

'Ολα Όλα

Το σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Ἡ παιδική ἡλικία εἶνε ὅ,τι ὠραῖον, διότι εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἐξερχόμενος καινουργῆς καὶ στίλβων ἀπὸ τὰς θεϊκὰς χεῖρας μὲ ὄλον τὸ σφύγγος τῆς ζωῆς, μὲ ὄλας τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος, μὲ ὄλας τοῦ οὐρανοῦ τὰς εὐλογίας. Εἷς ἡλικιωμένος καὶ προβεβηκὸς ἄνθρωπος εἶνε ὅσαν ἓν πάλαιον ἄγαλμα, τοῦ ὁποίου χεῖρες ἢ πόδες ἠκρωτηριάσθησαν, καὶ ἐφ' οὗ ὁ χρόνος ἔχει χαράξει τοὺς ρυτίους του. Τὰ παιδιὰ εἶνε ἀγάλματα ἄσπιλα, διασώζοντα πλήρη τὴν ἀκεραιότητά των.

Παραβάλλετε τὸν γέροντα μὲ τὸ νήπιον. Κυριὸς ὁ πρῶτος ἀπὸ τὸ βῆρος τῶν ἐτῶν καὶ ἔχων παγωμένον ἀπὸ πολλοῦ τὸ αἷμα, κάθηται παρὰ τὴν ἐστίαν, βήχων, πονῶν, οἰμώζων, ἀναπολῶν πάντοτε μετὰ μελαγχολίας τὸ παραλλόν, προσμένων ἐναγωνίως τὸν θάνατον. Ἀλλὰ ροδόλευκον τὸ βρέφος εἰς τὸ λίκνον του λακτίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τοὺς μισροὺς του πόδας καὶ κινεῖ τὴν κωδωνίστραν του καὶ γεμίζει τὸν οἶκον ἀπὸ κραυγᾶς, ὅσαν νὰ θέλῃ νὰ εἰπῇ: «ἦλθα νὰ ζήσω καὶ ζῶ». Ἡ γερωντικὴ ἡλικία εἶνε ἡ δύσις μιᾶς ἡμέρας, ἀλλ' ἡ παιδικὴ εἶνε αἱ γλυκεῖαι χαραυγαὶ μιᾶς μεγαλοπρεπεστάτης ἀνατολῆς. Ἡ πρώτη εἶνε τὸ δένδρον τὸ ὠχρόν, μεμταραμμένον καὶ κατῆγμιον, ἀλλ' ἡ δευτέρου εἶνε ὁ κάλυξ, ἐξ οὗ ροφῶμεν τὴν εὐωδίαν.

Τι θὰ ἐγίνετο ὁ κόσμος ἄνευ τῶν παιδιῶν; Ὅ,τι θὰ ἐγίνετο ἡ φύσις, ἂν τῆς ἀφήρουν τὰ πτηνά της, τὰ ἔντομά της καὶ τὰ ἀνθη της. Θὰ ἔκαυεν ὁ γλυκὺς της βόμβος καὶ θὰ ἦσαν ὄλα βωβά. Οἶκος κατοικούμενος μόνον ἀπὸ γριάς καὶ γέροντας, θὰ ἦτο τι μαῦρον καὶ ἀπελι. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ εἶνε τὰ ἐμψυχοῦντα τὴν ἐστίαν, τὰ βομβοῦντα καὶ βοῦζοντα ὡς αἱ πεταλλοῦνται ὑπὸ τὴν ὄροφὴν. Εἰμπορεῖτε νὰ ἐπιπλόνετε ὅσον θέλετε τὴν κατοικίαν σας: νὰ τὴν στολίζετε μὲ εἰκόνας, μὲ ἀνάκλιτρα, μὲ κρήνας, μὲ τάπητας, μὲ πίδακας, μὲ πολυελαίους, μὲ ὅ,τι ὠραῖον καὶ καλόν. Λείπουν αἱ φωναὶ τῶν παιδιῶν καὶ αἱ στρατιωτικαὶ των ψευδοπαρελάσεις καὶ τὰ τυμπανίσματα των καὶ τὰ ξεκουφάματα των ἢ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μαργαριταρένια δάκρυά των; Λείπει ὁ στολισμὸς ὁ σπουδαιότερος.

Εὐλογημένος ὁ οἶκος, ὁ ὁποῖος ἔχει πολλὰ παιδιὰ! Μακαρία ἡ τράπεζα, γύρω-τριγύρω τῆς ὁποίας κάθηνται πέντε, ἔξ ἢ καὶ περισσότερα πειναλέα στόματα! Πολλὰ παιδιὰ, λέγουν οἱ Γερμανοί, πολλὰ «πάτερ ἡμῶν». Ὅσον περισσότεραι νεαραὶ ὑπάρξεις ὑπὸ μίαν στέγην, τόσοον περισσότεραι προσευχαὶ πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα. Ἀλλὰ καὶ δυστυχὴς ἐκεῖνος ὁ οἶκος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὰ παιδιὰ λείπουν! Γηράσκει ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, βλέπουν καθ' ἡμέραν ἀποφυλλιζόμενα τὰ φύλλα των καὶ λευκαιομένας τὰς τρίχας καὶ θλίβονται διὰ τὴν μονότονόν των μοναξίαν.

Αὔριον θ' ἀποθάνουν καὶ κανεὶς δὲν θὰ μείνῃ ὀλίγω των νὰ θυμιάσῃ μὲ ὀλίγον νεκρολίβανον τὸν τάφον των, νὰ συνεχίσῃ τὸ ὄνομά των, νὰ τοὺς ἀπαθανάτισῃ κάτω εἰς τὴν γῆν.

Ποῖον εἶνε αὐτὸ τὸ παντοδύναμον αἶσθημα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνόηει πρὸς τὰ τέκνα μας τόσοον, ὅστε νὰ θεωρῶμεν αὐτὰ καὶ θησαυρῶν πολυτιμότερα; Εἷς πτωχὸς καὶ ρακειδύτης ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τρία-τέσσαρα λιμώττοντα παιδιὰ. Τὸν σταματᾷ εἷς λαμπροφορεμένος κύριος καὶ τῷ λέγει:

- Εἶνε ἴδικά σου ὄλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ;
- Μάλιστα, αἰθέντα μου.
- Νά σου ζήσουν. Καὶ θὰ πεινοῦν βέβαια τὰ κακόμοιρα, ἀφοῦ εἶσαι τόσοον πτωχός.

- Μάλιστα, αἰθέντα μου.
- Αἶ, τότε λοιπὸν δὲν μὲ ἀφίνεις νὰ σε ξελαφρώσω; Πούλησέ μου τὸ ἔν.

Ὁ πτωχὸς ἐστραβοκύτταξε τὸν πλούσιον. Περιμαζεύει τὰ παιδιὰ του καὶ φεύγει. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, στρέφεται καὶ τοῦ ἀπαντᾷ μὲ θυμὸν:

- Ὅχι, αἰθέντα μου!

Τοιαύτη ἡ κραυγὴ τῆς φύσεως. Πεινώμεν, γυμνητεύομεν, ψωμαζήτοῦμεν, θνήσκομεν ἀπὸ τὴν πείναν, ἀλλὰ τὰ τέκνα μας δὲν τὰ χωρίζομεθα. Καὶ ἐὰν θησαυροὶ μᾶς προσφερθοῦν, ἡμεῖς τοὺς θεωροῦμεν μηδαμινοὺς ἐν σχέσει πρὸς τὴν τιμὴν τῶν ἰδικῶν μας παιδιῶν.

Δὲν πρέπει ὅμως ἐνταῦθα νὰ γραφοῦν καὶ ὀλίγαι λέξεις διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν; Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὴν ἀγάπην τῶν τέκνων μᾶς ἐδίδαξεν ἡ φύσις ἢ φύσις, ἢ ὁποῖα καὶ αὐτὴν τὴν τίγριν καὶ αὐτὴν τὴν ἵαναν ἐπροίκισε μὲ παρόμοιον αἶσθημα. Ἀλλὰ τὴν ἐξημεγένισε

καὶ τὴν ἀνέπτυξεν ἐπὶ μᾶλλον ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

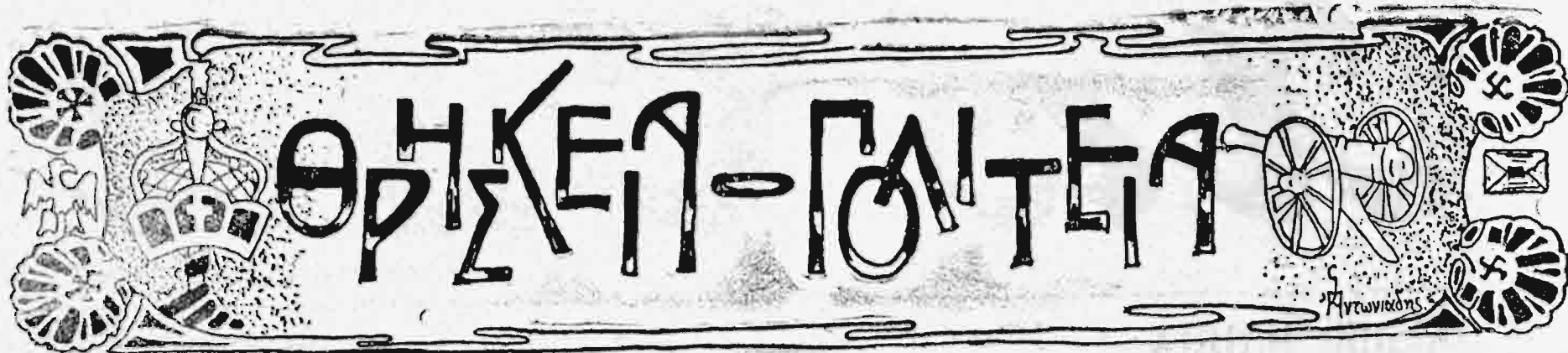
Ναί! ὅταν ἦλθεν Ἐκεῖνος εἰς τὸν κόσμον, ἡ ἁμαρτία εἶχε τόσοον διαστρέψει τὸν ἄνθρωπον, ὅστε οἱ περισσότεροι γονεῖς ἀπέβλεπον ὡς πρὸς μηδὲν πρὸς τὰ παιδιὰ των. Καὶ ἴσως μὲν δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη ἐν ἐνεργείᾳ οἱ περίφημοι τοῦ Λυκούργου «ἀποθέται», ὅπου οἱ Σπαρτιάται ἔρριπτον χωρὶς οἰκτιροῦν ὅσα βρέφη τοῖς ἐφαίνοντο ἀσθενῆ καὶ ἀνάπηρα, ὑπῆρχεν ὅμως δεσπόζουσα ἢ συνήθεια νὰ φέρουν τὸ νεογέννητον βρέφος, νωπὸν ἔτι, εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς του. Καὶ ἂν μὲν ἐκεῖνος τὸ ἤρσεκε καὶ τὸ ἐλάμβανεν εἰς τὰς χεῖρας, σημεῖον ὅτι τοῦ ἐπιτρέπει τὴν ζωὴν. Ἐὰν δὲ τὸ ἀπελάκιζεν, ἐνῶ τὸ καυμμένον ἐκεῖνο ἐκλαυθμήριζεν, ὡσεὶ ζητοῦν ἔλεος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ βρέφος ἔπρεπεν ἀμέσως ἢ νὰ ριφθῆ βορὰ τῶν θηρίων ἢ νὰ σταλῆ εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ πωληθῆ ὅπως πωλοῦνται τὰ ὄψαρια. Ὁ ἀπολογητὴς καὶ μάρτυς Ἰουστίνος, περιγράφων τὰ ἴθη τῶν συγχρόνων του εἰδωλολατρῶν, ἀναφέρει πῶς ἀγέλαι παίδων καὶ παιδικῶν διετηροῦντο εἰς δημοσίους τόπους πρὸς χρήσεις, ὧν καὶ τὸ ὄνομα ἀποδιοπομπεῖται ἢ χριστιανικὴ γραφίς.

Διαίτῃ αὐτῇ ἡ κατάστασις; Διότι διὰ τὸν πρὸ Χριστοῦ καὶ ἔξω τοῦ Χριστοῦ χρόνον τὰ παιδιὰ, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες, δὲν εἶχον οὐδεμίαν καθ' ἑαυτὰ σημασίαν. Σημασίαν εἶχε μόνον ὁ ἐν ἡλικίᾳ ἀνὴρ, ὅστις διὰ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων του θὰ ὑπερήσπιζε τὸ πάτριον ἔδαφος. Ὅλα τὰ ἄλλα ἦσαν λόγου ἀνάξια. Ἐνταῦθεν καὶ οὐδεὶς φιλόσοφος ὠμίλησε περὶ τῶν παιδιῶν μὲ ἐνδιαφέρον, ἐκτὸς εἰμὴ περὶ πράγματος, ὅπερ θὰ ἀλέκτα σημασίαν ὅταν θὰ ἐνηλικιοῦτο. Μόνος καὶ πρῶτος ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀπέβλεψε πρὸς τὰ παιδιὰ καθ' ἑαυτὰ, ἔστησεν αὐτὰ πρὸ τῶν μαθητῶν του, ὡς ὑπόδειγμα μιμήσεως, ἔκαμε λόγον περὶ τῆς εὐπλαστίας καὶ ὑγρότητός των, τῆς ὑπὸ τὴν σμίλην τῆς θείας χάριτος εὐχερῶς ὑποχωρούσης, καὶ ἀπεφάνθη, ὅτι τῶν παιδιῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Διὰ δὲ τοῦ βαπτίσματος καὶ τῆς ἀναγραφῆς αὐτῶν εἰς τὸ μητρώον τῆς θείας υἰοθεσίας καὶ διὰ τῆς ρητῆς δηλώσεώς του, ὅτι ἄγγελος φύλαξ, ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ τῶν πνευμάτων, παρασταεῖ ἐνδελεχῶς παρὰ τὰ βρέφη καὶ τὰ νήπια, ὡς οἱ ὑπασπισταὶ παραστατοῦν παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν βασιλέων, ἀντίρωσεν ὁ μέγας Ἀνακαινιστὴς τὴν τιμὴν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπὶ τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον οὐδ' ὠνειρευθῆσάν ποτε οἱ σοφοὶ τῆς Ρώμης καὶ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ βεβαίως. Διότι ὅπου ἐκεῖνοι ἔβλεπον σώματος ἀνάστημα, Ἐκεῖνος κατείδε μέγεθος ψυχῆς. Αἱ δὲ ψυχαὶ εἶνε ὄλα ἴσων διαστάσεων καὶ ὄγκου ἴσου.

Manchester.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

πρωτοπρεσβύτερος.

Η ΜΙΣΘΑΠΟΔΟΣΙΑ

Εἰς τὴν αὐριανὴν περικοπὴν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει τὰ κατορθώματα τῶν ἁγίων, οἵτινες διὰ τῆς πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύνάμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγεννήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων. Τὰ θαυμάσια ταῦτα ἔργα, τὰ εὐκλεῆ ταῦτα ἄλλα ἐπετέλεσαν οἱ ἄνδρες οὗτοι οὐχὶ στηριζόμενοι εἰς δυνάμεις ἑλικίας, οὐχὶ βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἰσχύος των, οὔτε ἄλλοθεν που ἐνισχυόμενοι, ἀλλὰ μόνον ἀντλοῦντες θάρρος, ἐπιβολὴν καὶ δύνάμιν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ψυχῆς των κόσμου, ἐκ τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐκ τῆς πεποιθήσεως, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισαν ἐφ' ἑαυτῶν. Καὶ τ' ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν θαυμάσια, ἐκπληκτικά, αἰωνίας ἀξίας καὶ μνήμης.

Ἄλλὰ τὰ θαυμάσια ταῦτα γεγονότα δὲν εἶναι οὔτε ἄγνωστα οὔτε καὶ σπάνια εἰς τὸ ἡμέτερον Ἔθνος. Ἄν λάβωμεν τὴν ἱστορίαν του, ἂν τυχαίως ὀλωσ ἀνοίξωμεν κάποιαν σελίδα, θὰ ἴδωμεν τὸ θαῦμα τῶν ἀλλέων καὶ τῶν «ἁγίων» νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἐκάστοτε μὲ πάντοτε ἰδιαιτέραν ὄψιν, μὲ ἰδιαίτερον θέλημα.

Τὸ Ἔθνος μας ἀποτελεῖ ὄλον ἐν θαυμάσιον ἐπιχείρημα εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅτι οὐδεμία ἀνθρωπίνη καὶ ἑλικὴ δύναμις, οὐδεμία βία καὶ ἀνάγκη ἰσχύει πρὸ τοῦ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς εἰς τὸν Θεὸν πίστεως καὶ τῆς ἐφ' ἑαυτοὺς πεποιθήσεως. Τὸ Ἔθνος τοῦτο, τὸ εἰς χλιετηρίδας ἀριθμοῦν τὴν ζωὴν του, δὲν διήλθε μόνον ἡμέρας ὀλβιότητος καὶ εὐδαιμονίας, δὲν ἐγνώρισε μόνον τὴν δόξαν τῶν νικῶν καὶ δὲν ἤκουσε μόνον τοὺς παιᾶνας τῶν θριάμβων. Εἰς τὰς μακρὰς περιόδους τῆς ζωῆς του ἀνέτειλαν καὶ ἡμέραι ζοφερῆς, ἡμέραι σκότους, δυστυχίας, ἐγκαταλείψεως.

Ἐθνη, τὰ ὁποῖα εἶχον λάβει χθὲς ἐπὶ τὰ φῶτα καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ Ἔθνους τοῦτου, ἐγύμνωσαν τὴν ἐπαύριον δολοφόνον ἐγχειρίδιον κατὰ τοῦ στήθους του καὶ εἰς τὴν φωνὴν του οὐδεμία ἀντήχησε φωνὴ ἐνισχύσεως καὶ παρηγορίας ἐξωθεν.

Ἀπέμεινε εἰς ἑαυτό, ἀλλ' εἰς τὰ στέρα του ὑπῆρχεν ἀνεξάντλητον ταμεῖον δυνάμεως καὶ ρώμης, ὑπῆρχε τὸ ἠθικὸν σθένος, ὑπῆρχεν ἡ ἐσωτερικὴ δύναμις, ὑπῆρχεν ἡ μεγαλοπράγμων ψυχὴ. Ἐκ τούτων ἠντήλησε τὴν ἐνίσχυσιν, τὴν ὁποίαν ἄλλοθεν ἐπεζήτησε, δι' αὐτῶν καὶ μόνον ἠγωνίσθη καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὰ εὐκλεέστερα διδάγματα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀναβιώσεως.

Τὰ διδάγματα ταῦτα δὲν ἀνήκουσι μόνον εἰς τὸ παρελθόν, δὲν εἶναι δημιουργήματα παρωχημένων μόνον αἰώνων· δύνανται νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἐφ' ὅσον τὰ παράγοντα αὐτὰ ἐλατήρια ἀπεμένουν τὰ αὐτά, ἰσχυρὰ καὶ εὐσταθῆ, ἐφ' ὅσον ἡ πρὸς τὴν πίστιν μας ἀφοσίωσις δὲν εἶναι μόνον τύπος κενός, καὶ ἡ αὐτοπεποίθησις εἰς τὰς ψυχικὰς ἡμῶν δυνάμεις εἶναι φληνάφημα καὶ ἀδικαιολόγητος ἐγωϊσμός.

Ἄς μὴ ἀπελπίσωμεν ποτέ· τὸ Ἔθνος δύνανται νὰ κλυδωνίζεται, ἀλλ' ὁ κλύδων, τὸν ὁποῖον ὑφίσταμεθα σήμερον, δὲν εἶναι ἄνευ προσηγουμένου ἐν τῇ μακρᾷ αὐτοῦ ἱστορίᾳ. Τὸν κλύδωνα ἐκείνον ἀντιπαρήλαθε διὰ τῶν ἀρετῶν του· τὸν σημερινὸν διατί νὰ μὴ δυνηθῆ νὰ ὑπερνικήσῃ;

Προσπάθεια, καλὴ θέλησις, αὐτοθυσία, ἐνθουσιασμός, πίστις, ἄς εἶναι ἡ ἀφετηρία· ὡς ἀντιμισθία θὰ εἶναι ἡ ὀλβιότης, ἡ δόξα, ἡ ἀγήρως ζωὴ.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς ἄρσεως τοῦ Στρατιωτικοῦ νόμου. Ἡ ὑπουργικὴ ἐπιτροπὴ ἀνεκοίνωσε τὰς μέχρι τοῦδε ληφθείσας ἀποφάσεις περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὡς καὶ τῆς ἀποναιμῆς ἀμνηστίας. Ἐνεκρίθη ὅπως προστεθοῦν δύο ἄρθρα εἰς τὸν περὶ τύπου νόμον, ὥστε τὸ δικαίωμα τῆς παύσεως τῶν ἐφημερίδων ν' ἀνήκῃ, μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ Στρατοδικείου, εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἀπαγορευθῆ ἢ ἐξακολουθήσῃ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἰδίας ἐφημερίδος ὑπὸ ἄλλον τίτλον ἐν τῇ αὐτῇ τυπογραφείῳ καὶ μὲ τὸ αὐτὸ προσωπικόν.

Ἐπίσης θὰ προστεθῶσι νέα ἄρθρα εἰς τοὺς περὶ ἀπεργιῶν καὶ σωματείων νόμους, ὥστε ν' ἀντικαθιστοῦν τὴν αὐστηρότητα τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου.

* Ὁ Συνταγματικὸς Πολιτικὸς Σύνδεσμος συνιστᾷ θερμότατα καὶ ἐπειγόντως εἰς ὄλας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἐπιτροπὰς καὶ Μουχτάρους, ὅπως μεταδώσιν ἀμέσως καὶ λάβωσιν ἀπὸ τὰ Δημαρχιακὰ τμήματα τοὺς καταλόγους, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ γράψωσι τουρκιστὶ ὄλους τοὺς ἄρρενας κατὰ συνοικίαν, προσλαμβάνοντες ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἰδιαίτερον ὑπάλληλον τουρκομαθῆ ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ ἀμοιβῇ, καθότι πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶσι καὶ παραδοθῶσιν οἱ καταλόγοι μέχρι τοῦ Σαββάτου τὸ βραδύτερον.

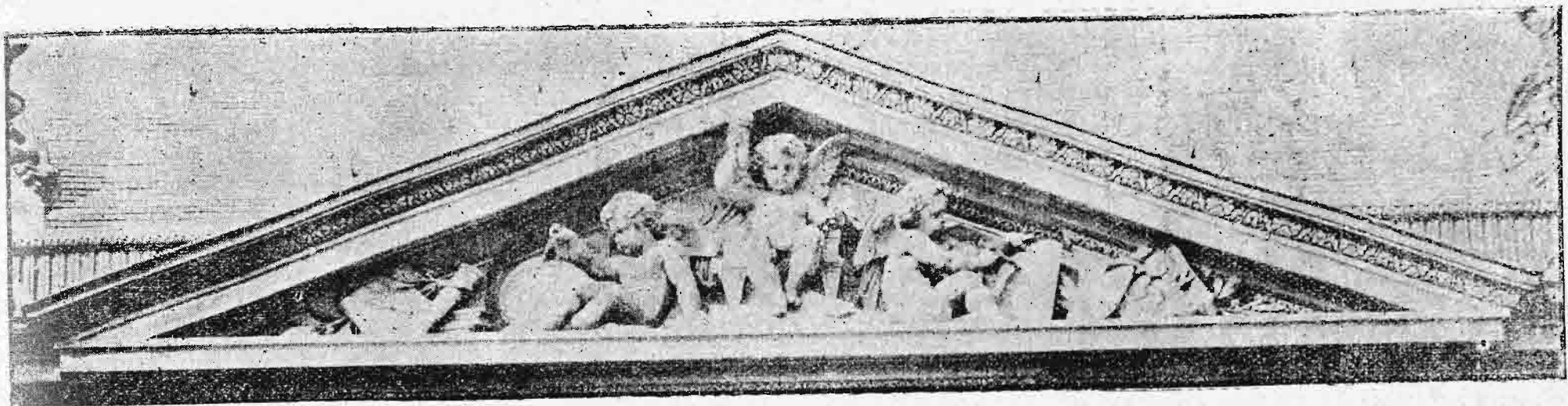
* Κατὰ ἀσφαλεῖς πληροφορίες, ὁ Μ. Βεζύργης Σα'τ πασᾶς δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἰψηλὴν Ἡύλην προτοῦ βελτιωθῆ σταθερῶς ὁ καιρὸς, διότι ἡ ὑγρασία ἐπιδρᾷ πολὺ ἐπὶ τῶν ρευματικῶν αὐτοῦ πόνων.

Ὅστω τὸ Κομιτάτον, τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε βαθμηδὸν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ταλαὰτ καὶ Δζαδὴτ βέη, ἢ ἀντικαταστήσῃ, πιθανώτατα, καὶ τὸν Σα'τ πασᾶν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν διὰ τοῦ Ἀσὴμ βέη, ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν.

* Ἐξεδόθη τὸ αὐτοκρατορικὸν διάταγμα τοῦ διορισμοῦ τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν Δζαδὴτ βέη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Δημοσίων ἔργων. Ὁ Δζαδὴτ βέης, μεταβὰς εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὑπέβαλεν εἰς τὸν Σουλτάνον τὰς εὐχαριστίας του ἐπὶ τῇ διορισμῷ του. Κατόπιν δὲ μετέβη εἰς τὸ ὑπουργεῖόν του, ὅπου ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν τμηματάρχων, πλείστων βουλευτῶν, διευθυντῶν τῶν πιστωτικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν σιδηροδρομικῶν ἐταιριῶν.

* Νέαι ἤρχισαν ἐκδηλούμενοι φόβοι περὶ καταλήψεως τῆς νήσου Ρόδου ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν, οἱ δὲ κάτοικοι, οἵτινες εἶχον συνέλθει ἐκ τοῦ πρώτου φόβου καὶ ἐπανέκαμψαν εἰς τὰς κατοικίας των, ἐτοιμάζονται ν' ἀναχωρήσωσι καὶ αὐτοί. Ὅντως δὲ διεδόθη πρό τινας ἐν Παρισίοις, ὅτι ὁ Ἰταλικὸς στόλος εὐρίσκειται ὑπ' ἀτμόν, προετοιμαζόμενος νὰ δράσῃ εἰς τὰ τουρκικὰ ὕδατα.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

□ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ □

Η ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Εἰς τὴν προηγουμένην ἐντύπωσιν διευποιήσαμεν τὴν εὐχὴν ὅπως μελετηθῆ ζήτημα τόσον ἐνδιαφέρον ἡμῶς καὶ κατελήγομεν μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ ἐπανηρχόμεθα εἰς ἐξέτασιν ὄρισμένων τινῶν σημείων αὐτοῦ.

Τὸ πρᾶττον ἐν τῷ σήμερον εὐχριστῶς, χωρὶς βέβαια νὰ βαυκαλιζώμεθα ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ἢ τοῦ ἐγωισμοῦ, ὅτι μετὰ τὰς ὀλίγας γραμμὰς μας θὰ λυθῆ τόσον μέγα ζήτημα, ἀλλὰ πάντοτε θεωροῦντες ἡμῶς αὐτοὺς εὐτυχεῖς ἂν δυνηθῶμεν νὰ προκαλέσωμεν σκέψεις σοφάς, μέτρα ἐπιβαλλόμενα καὶ σωτήρια τῆς τάξεως τῶν βιοπαλαιστῶν, ἢ ὁποῖα εἶναι ἡ πολυπληθεστέρα καὶ εὐρύτερα τάξις.

Ἐν πρώτοις, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἐπικράτησιν, διὰ νὰ δυνηθῶμεν ἂν ὄχι νὰ ἀνέλθωμεν βαθμίδας τινὰς ἐκ τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν ἐπιπέδου, ἀλλὰ νὰ διατηρήσωμεν τὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν σήμερον ἔχομεν, πρέπει νὰ δώσωμεν κατάλληλον παιδευσιν εἰς τὰς γενεάς, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς ἀντικαταστήσωσι καὶ νὰ προσπαθῶμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ μεταβάλωμεν ἰδέας, πόθους, προλήψεις.

Πρέπει πρὸ παντὸς ν' ἀποβάλλωμεν σήμερον μάλιστα, τὸν αἰῶνα τοῦ θετικισμοῦ καὶ τῆς ξηρᾶς πρακτικότητος, τὴν ἐπιπολαιότητα, ἢ ὁποῖα τυχὸν ἤθελε χαρακτηρίζει τὰς πράξεις μας, πρέπει οἱ σοφοί, οἱ λόγιοι, οἱ μεγάλοι, οἱ intellectuels νὰ κατέλθωσιν ὀλίγον πρὸς τὸν λαόν, πρὸς τὸν ἐργάτην, πρὸς τὸν χειρῶνακτα, πρέπει νὰ στηθασκοπήσωσι τὸν χαρακτῆρά του, νὰ γνωρίσωσι τὰς ἀνάγκας του, νὰ ἀκούσωσι τοὺς πόνους του, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ τὸν ἐκτιμήσωσιν.

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ βιοπαλαιστοῦ ὑπάρχει ἀκόμη τὸ ἀγνὸν αἶσθημα, εὐρίσκονται οἱ σπινθῆρες τοῦ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἱερᾶς αὐταπαρνησίας, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ τις νὰ ἀνασκαλέψῃ τὴν τέφραν καὶ τὴν αἰθάλην, ἢ ὁποῖα, δημιουργήματα τῶν καθ' ἡμέραν προστριβῶν καὶ συνέπεια τῆς ἠθικῆς ἐγκαταλείψεως, περιβάλλει μετὰ κίνδυνον νὰ κατασβέσῃ ποτὲ τὰ ὄρατα αὐτὰ προσόντα . . .

Ζητοῦμεν καὶ κάτι τι ἄλλο ἀκόμη: Δὲν φθάσει νὰ κατέλθωσιν οἱ σοφοί, οἱ λόγιοι, οἱ μεγάλοι μας εἰς τοὺς βιοπαλαιστὰς καὶ ἐργάτας, ἀλλὰ καὶ ν' ἀνασύρῳσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται, εἰς κάποιον ὑψηλότερον καὶ πνευματικώτερον ἐπίπεδον, ἔξευγενίζοντες τοὺς ἀξέστους ἴσως πόθους καὶ κατευθύνοντες τὰ ἰδανικά, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀπογυμνοῦντες τὰς ἐργατικὰς τάξεις.

Σήμερον ἡ ποίησις ἢ μεγάλη καὶ δημιουργὸς κατῆλθεν ἀπὸ τὰς κορυφὰς τοῦ Παρνασοῦ. Τὰ μεγάλα, τ' ἀπέραντα ἐργαστήρια, αἱ ἐκτεταμέναι κοιλάδες, οἱ κολοσσοὶ τῶν θαλασσῶν καὶ τὰ ὑπόστεγα ἐργαστήρια τῶν πόλεων εἶναι οἱ νέοι βωμοὶ τῆς. Ἐκεῖ πλέκονται τὰ τρυφερότερα εἰδύλλια, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀγριότεραι τῶν τραγωδιῶν· ἐκεῖ ὑφαίνεται ὁ ἴστος τῆς εὐτυχίας τῶν λαῶν ἢ πλέκεται τὸ σχοινίον τῆς ἀγχόνης, τὸ ὁποῖον θὰ περιβάλλῃ τὸν τράχηλόν των. Εἰς ἡμῶς ἐναπόκειται νὰ ἐκλέξωμεν τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο.

Οὐδέποτε τὸ ὅλον δύναται νὰ εὐδαιμονῆ ἂν πλέωσιν εἰς τὴν κακοδαιμονίαν τὰ μέρη του. Οὔτε τὸ Ἔθνος θὰ δυνηθῆ νὰ θίξῃ τὴν εὐτυχίαν, ὅταν ἡ δυστυχία καὶ ἡ καταφρόνησις περιβάλλῃ ὀρισμένας του τάξεις.

Ἄς ἀποβάλλωμεν λοιπὸν τὴν ἰδέαν ὅτι δύναται τὸ Ἔθνος νὰ εἶναι ἐνδοξον καὶ ἰσχυρὸν καὶ ἄς κρύπτῃ εἰς τὰ μέλη του τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἐξασθένεισιν· οὔτε πνευματικόν, ἂν αἱ πολυπληθεῖς του τάξεις πλέωσιν εἰς τὴν ἀμάθειαν, εἰς τὰς προλήψεις, εἰς τὴν περιφρόνησιν.

*

Χρειαζονται ὅμως καὶ μερικαὶ θυσίαι ἐκ μέρους μας. Ὑπάρχουσι προλήψεις τινὲς ἐσφηνωμέναι βαθειὰ εἰς τὴν καρδίαν μας, προλήψεις τρυφεραί, τὰς ὁποίας περιπαθῶς ἀγαπῶμεν. Τὰς προλήψεις τὰς πρέπει νὰ κατακηρηνίσωμεν ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν στηλοβάτην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰς ἀνεβίβασεν ἡ τυφλὴ ξηνομανία, ἢ ἑλαφρὰ ἐπιπολαιότης καὶ ὁ ἀποκρουστικὸς ἐγωισμὸς.

Πρέπει νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχήν μας εἰς τὴν σύμπληξιν τῶν οἰκογενειῶν μας, εἰς τὰ

ζητήματα τῆς δημιουργίας τῶν νέων ἐστιῶν, τῶν ὁποίων καλούμεθα ν' ἀποτελέσωμεν τὸν πυρῆνα. Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου πρέπει, νομίζομεν, νὰ μελετηθῆ βαθέως καὶ χωρὶς προκαταλήψεις. Εἰς ζήτημα τόσον σπουδαῖον, εἰς ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν λαῶν καὶ τῆς ἀναβιώσεως τοῦ Ἔθνους, πολλοὶ ἔχομεν συγκεχυμένας ἰδέας, ἐνῶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται.

Πρέπει ἄρα γε νὰ γεννώμεθα καὶ νὰ εἰσερχώμεθα εἰς τὴν κοινωνίαν χωρὶς κάποιαν κατεύθυνσιν, χωρὶς ἓνα ἀτομικὸν καὶ ἐθνικὸν πολιτικὸν ἀστέρα ;

Πρέπει οὕτω μοιραίως νὰ βαίνωμεν χωρισμένοι πρὸς ἀλλήλους, ἀλλήλους ὑπονομεύοντες, ὑποσκάπτοντες τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνεξαρτήτου, καταστρέφοντες τὴν τιμὴν τοῦ οἰκογενειάρχου καὶ κηλιδόνοντες τὴν ὑπόληψιν τῆς ἐργατικῆς κόρης ;

Οὐχὶ βέβαια. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης, τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλοβοηθείας πρέπει νὰ δώσῃ νέαν κατεύθυνσιν εἰς τὰ ἱστία τῶν λογισμῶν μας, καὶ μετὰ τὴν ἀγάπην εἰς τὴν καρδίαν, μετὰ τὸν ἐνθουσιασμόν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ μετὰ τὴν πρακτικότητα εἰς τὸ πνεῦμα νὰ χωρῆσωμεν ἔμπροσθ ἐπὶ τοῦ στίβου τοῦ μεγάλου κοινωνικοῦ σταδίου . . .

Θ. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Ἐκεῖνος μόνον δύναται νὰ περᾶσῃ χωρὶς ἄρτον, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς ἰδεώδη.

— Εἶναι τελείως χαμένη ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐγέλασε κανεὶς.

— Τὸ κυριώτερον εἰς τὸν γάμον δὲν εἶναι νὰ ἀγατᾶται κινεῖς, ἀλλὰ νὰ γνωρίζῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

— Νὰ ἀγαπᾶ τις μετὰ τὴν καρδίαν του, εἶναι ὡς νὰ ἐσυγχώρησῃ προκαταβολικῶς ὅλα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγαπᾶ.

— Δὲν συζητεῖ κανεὶς, δὲν πολεμᾷ τὴν ἀδιαφορίαν. Γῆν ὑποφέρει καὶ εἶναι τρομερόν.

— Εἴμεθα οἱ κύριοι τῆς πρώτης μας πράξεως καὶ οἱ δούλοι τῆς δευτέρας.

X.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ

ΝΕΚΡΟΠΟΛΕΙΣ

Τὸ θέλημα τῶν Βυζαντινῶν μνημείων. — Συνοικισμοί, νεκροπόλεις Βυζαντιναί. — Αἱ Συριακαὶ νεκροπόλεις τοῦ Ε'—ΣΤ' μ. Χ. αἰῶνος. — Ἡ Ραβέννα. Οἱ μοναστικοὶ συνοικισμοὶ τῆς Καππαδοκίας, τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τῶν Μετεώρων. — Ἡ Ἄρτα τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Δεσποτάτου. — Ὁ Μυστρᾶς καὶ τὸ Γεράκι καὶ ἡ Μονεμβασιά τοῦ Δεσποτάτου τῶν Παλαιολόγων. — Ἡ Ἐθνικὴ ἀναγέννησις.

Τὸν πολυτάραχον, τὸν μυστηριώδη ἐκείνον Βυζαντινὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον μόλις ἀρχίζει ἡ ἐπιστήμη νὰ γνωρίζῃ, στενωτέρου, καμμία μελέτη, καμμία ὄνειροπόλησις ἄλλη δὲν μᾶς τὸν φέρει περισσότερον ζωντανὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας, ὅσον ἡ θεὰ τῶν μνημείων του, τὰ ὁποῖα διεσώθησαν ἕως ἡμῶν. Τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, τῆς ἀθανάτου Ἑλληνικῆς τέχνης τὰ λείψανα, μᾶς κάμνουν βεβαίως νὰ αἰσθανώμεθα τελειότερον τὸν κόσμον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τὸν τόσον ὠραῖον ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ αὐτοῦ γαλήνῃ. Τὰ Βυζαντινὰ ὅμως μνημεῖα τὰ αἰσθανόμεθα πλησιέστερον πρὸς ἡμᾶς, εἶναι οἰκήματα, τὰ ὁποῖα δὲν διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰς οἰκίας τῶν πατέρων μας, εἶναι ναοί, οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ναοί, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ πατέρες μας καὶ ἡμεῖς ἀκόμη ἐλατρεύσαμεν τὸν Θεὸν καὶ ἐδεήθημεν διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἔθνους μας.

Καὶ ἀκόμη περισσότερον ἐμπυχοῦς ζωντανεύει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας ὀλόκληρος ὁ πολὺπλοκος μεσαιωνικὸς βίος καὶ ὁ τόσον ἐλκυστικὸς Βυζαντινὸς κόσμος, ὅταν εὐρισκώμεθα εἰς τὸ μέσον ἐνὸς ὀλοκλήρου συστήματος μνημείων, ἐνὸς συνοικισμοῦ, μιᾶς νεκροπόλεως Βυζαντινῆς. Τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ὁσάκις σώζονται ὀρθὰ, διαγράφουν τὰς θυμασίας γραμμὰς των εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανὸν μονήρη, εἴτε ἂν εὐρεθῶσι πολλά, ἐνὸς συστήματος λατρείας, ὡς εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἔχουσι καταπέσει καὶ χρειάζεται ἡ δύναμις τῆς φαντασίας τῆς ἐπιστημονικῆς διὰ νὰ τὰ ἀνεγείρῃ, εἰς τὸν χάριτον τοῦλάχιστον. Ἡ Πομπηία, εἰς τὴν ὁποίαν σώζονται καὶ αἱ Ῥωμαϊκαὶ οἰκίαι, μερικὰ ἄλλα ἐρείπια Ῥωμαϊκά ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μᾶς παρέχουν μίαν ἀληθινωτέραν εἰκόνα τοῦ ἀρχαίου βίου.

Ἄλλ' ὁ κόσμος ὁ Χριστιανικὸς Ἑλληνικὸς τοῦ μεσαιῶνος, ἀπὸ τὰς παλαιοχριστιανικὰς ἐκείνης νεκροπόλεις τῆς Συρίας τοῦ Ε'—ΣΤ' μ. Χ. αἰῶνος, τὰς ὁποίας ἐξερεύνησεν ὁ κόμης de Vogüé, ἕως τοὺς τελευταίους αἰῶνας τοῦ Βυζαντινοῦ βίου, ἕως τὸν ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνα, διέσωσεν εἰς ἡμᾶς συνοικισμοὺς μοναστικοῦ καὶ ἀστικοῦ βίου, οἱ ὁποῖοι μᾶς κάμνουν νὰ ζῶμεν μέσα εἰς αὐτὸν τὸν Βυζαντινὸν βίον.

Τοιαύτην ἐντύπωσιν ἔκμω εἰς τὸν Κρουμβάχερ τὰ Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Ραβέννης τοῦ ΣΤ' μ. Χ. αἰῶνος. Διερχόμενος ὁ πατριάρχης τῶν βυζαντινολόγων τὴν νύκτα τὰς ἐρήμους ὁδοὺς τῆς, ἐνόμισεν ὅτι ἀντήχουν ἀπὸ τὸ βῆμα τὸ βαρὺ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν, εἰς τὴν νῆσον Ρόδον, σώζονται τόσον καλὰ τὰ μεσαιωνικὰ τεῖχη, ὥστε νομίζει κατὰ τὰς καυσικὰς καὶ νεκρὰς τῆς μεσημβρίας ὥρας ὁ

ἐπιφανῆς καὶ γλαφυρὸς τοῦ Βυζαντινοῦ ἐρευνητῆς, ὁ Diehl, ὅτι θὰ σηκωθοῦν οἱ Χριστιανοὶ ἱππῶται νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πόλιν κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν.

Καὶ διέσωσε, πρὸς εὐτυχίαν σημαντικὴν τῆς ἐπιστήμης, ὁ Βυζαντινὸς κόσμος ὅχι μόνον μνημεῖα πολλά, ἀλλὰ καὶ συστήματα πολλὰ μνημείων. Μὲ ἐν ταχὺ ὅλως διόλου περαστικὸν βλέμμα, θέλω νὰ περάσωμεν βίον ποικίλον καὶ πολυτάραχον καὶ αἰῶνας μακροῦς.

Εἰς τὰς κοιλάδας τῆς Συρίας τὸν Ε'—ΣΤ' αἰῶνα μ. Χ. ἤκμασαν πόλεις μεγάλαί τοῦ παλαιοῦ χριστιανισμοῦ, πολυθόρυβοι τέχνης καὶ γραμμῶν ἐστίαί. Σήμερον ἀκόμη ὑψώνονται εἰς τὰς Συριακὰς ἐρήμους τὰ ἐρείπια τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν παλατιῶν τῶν πόλεων τούτων, ἀκατοίκητα καὶ ἄγνωστα ἀκόμη.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν εἰς τὴν Ραβέννην τῆς Ἰταλίας, τὴν πρωτεύουσαν τῶν Ἐξάρχων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐγείρονται ναοὶ περικαλλεῖς καὶ στολίζονται μὲ πολὺτιμα ψηφιδωτὰ, τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ἀποτελοῦν κάλλιστα μνημεῖα τῆς Βυζαντινῆς τέχνης. Ἄλλὰ τῆς Ραβέννης τὰ μνημεῖα, ὡς καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ἂν καὶ πολὺτιμα καὶ αὐτὰ τεκμήρια ζωντανὰ τοῦ Βυζαντινοῦ βίου, τὰ ἀφίνω, διότι περικαλύπτονται ἀπὸ τὸν βίον τὸν σημερινὸν τὸν πολυθόρυβον, καὶ ἔρχομαι εἰς τοὺς ἐρήμους Βυζαντινοὺς συνοικισμοίς, ὅπου ἔμειναν τὰ μνημεῖα ἀναλλοίωτα, ὅπως ὁ χρόνος ἀρῆκεν αὐτὰ.

Δὲν εἶναι ὀλίγοι οἱ συνοικισμοὶ οἱ μοναστικοί, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἄφησαν συστήματα ὀλοκλήρου μνημείων.

Τὸν Θ'—Ι' αἰῶνα ἤκμασεν εἰς τὴν Καππαδοκίαν συνοικισμὸς μοναστικὸς καὶ σήμερον εἰς ἐρήμους κοιλάδας ἔχομεν ἐντὸς σπηλαίων τοὺς ναοὺς καὶ τὰς τοιχογραφίας τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἀναχωρητῶν καὶ μοναχῶν. Τὸν ἴδιον συνοικισμὸν ἤρχισαν νὰ συσταθῶσιν ἀναχωρηταί, σπηλαιῶται καὶ κελλιῶται ἀπὸ τὸν Γ'—ΙΔ' αἰῶνα καὶ εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος καὶ εἰς τὰ Μετέωρα. Σπουδαιότεροι δὲ ὑπῆρξαν καὶ διὰ τὴν ἀνθήσιν καὶ διὰ τὴν τέχνην οἱ συνοικισμοὶ οὗτοι, διότι ηὔξήθησιν καὶ ἔγιναν μοναχῶν συνοικισμοί, ἀληθῶς μοναχικαὶ δημοκρατίαι, ηὔξήθησαν εἰς χωρία ὀλοκλήρα μὲ ναοὺς περικαλλεῖς, μὲ τὰ οἰκήματα τῶν μοναχῶν, μὲ τὰ τεῖχη καὶ τοὺς πύργους καὶ τὰ περιτειχίσματά των. Ἡ μεγάλη δ' ἀξία τῶν μοναχικῶν τούτων συνοικισμῶν διὰ τὴν τέχνην εἶναι καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, μάλιστα δὲ ἡ ζωγραφικὴ διότι οἱ ναοὶ των καὶ σήμερον διαισώζουσιν ἀπὸ τοῦ ΙΔ'—ΙΣΤ' αἰῶνος πλήρη τὴν τοιχογράφησιν, ὡς τίπης πολυχρῶμος ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν τρούλων ἕως τὴν γῆν μὲ τοιχογραφίας σκεπασμένας, καὶ παρέχουν οὕτω τέλειον καὶ ἄρτιον τὸ μέγα εἰκονογραφικὸν ἔπος τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Καὶ διὰ νὰ ἀφήσω ἄλλα ἐρείπια μοναστικῶν συνοικισμῶν καὶ ἄλλα μνημεῖα Βυζαντινὰ, ἐξαίρω τοὺς περικαλλεῖς καὶ μεγάλους ναοὺς τῆς Ἄρτας τοῦ ΙΙ' αἰῶνος, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιβάλλουσα, ἡ πολυποικίλος καὶ ὅλως πρωτότυπος, μοναδικὴ εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης, ἀρχιτεκτονικὴ ὑποδεικνύει τὴν πόλιν τῶν δεσποτῶν τοῦ Ἡπειρω-

τικοῦ Δεσποτάτου, ἄλλην Ραβέννην τῆς Ἑλλάδος. Ὅπως ἦτο ἐκείνη πρωτεύουσα τῶν Ἐξάρχων, οὕτω καὶ ἡ Ἄρτα πρωτεύουσα τῶν Δεσποτῶν τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ὅπως εἶναι ἐκείνη ἡ σπουδαιότατη πηγὴ τῆς παλαιᾶς βυζαντινῆς ζωγραφικῆς, καὶ ἡ Ἄρτα εἶναι ἡ σπουδαιότατη, ἐξόχως πολυσήμαντος πηγὴ τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Περισσότερον πολυποικίλα κτίσματα βυζαντινὰ ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Θεοδώρας, ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, τῆς Κάτω Παναγίας, περισσότερον μεγαλοπρεπῆς ἀρχιτεκτόνημα ἀπὸ τὴν περίφημον Παρηγορητισσα «ποῦχει τριακόσια κάγκελα καὶ ἐξήντα παραθύρα», ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω ἄλλα.

Ὅμοια μνημεῖα, πολὺτιμα ἐθνικὰ μνημεῖα μιᾶς Ἀναγεννήσεως τοῦ βίου τοῦ Ἔθνους κατὰ τοὺς πολυταράχους ἐκείνους χρόνους τῆς Φραγκοκρατίας, μιᾶς ἀναγεννήσεως τῆς τέχνης τῆς Βυζαντινῆς, διεσώθησαν καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, εἰς τὸ Ν ἄκρον τῆς Ἑλλάδος — εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Ταυγέτου καὶ τοῦ Πάρνωνος. Τὰ βουνὰ ἐκεῖνα ὑπῆρξαν τὸν ΙΔ'—ΙΕ' αἰῶνα οἱ μάρτυρες μιᾶς μεγάλης ἀποπειράς πρὸς ἐθνικὴν ἀναγέννησιν, κατὰ τοὺς αἰῶνας ἐκείνους τοὺς θλιβεροὺς καὶ τοὺς εὐέλπιδας ἅμα, κατὰ τοὺς ὁποίους εἶχον ἀρχίσει ν' ἀποδιώκονται οἱ Φράγκοι ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς χώρας. Εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πάρνωνος καὶ τοῦ Ταυγέτου ἐξήτησαν οἱ Παλαιολόγοι νὰ οργανώσουν τὴν ἄμυναν τοῦ Ἔθνους, νὰ δημιουργήσουν νέαν μεγάλην Αὐτοκρατορίαν — καὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀποπειράς διεσώθησαν μνημεῖα ἀνεκτίμητα, τὰ μνημεῖα τοῦ Μυστρᾶ, τὰ μνημεῖα τοῦ Γεράκι.

Καὶ ἀκόμη ἀληθινώτερα θὰ εἶπω, ἂν εἶπω, ὅτι μᾶς ἀφῆκαν οἱ Παλαιολόγοι τὰς πόλεις των αὐτὰς τὰς ἰδίας — τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Δεσποτάτου των, τὸν Μυστρᾶν, καὶ τὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν των, εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης λεωφόρου πρὸς τὴν Μονεμβασίαν, τὸ Γεράκι. Ἀπὸ τὸν Μυστρᾶν, διαβαίνοντες τὸ Γεράκι, ἐπήγαιναν εἰς τὴν Μονεμβασίαν, τὸ ἐπίνειδόν των, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκεῖνο διέσωσε μνημεῖα ἀξιόλογα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ συνεκοινωνοῦν οἱ ὑπήκοοι τοῦ Δεσποτάτου τῶν Παλαιολόγων μὲ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αὐτοκρατορίας.

Εἰς τὰς πολυτίμους αὐτὰς νεκροπόλεις τοῦ Ταυγέτου καὶ τοῦ Πάρνωνος αἰσθάνεσαι νὰ ἀναξῆ αὐτὴ ἡ Βυζαντινὴ ζωὴ, αἰσθάνεσαι νὰ πάλλῃ μέσα σου μία χορδὴ μυχία τῆς ψυχῆς σου, ἡ ὁποία σὲ συνδέει ἀδιαρρήκτως μὲ τὸν κόσμον ἐκείνον τῶν πατέρων σου. Ἀνάμεσα εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Μυστρᾶ, εἰς τὰς οἰκίας τῶν αἰσῶν, εἰς τὰ μικρὰ παλάτια τῶν μεγιστάνων, εἰς τὰ παλάτια τὰ μεγαλοπρεπῆ τῶν Δεσποτῶν, εἰς τὰ μοναστήρια, πατῶν ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ πλακόστρωτα τῶν βυζαντινῶν ὁδῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κάστρου τοῦ Βιλλαρδουίνου βλέπων μακρὰν εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ Πάρνωνος τὸ βουνὸν τοῦ Γεράκι, ἀναξῆς εἰς αὐτοὺς τοὺς πολυθόρυβους αἰῶνας, τόσον κρίσιμους διὰ τὴν ἱστορίαν μας, τῆς μεγάλης πάλης ἐνὸς λαοῦ μεγάλου, τῆς πάλης πρὸς τὴν ζωὴν, πρὸς τὴν Ἀναγέννησιν, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἐθνικὴν.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΥΡΙΩΣ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ

Καθ' ἐκάστην παραπονούμεθα, ὅτι ἐξέλιπεν ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας ἀποδιδόμενη ἠθικὴ ἐκτίμησις, ὅτι ἡ κοινωνία διεφθάρη, ὅτι ἐξέλιπε πᾶν καλὸν αἴτιον κλπ. Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν ποία εἶναι ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης διαφθορᾶς; καὶ τίνας πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν ἠθικὴν μας ἀνόρθωσιν.

Ἡ κοινωνία μας πρᾶγματι διεφθάρη ἠθικῶς καὶ ἀλματικῶς βλίνει εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἐξοχρλώσεως. Πᾶν εὐγενὲς καὶ καλὸν αἴσθημα ἐξέλιπε καὶ δεσπόζει σήμερον ἡ πλάνη. Ἡ εὐλικίαινα ἀνικατεστάθη ὑπὸ τῆς διπλωματίας τὸ σέβας πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ὑπὸ τῆς περιφρονήσεως καὶ τοῦ χλευασμοῦ, καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους ἠθικὴ ἐκτίμησις ὑπὸ τοῦ ἐμπαιγμοῦ.

Ἐφημίζοντο οἱ παλαιοὶ Σπαρτιάται, διότι δὲν ἐτόλμων ἀπὸ αἰδῶ νὰ ὀμιλήσουν ἐνώπιον τῶν μεγαλειτέρων των. Σήμερον ὅμως οἱ νέοι ἀγέρωχοι διέρχονται πρὸ τῶν μεγαλειτέρων αὐτῶν, σπρώχνοντες πολλάκις τοὺς ἐπὶ τῆς βακτηρίας στηριζομένους τυφλοὺς γέροντας, ἀνευ οἴκτου. Οἱ Σουλῳῳται, ἐπὶ τῆς κρισίμου ἐκείνης ἐποχῆς, μέχρι τελευταίας πνοῆς, δὲν ἠνόουν νὰ παραδώσουν τὴν πατρίδα των. Σήμερον ὅμως, ὄχι πατρίδα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν θρησκείαν μας ἀφίνομεν νὰ χλευάζεται τόσον ἀστόργως. Ἐχομεν τόσα λαμπρὰ παραδείγματα εὐλικρινούσας φιλίας καὶ συζυγικῆς ἀφροσύσεως, ἀνθρώπων, οἵτινες ἐζησαν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐποχῆς. Σήμερον ὅμως, πολλοὶ φίλοι εἶναι ἐπιζημιώτεροι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς· πολλοὶ δὲ συζυγοὶ διὰ παραμικρὰν αἰτίαν στήνουν συζυγικὰς σκηνὰς καὶ διαζευγνύονται, χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψει τὴν ἰερότητα τοῦ δεσμοῦ, ὅστις τοὺς συνδέει, ἀφομοιούμενοι πρὸς τὰς παιδὸν καὶ πλαγγόνας.

Διὰ τί ὅμως ὅλα αὐτὰ; Διότι, αἱ ἀρχαῖαι Σπαρτιάτιδες ἦσαν ἐκεῖναι, αἱ ἁποῖτι ἐδίδον τὸ παράδειγμα τοῦ σεβασμοῦ εἰς τὰ τέκνα των, διότι αἱ ἀρχαῖαι Σουλῳῳτισσαι ἐδίδασκον τὴν φιλοπατρίαν εἰς τοὺς υἱοὺς των, κομίζοντες πολεμφοδία ἐν καιρῷ πολέμου αὐτοῖς, διότι αὐστηρῶς ἐπὶ πλῆττοντο ὑπὸ τῶν γονέων των αἱ παραιτούσαι τὴν συζυγικὴν ἐστίαν σύζυγοι, διότι περιεφρονοῦντο οὐκ ἐλαφρῶς οἱ καταπατοῦντες τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τῆς φιλίας, ὑπὸ πάντων.

Ἐμμορφώνοντο οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι τὴν πικρῶν...

Ἐνδεεφύρον:

Ποῖν ἢ παροργισθῆτε ἢ ἀγοράσητε τὰ ἀσπρόρουχα σας, ἐπισκεφθῆτε τὸ ἐν Κοντοσκάλῳ Ἐργοστάσιον Ριπτι τῆς αὐτοῦ Ἀγιοθεοργίου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν. Ἐκτὸς τῆς ὑλικῆς ἀφελείας σα —διότι θ' ἀγοράσητε κομψότατα ἀσπρόρουχα, εἴτε γυναικεῖα, εἴτε ἀνδρικόα, εἰς τιμὰς λογικὰς— θέλετε ἀφ' ἐτέρου καὶ εὐεργετήση, διότι διὰ τῆς παρεχομένης τοῦ ἐργοστασίου ἐργασίας διατηροῦνται πτωχαὶ γυναῖκες καὶ κρῳασία. Τὸ Ἐργοστάσιον ἀναλαμβάνει καὶ τὴν κατασκευὴν γυναικεῶν ἀμφιέσεων, μετὰ πολλῆς ἰαχάρουτος καὶ καλαισθησίας ραπτομένων.

λαιὰν ἐποχὴν, ὀρθῶς. Ἐφρόντιζε δὲ διὰ τὴν μόρφωσιν αὐτῶν ἡ πολιτεία, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς ἠθικῆς συμπράξεως τῶν γονέων, οἵτινες παντοίας θυσίας κατέβαλλον πρὸς τοῦτο. Διὰ τοῦτο καὶ ἀνεδείχθησαν οἱ ὑπέροχοι ἐκεῖνοι χαρακτήρες. Μορφώνεται καὶ ἡ σημερινὴ νεολαία, ἀλλὰ, στρεβλῶς. Διότι, οἱ κυριώτεροι πρὸς τοῦτο παράγοντες, δηλ. οἱ γονεῖς, ὑποσκάπτουσιν ἔνεκα διαφόρων αἰτιῶν τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων αὐτῶν, ἐξαιρέσει πολλῶν, ἐννοεῖται.

Αἰτία λοιπὸν τῆς σημερινῆς διαφθορᾶς, εἶναι ἡ στρεβλὴ μόρφωσις τῆς κοινωνίας, ἰδίᾳ τῶν κορασιῶν.

Ἄν ἐξετάσωμεν τὴν σημερινὴν κοινωνίαν ὑπὸ τὸ πνεῦμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνατρέφουν καὶ μορφώνουν τὰ τέκνα αὐτῶν, δυνάμεθα νὰ τὴν διαιρέσωμεν εἰς τρεῖς τάξεις:

Α') Τὴν μίαν τάξιν ἀπαριτίζουν οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες, γνωρίζοντες τὰ ὑψηλὰ αὐτῶν καθήκοντα, ἀνατρέφουσι τὰ τέκνα αὐτῶν μὲ ὑγιᾶ καὶ στερεὰν μόρφωσιν, ἀναδεικνύοντες χρησιὰς καὶ ἐναρέτους μητέρας καὶ τιμίους εὐπατρίδας. Δυστυχῶς οἱ τοιοῦτοι γονεῖς, οἵτινες δίδουσι τὰ καλλίτερα εἰς τὴν κοινωνίαν αἰθῆ, εἶναι ὀλίγοι, διὸ καὶ οἱ φιλοπάτριδες καὶ εὐλικρινεῖς χαρακτήρες εἶναι σπάνιοι.

Β') Τὴν ἄλλην τάξιν, ἣτις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνεπάγεται τὴν περισσοτέραν διαφθορὴν καὶ ἐξοχρλώσιν, ἀποτελοῦσιν οἱ ξενομανεῖς ἐκεῖνοι γονεῖς, οἵτινες, νομίζοντες ὅτι ἀνατρέφουν τὰ τέκνα αὐτῶν σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἐμποτίζουν εἰς αὐτὰ ἀρχὰς καὶ ἠθῆ ὅλων ξενικὰ, δηλητηριάζοντες τὴν ψυχὴν των. Οἱ τοιοῦτοι γονεῖς εἶναι συνήθως ἢ πλούσιοι καὶ καθ' ὄλοκληρίαν ἀμαθεῖς, ἢ ὀφίπλοιοι καὶ ἡμιμαθεῖς.

Τί κάμουν λοιπὸν οἱ τοιοῦτοι γονεῖς; Ἡ ἀφίνομεν τὰ τέκνα των εἰς τὰς χεῖρας ξένων παιδαγωγῶν (διότι ἡ μήτηρ λέγει:—Θέλω τὸ παιδί μου νὰ μάθῃ γαλλικὰ, ἢ ἀγγλικὰ, ἢ γερμανικὰ μεθ' αὐτοῦ ὅταν θὰ γίνῃ demoiselle τί θὰ μιλῇ; Ἑλληνικὰ; Ποῖος μιλεῖ τώρα αὐτὴν τὴν χονδρὴν γλῶσσαν!), ἢ κλείουσι αὐτὰ ἐντὸς ξένων σχολείων ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας καὶ ὅταν ἐξέλθουν αἱ δεσποινίδες εἰς ἡλικίαν 16 ἢ 17 ἐτῶν ἐκ τῆς σχολῆς, τέλειαι πλέον Γαλλίδες ἢ Ἀγγλίδες ἐμπεποτισμέναι μὲ ὄλον τὸ δηλητήριον τῶν ξένων ἠθῶν καὶ ἐθῶν, καθίστανται γ' λοιπὸν ἀσπρόρουχα, διότι δὲν δύνανται νὰ συνεννοηθοῦν μὲ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς των! Ἐπειδὴ δὲ δὲν δύνανται νὰ ἐξοικειωθοῦν μὲ τὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας των, διότι οἱ λόγοι των δὲν εἰσάκουσι ἠχῶ ἐν αὐτῇ, φεύγουσι μαζὰν διὰ νὰ ζήσιν μόναι. Ἡ ἂν μείνουσι εἰς τὴν οἰκογένειαν, καθίστανται ἀληθεῖς τύφλοιοι, ἀπαιτοῦσαι σέβας καὶ ὑπακοὴν παρ' ὄλων, διότι θεωροῦν ἑαυτὰς κατὰ πολὺ ἀνωτέρας καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των ἀκόμη, μέμφονται τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ κάθε ζήτημα οἰκιακόν. Οὕτω δὲ διασπᾶται ἡ ἀγάπη, οἱ δεσμοὶ αὐτῆς χαλαροῦνται καὶ ἡ τοιαύτη κόρη, ὅταν ἰδῇ τὴν μητέρα τῆς ἀσθενοῦσαν καὶ ἔχουσαν ἀνάγκην τῶν περιθάλψεων αὐτῆς, θυμῶναι, τὴν ἐπιπλήττει, διότι δὲν προεφυλάχθη καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ σοβαροῦ κινδύνου μεταβαίνει παρὰ τινι φίλῃ τῆς, διὰ νὰ διασκεδίσῃ τὴν ἀνίαν αὐτῆς. Ἴδου τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς ξενομανίας! Ἐάν δὲ ἡ κόρη αὐτῆ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα τῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ταράττεται εἰς τοὺς πρωτοφανεῖς δι' αὐτὴν

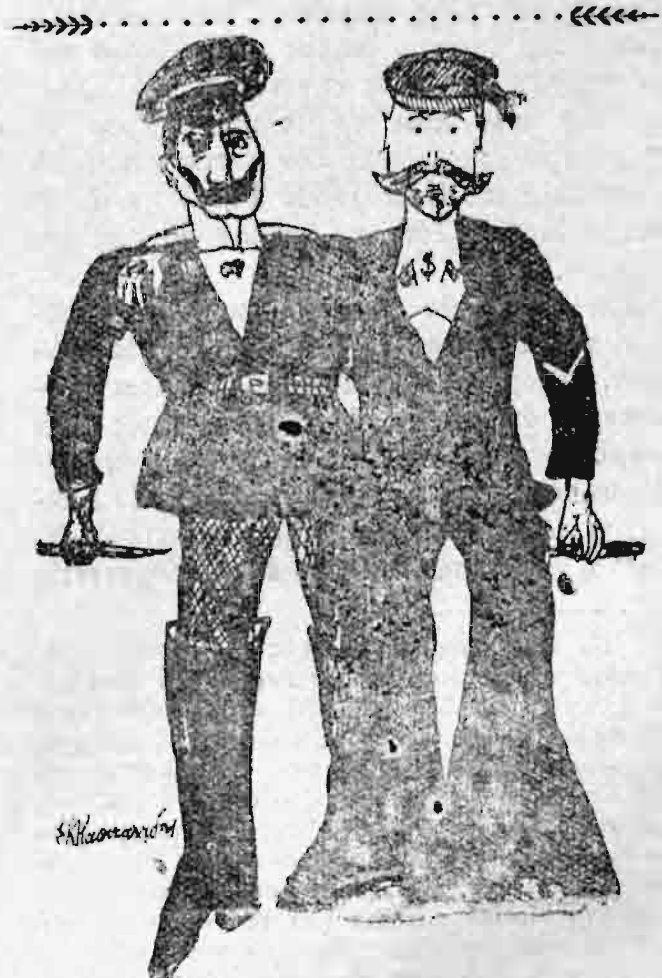
ἠχους τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, διότι εἶναι συνειδησμένη εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἁρμονίου καὶ ὅταν ἐξέλθῃ τῆς ἐκκλησίας, ἀνοίγει πολλάκις τὸ στόμα διὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα, ἐπειδὴ πολὺ ἐστενοχωρήθη περιορισμένη εἰς τὸν ἀσφυκτικὸν ἐκεῖνον χώρον, ὅπου δὲν ἠγνοεῖ... τί;... τὴν μητρικὴν αὐτῆς γλῶσσαν. ἦν ὄφειλε νὰ γνωρίζῃ κάλλιον παντὸς ἄλλου. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, πολὺ ὑπολειπέμεθα τῶν Εὐρωπαίων, οἵτινες, ἐνῶ προσπαθοῦσι νὰ μᾶς ἐμποτίσωσι τὰς ἰδέας των, οὐδέποτε ἐπιτρέποντες εἰς Εὐρωπαῖον παῖδα νὰ διδασχθῇ παιδιόθεν ἄλλην ἐκτὸς τῆς μητρικῆς του γλῶσσαν, μᾶς χλευάζουν, ἐνῶ ἡμεῖς ὑπερήφανοι καὶ μὲ χαρὰν προσπαθοῦμεν νὰ ἐξευρωπαϊσωμεν, δηλ. νὰ καταστρέψωμεν, τὴν ἀνιθοῦσαν νεότητα.

Γ') Εἰς τὴν τρίτην τάξιν δὲ ἀνάγονται οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες ἢ ἀπὸ μεγάλῃ πτωχείαν (εἰς αὐτὸ πταῖουν καὶ τὰ σχολεῖται μὲς ἐν μέρει μὲ τὰ ὑπέρογκα εἰσιτήρια, τὰ ὁποῖα δορίζουν) ἢ ἀπὸ συμφέρον ἢ ἀπὸ ἀδιαφορίαν, ἀφίνομεν τὰ τέκνα των εἰς τὴν τύχην αὐτῶν. Εἶναι ἀξιοθρήνητος ἡ θέσις τῶν νέων αὐτῶν καὶ μάλιστα τῶν κορασιῶν, διότι μορφώνονται μόναι των, ἀναπτύσσουσαι τὰς ὁρμὰς μόνον τῶν ἐνστικτῶν αὐτῶν καὶ ὅταν φθάσουν εἰς ὄριμον ἡλικίαν, φέρονται ὡς κάλαμος παντὶ ἀνέμῳ καὶ πνεύματι ἐτεροδιδασκαλίας, ἄλλοτε ἀκολουθοῦσαι ἀθέμιτον ζοῖν καὶ ἄλλοτε ἐκλέγουσαι βιοποριστικόν τι ἐπάγγελμα διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ κυρίως δεσπάζον ἐν αὐταῖς πάθος τῆς πολυτελείας, σπανιώτατα δὲ διὰ νὰ ἀνακουφίσουν τὴν πάσχουσαν οἰκογένειάν των.

Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι θέλουσι νὰ ἐξομωθοῦν πρὸς τὰς ἀριστοκρατίας καὶ πλουσίας νεάνιδας, ἀδιάφορον ἀνυποβάλλονται εἰς στερήσεις καὶ ἀφανίζουσι τὸ σῶμά των ἐργαζόμεναι νυχθημερᾶν. Ἴδου ἐν παράδειγμα τῆς μανίας πρὸς τὰ λούσα τῶν τοιούτων νεανίδων:

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

Ἡ Ἀγγλογερμανικὴ προσέγγισις.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΜΕΝΙΚΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

[συνέχεια από σελ. 1082 και τέλος.]

Ἐκτοτε ἐγκατεστάθησαν ἐν Ἄνι, τῇ πόλει «μέ τὰς χιλιάς καὶ μίαν ἐκκλησίαν», πρωτεύουσα δὲ τῆς δυναστείας τῶν Βαγρατιδῶν. Ἄλλ' ἡ ἐπιδρομὴ τῶν Μογγόλων τῷ 1239 ἀφ' ἑνός, καὶ ὁ καταστρεπτικώτατος τοῦ 1319 σεισμὸς κατόπιν, ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ καὶ σήμερον ἔρημον καὶ ἠρειπωμένον Ἄνι καὶ νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν Σιζ τῆς Κιλικίας, μέχρι τοῦ 1441, ὅποτε ἐγκατεστάθησαν ὀριστικῶς μέχρι σήμερον ἐν Ἐτσημαδζήν.

Τὴν μονὴν τοῦ Ἐτσημαδζήν, εἰς μνήμην τῆς Ἱπεραγίας Θεοτόκου τιμωμένην, ἔδρυσεν, κατὰ τὴν ἀρμενικὴν παράδοσιν, τῷ 303, ὁ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Σασανιδῶν τὸ γένος ἔλκων καὶ πρῶτος γενόμενος ἀπόστολος καὶ πατριάρχης τῆς Μ. Ἀρμενίας Γρηγόριος ὁ Φωτιστὴς (Λουσαζορτζ) καὶ Ἰερομάρτυς (240—325, ἑορτ. τῇ 30 Σεπτεμβρ.), ἐπὶ τοῦ τόπου, ἔνθα ἐπεφάνη αὐτῷ ὁ Χριστὸς, τοῦθ' ὕπερ, ὡς ἐν ὑποσημειώσει προείπομεν, σημαίνει καὶ τὸ ὄνομα τῆς μονῆς. Ἡ μονὴ αὕτη εἶναι περιώνυμος διὰ τὰ πλούτη τῆς, τὴν μεγάλην τῆς ἔκτασιν, τὰ πολυάριθμα καὶ τεράστια κωδωνοστάσιά τῆς, τὴν ἐν αὐτῇ λειτουργοῦσαν ἐκκλησιαστικὴν Ἀκαδημίαν, ἰδίως δὲ τὴν πλουσιωτάτην καὶ ἐν πλείστοις σπανίαν βιβλιοθήκην τῆς, ἐν ἣ διακρίνεται ἐν ὠραιότατον ἐπὶ περγαμηνῆς εὐαγγέλιον τοῦ ἰ' αἰῶνος, καθὼς καὶ διὰ τὸ θησαυροφυλάκιόν τῆς, ἔνθα σώζεται ἡ λόγχη καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, περὶ ἧς προείπομεν. Ὁ κεντρικὸς τῆς μονῆς ναὸς, εἰς μνήμην τῆς Ἱπεραγίας Θεοτόκου, ἐγείρεται ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς τοῦ εὐρυτάτου μεσαυλίου, ἔχοντος μῆκος 106 μέτρων καὶ πλάτος 102. Καὶ πρὸς τὴν ἰστίαν μὲν πλευρὰν τοῦ ναοῦ εἶναι ἡ βιβλιοθήκη καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον πρὸς τὴν δυτικὴν πλευρὰν ἡ κατοικία τοῦ Καθολικοῦ. Τὴν ἄλλην μονὴν περιβάλλει ὑψηλότατον τεῖχος μὲ πολλοὺς πύργους.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν κυρίως Ἀρμενίων, τῶν Γρηγοριανῶν, κοινότερον δὲ Χονδρῶν, λεγομένων, ὧν αἱ σπουδαιότεραι δογματικαὶ ἀφ' ἡμῶν διαφοραί, ἐκτὸς τῶν παραδόλων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους νηστεϊῶν των, εἶναι : ἡ ἀπόρριψις τῆς ἐν Χαλκηδόνι τῷ 451 οἰκουμένης τετάρτης Συνόδου· ἡ χρῆσις τῶν ἀζύμων ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ

1. Ἐκ τῆς ἀπορρίψεως τῆς Δ' οἰκουμένης Συνόδου (ἣν, σημειωτέον, κατέκρινε καὶ ἀπεκήρυξεν ἡ ἐν Ἐτσημαδζήν τῷ 491 συνελθούσα ἀρμενικὴ σύνοδος), φαίνεται ὅτι ἡ ἀρμενικὴ ἐκκλησία εἶναι μία τῶν πολλαπλῶν τοῦ Μονοφυσισμοῦ διακλαδώσεων. Μέχρι τοῦ ἑ' αἰῶνος ἡ ἀρμενικὴ ἐκκλησία ἦτο ἠνωμένη μετὰ τῆς ἑλληνικῆς· κατὰ τὴν ἐμφάνισιν ὁμοῦ τῆς αἰρέσεως τῶν Μονοφυσιστῶν, ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀρμενίων παρεδέχθη ἐν μέρει τὴν αἵρεσιν, κατόπιν καὶ τὸ Ἐνωτικὸν τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος. Ὑποχρεωμένοι ὁμοῦ οἱ Ἀρμένιοι νὰ μάχωνται διηνεκῶς πρὸς τοὺς Πέρσας, ἔμειναν πιστοὶ ἐν τῷ Μονοφυσισμῷ ἐκ πολιτικῶν μᾶλλον λόγων, καθόσον οἱ Πέρσαι, ἡ-

καὶ ἡ διὰ μόνου τοῦ οἴνου (ἀνευ δηλ. ὕδατος) ἱεροτελεστία· ἡ χρῆσις σησαμελαίου ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ἁγίου Μύρου· ἡ ἐπίκλησις καὶ τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς ἐκάστην τῶν τριῶν καταδύσεων ἐν τῷ βαπτίσματι· ἡ διὰ τοῦ ἁγίου Μύρου χρῆσις τῶν ἱερέων των ἐν τῇ χειροτονίᾳ· ἡ χειροτονία πολλῶν ὁμ. ἱερέων καὶ διακόνων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ λειτουργίᾳ κ. ἄ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ (6 τοῦ Ἰανουαρίου) ἑορτασμὸν ἔλων συλλήβδην τῶν ἑορτῶν τοῦ Δωδεκαημέρου, περὶ τούτου, ὡς μᾶλλον προσκειμένου πρὸς τὴν παλαιωτάτην τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας συνήθειαν, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν εἰς χωριστὴν πραγματείαν.

Οἱ δὲ λεγόμενοι Ἀρμενοκαθολικοὶ ἢ Οὐνῖται εἶναι Ἀρμένιοι σχισματικοὶ (παπισταί), διοργανωθέντες τὸ πρῶτον περὶ τὸ 1829 ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας καὶ Ἀυστρίας, ἔχουσι δὲ καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ 1856 πατριάρχην ἐν Κωνσταντινουπόλει καθὼς καὶ πολιτικὸν ἀρχηγὸν (chancelier), ὃν ἐκλέγει ἡ κοινότης των.

Τοιοῦτοτρόπως, μόλις ἀπὸ τῶν μέσων τῆς ἰ' ἑκατονταετηρίδος διεσπάσθη δὲ τῶν δύο μόνον (ἑλληνικοῦ καὶ ἀρμενικοῦ) ἐν Κωνσταντινουπόλει πατριαρχείων θεσμὸς τοῦ Πορθητοῦ, διὰ τῆς ἰδρύσεως καὶ τρίτου, ἰδρύσεως, ἣν ἠκολούθησαν ἀργότερον καὶ ἄλλαι, ἀναλόγως τῶν διαφορῶν τῶν χριστιανικῶν θρησκευμάτων ἀποχρώσεων καὶ τῶν συμβόλων τῆς πίστεως.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΠΑΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

νόουν πάσας τὰς ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας κηχωρισμένας ἐθνότητας. Ὅριστικῶς ὁμοῦ ὑπὲρ τοῦ Μονοφυσισμοῦ εἶχεν ἀποφανθῆ ἡ ἀρμενικὴ ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἐν Τβίν συνόδου (595), συνελθούσης μετὰ τὴν ἀπόλειπν τοῦ ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν Γεωργίου πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ κύρους τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' οἰκουμένης Συνόδου. Ἀπόλειραι πρὸς ἔνωσιν τῆς ἀρμενικῆς μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἐγένοντο πολλάκις, αἱ δὲ κυριώτεραι εἶναι : Ἐπὶ πατριάρχου Φωτίου τοῦ Μεγάλου (857—886), ὅτε καὶ πολλοὶ Ἀρμένιοι εἶχον προσέλθει εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν· ἐπὶ πατριάρχου Ἡσαΐου (1323—1332), καὶ τελευταίως, ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, περὶ τὸ 1816, ἐπὶ Κυρίλλου ΣΤ' (1813—1818) καὶ Ἀρμενίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Δανιὴλ, ὅτε οἱ διαπραγματεύσεις τόσον εἶχον ἐκατέρωθεν προχωρήσει, ὥστε θὰ ἐπετύγχανον ἐξάπαντος, ἐάν μὴ ἐματαιοῦν αὐτὰς τῶν κακοζήλων Ἰησοῦϊτῶν καὶ πάλιν αἱ ραδιουργίαι, οἵτινες καὶ τὴν ἰσόβιον ἐξορίαν τοῦ Δανιὴλ διενήργησαν.

Τὸ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΔΟΥ Εἶναι

μοναδικὸν φάρμακον

κατὰ τῶν

ρευματισμῶν καὶ νευραλγιῶν.

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ

τὰ καρδιακὰ νοσήματα.

ΑΡΙΘΜΕΙ

πλείστας ἐπιτυχίας.

Εἶναι

θαυμάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ

[συνέχεια ἀπὸ σελ. 1083]

Οἱ τόποι ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ σεισμογόνος δύναμις φαίνεται ὅτι εὐρίσκεται ἀκριβῶς ὑπ' αὐτοὺς, καὶ οἱ τιναγμοὶ γίνονται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, εἶναι τὸ κέντρον τοῦ σεισμοῦ· ἐκεῖ οἱ σεισμοὶ εἶναι βράσται ἢ τυμπανῖται.

Εἰς τοὺς τόπους, τοῦτους γίνονται αἱ μεγάλοι καὶ τρομερώτεροι καταστροφαί. Ἐκεῖ τὸ ἔδαφος πάλλεται ὡς ἡ μεμβράνη τοῦ τυμπάνου καὶ ὡς ἐκεῖνη ἀνατινάσσει τοὺς ἐπ' αὐτῆς κόκκους τῆς ἄμμου, οὕτω καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς κραδαινόμενον ἐκσφενδονίζει μακρὰν ἀνθρώπους καὶ ζῶα, ἀνατινάσσει ἐκ βάθρων τὰ οἰκοδομήματα, χορεύει βράχους πελωρίους καὶ ὄρη καὶ ἀνατινάσσει ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης λίθους καὶ τὰς ἀγκύρας τῶν ὁρμούντων πλοίων.

Τῶν καταστρεπτικωτάτων τούτων σεισμῶν ἀναφέρονται ὑπὸ ἀντοπτῶν ἀξιόπιστων μαρτύρων πλείστα παραδείγματα. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συμβάντι σεισμῷ, τὰ φυσικὰ καὶ τεχνητὰ σπήλαια, ἐν οἷς ἐθάπτοντο οἱ νεκροί, ἐσχίσθησαν καὶ ἀνετινάχθησαν ἐκτὸς τὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων. Τὸ αὐτὸ γέγονος ἐπανλήφθη εἰς τὸν κατὰ τὸ 1797 σεισμὸν τῆς Ριομβάμβης οἱ νεκροί, ὡς διηγοῦνται, ἀνετινάχθησαν ἐκ τῶν τάφων καὶ ἐρρίφθησαν μακρὰν καὶ οὐδόλως ταῦτα ἀπίθανα, ἀφοῦ τὸ 1837 ἐν τῷ σεισμῷ τῆς Χιλῆς πύσσινος εἰς 10 μέτρα βάθος ἐμπεπηγμένος ἐν τῇ γῇ, ἀνετινάχθη πολὺ μακρὰν, δένδρα δὲ γιγαντιαία ἀνεσπάρθησαν. Ὁ Χάμιλτων ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸν τῆς 26 Μαρτίου 1783 σεισμὸν τῆς Καλαβρίας τὰ ἐκ γρανίτου ὄρη τῆς ὄρχοῦντο, ἄνθρωποι καὶ οἰκοδομήματα ἀνερρίπτοντο, ὄγκοι πελώριοι βράχων ἐκτιναχθέντες ἐντὸς τῶν κοιλάδων ἐστόμωσαν τὰς κοίτας τῶν ποταμῶν καὶ οἱ λίθοι τῶν λιθοστρώτων ἐξεσφενδονίζοντο πρὸς τὰ ἄνω ὡς σφαῖραι τηλεβόλων.

Ἐκ τῶν τόπων τούτων, ἐν οἷς τὸ κέντρον τοῦ σεισμοῦ, οἱ κραδασμοὶ σκορπίζονται περίε κυματοειδῶς ὡς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Οἱ σεισμοὶ οὗτοι καλοῦνται κυματοειδεῖς καὶ οἱ τούτους ὑφιστάμενοι τόποι ἑτερόσειστοι πρὸς διάκρισιν τῶν πρώτων, οἵτινες καλοῦνται αὐτόσειστοι.

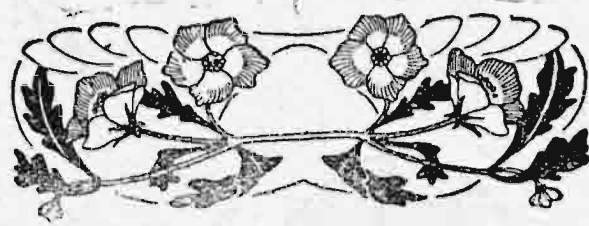
Τρομεροὶ ἔξ ἴσου εἶναι καὶ οἱ κυματοειδεῖς σεισμοί. Ἡ ἐπιρράνεια τῆς γῆς ἀλλαχοῦ ἀνυψοῦται καὶ ἀλλαχοῦ κατέρχεται καὶ ὅταν οἱ κλονισμοὶ εἶναι ἰσχυροὶ βλέπει τις τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ταρασσομένην ὡς τὴν τῆς θαλάσσης Αἰ οἰκίαι καὶ πάντα ἐν γένει τὰ οἰκοδομήματα ταλαντοῦνται, τὰ δένδρα κλίνουσι τοσοῦτον, ὥστε οἱ κλάδοι αὐτῶν θραύονται, προσκρούοντες ἐπὶ τῆς γῆς. Δικαίως ἄρα πολλοὶ σεισμολόγοι παρέβαλον τὸν γήϊνον φλοιὸν πρὸς λίθινον σκάφος ἀεννάως ἐπὶ τῶν κυμάτων τῶν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς γῆς ρευστῶν οὐσιῶν κυμαινόμενον, ὡς ξύλινον σκάφος ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ ὠκεανοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

**ΟΙ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΑΙ
ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ**

**ΕΝ ΕΘΝΙΚΟΝ
ΚΙΝΕΖΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ**

πρόοδον θά ἴδωμεν εἰς τὰ ἑλληνικά αὐτῶν, τῶν μαθητῶν κατὰ πολὺ ἀνωτέρων ὄντων εἰς τὰ ἑλληνικά τῶν ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ!

Ἐτερον σαφές τεκμήριον τῆς ἀγάπης τῶν Μικρασιατῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν, εἶναι τοῦτο: ὅτι εὐθὺς ὅταν εὐρεθῶσιν εἰς κύκλον ὁμογενῶν, λαλούντων τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἴτε μικροὶ εἴτε μεγάλοι, φιλοτιμοῦνται νὰ στολισθῶσι διὰ τῆς πορφύρας τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσης. Ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ συνδιαλέγονται ἑλληνιστί, βισανίζονται, δὲν δύνανται νὰ ἐκφρασθῶσι πρεπόντως, γίνονται ἴσως ἐνίοτε γελοιοί, ἐν τούτοις ἐπιμένουσιν ἕως ὅτου τελείως ἀποκτήσωσιν αὐτὴν. Τοῦτο περιποιεῖ μεγάλην τιμὴν εἰς τοὺς Μικρασιάτας καὶ ἀνατρέπει τὴν θεωρίαν τοῦ Γάλλου συγγραφέως. Ἐνεκα τοῦ εὐγενοῦς αἰσθήματος τῶν Μικρασιατῶν ἀκριβῶς ἐξηλήθεν ἡ τάξις τῶν ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ μὴ γνωρίζοντων τὸ καθήκον αὐτῶν, εἶπομεν καὶ τὸ σέβας, ὀνομαζομένων Καραμανλίδων, περιφρονητικῶς ἀποδιδόμενου αὐτοῖς τοῦ ἐπιθέτου τούτου, καθ' ὅτι, ἐνῶ δὲν γνωρίζουσι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐν τούτοις πάντοτε ὁμιλοῦσιν αὐτήν. Δυστυχῶς ὁμοίως ἡ εὐστροφία τῆς γλῶσσης λείπει ἀπ' αὐτοῦς καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν, ἂν ἔχασε τὰς πληγὰς τῆς μαχαίρας, δὲν ἠδυνήθη ὁμοίως νὰ ἀποκτήσῃ τὴν λεπτότητα, ἣν ἀπαιτεῖ ἡ θεία γλῶσσα.

Πόσοι οἰκογένεια δὲν παραλαμβάνουσιν ἐπὶ ἀδρᾶ πληρωμῇ ὑπηρετίας γνωρίζουσας μόνον τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ μάθωσι τὴν γλῶσσαν! Ποσάκις τὸ μικρὸν παιδίον δὲν χειροτονεῖται ὑπὸ τῆς μητρὸς, διότι τὸ ταλαίπωρον δὲν ἀπετάθη εἰς τὴν ὑπέρτατον ἑλληνιστί! Τελευταίως μάλιστα καὶ νύμφας λαμβάνουσι γνωρίζουσας τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ὀδηγοῦσιν αὐτάς, Θεὸς οἶδε, διὰ πόσων κόπων εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, διὰ νὰ δυνηθῶσιν οὕτω νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὰς οἰκίας τὸ ἑλληνιστὶ λαλεῖν. Καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ συγκοινωνία τῶν πόλεων γίνεται τακτικωτέρη καὶ δύνανται οἱ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εὐρισκόμενοι νὰ συσχετισθῶσι μετὰ τῶν ὁμιλούντων τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν πόλεων, ἡ ἐκμάθησις τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσης προοδεύει καὶ ὁ στάχυς, ὁ ἐγκρουπτόμενος εἰς τὰς καρδίας τῶν Μικρασιατῶν, θά ἀναβλαστήσῃ καὶ θά διαφεύσῃ τὰς ἰδέας τῶν μὴ γνωρίζοντων τὰ αἰσθήματα αὐτῶν.

Ὁ τουρκόφωνος Ἕλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔνεκα δύο λόγων προσπαθεῖ νὰ ἐκμάθῃ τὴν ἑλληνικὴν: Πρῶτον διότι ἐννοεῖ καλὰ ὅτι τὸ ὁμιλεῖν τουρκιστὶ ὡς μητρικὴν γλῶσσαν εἶναι ἀποτέλεσμα μακροαίωνος δουλείας, πλήρες θλιβερῶν ἀναμνήσεων, καὶ δεύτερον διότι, ὡς Ἕλληνας, τρέφει ἀπεριόριστον ἀγάπην πρὸς πᾶν τὸ ἑλληνικόν.

Ἀφοῦ ὁ συγγραφεὺς, ὁ κατηγορῶν τοὺς Ἕλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διὰ τὴν μὴ δῆθεν ἀγάπην αὐτῶν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐπαινεῖ αὐτοὺς διὰ τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὰ αἰσθητικὰ αὐτῶν, πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πλήρεις εὐγενῶν ἰδεωδῶν κατεχόμενοι, νὰ ἀγαπῶσι γλῶσσαν διὰ τῆς βίας ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς καὶ νὰ μὴ λατρεύωσι τὴν ἐθνικὴν τῶν γλῶσσαν, τὴν ἱερὴν μελωδίαν τῶν Μουσῶν; Ἀφοῦ ἡ γλῶσσα αὕτη τῶν θεῶν, ἡ ἐπιχρῖσασα χάριτας εἰς τὰς καρδίας, ἡ αἰχμαλωτίσασα τοὺς αἰχμαλωτίσαντας τὸ ἔθνος τὸ ἑλληνικόν μεγάλους αὐτοκράτορας, ἠδυνήθη νὰ σαγηνεύσῃ πάντα φίλον τοῦ ἰδεώδους, τοῦ ὄραίου, δὲν θά γείνη ἀρεστὴ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, δὲν θά σαγηνεύσῃ τοὺς ἀπογόνους τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων φέρουσι τὰ ὀνόματα, τὸ κλέος, καὶ τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας αὐτῶν;

Ὅχι, οὐδέποτε ὁ τουρκόφωνος Ἕλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δὲν παραδέχεται τὴν μομφὴν ταύτην ἀγαπᾶ, λατρεύει τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἀποκτήσῃ αὐτήν, τὸν ἀταλαιπθένητα θησαυρὸν του, πρὸς τοὺς δὲ δύνανται νὰ εἴπῃ τὴν μικρὰν ἀλήθειαν, ὅτι οὐδέποτε ὁ Ἕλληνας οὐδέποτε θά συνεκλονίζετο τόσο, οὐδέποτε θά εὐρίσκετο τεταπεινωμένος, εἰάν καὶ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ ἔθνους ἡμῶν, τὰ ἀπολέσανται, ὅπως οὗτος, τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, εἶχον τὸ αὐτὸ αἰσθητικόν, καὶ γνωρίζοντι ὅτι ὁ πολῦτιμος στολισμὸς αὐτῶν λείπει, προσεπάθουν νὰ ἀνακτήσωσι τούτον, οἱ δὲ ἡγήτορες τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἔθετον πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἀφηνείωσιν ἐγκαίρως εἰς τοὺς ξενωφώνους Ἕλληνας τὸ αἰσθητικὸν τῆς ἀγάπης τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσης, τοῦ μόνου καὶ ἀσφαλτοῦς ἐγγεγῆου τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐνότητος.

Γ. ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

Ἡ Κίνα, τὸ μέγα Οὐράνιον Κράτος, ἐκήρυξε καὶ ἐπέτυχε τὴν δημοκρατίαν. Τί ἄρα γε μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ μεταλλαγὴ αὕτη; Ὅποιος ἐκπλήξεις καὶ ὁποῖα ἀπρόοπτα γεγονότα; Ἄν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ἀπ' ἐνὸς μὲν τὸν ὄγκον τὸν συμπαγῆ τῶν Κινέζων, ἐξ ἄλλου δὲ τὸ μῖσος τὸ ζωηρόν, τὸ ὁποῖον ἔχουσι κατὰ τῶν λευκῶν, δυνάμεθα νὰ προῖδωμεν ὅτι δὲν ἀπέχει καὶ πολὺ ἡ ἡμέρα ἂν ὄχι τῆς στρατιωτικῆς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τῆς οικονομικῆς ἐπιδρομῆς τῆς κινεζικῆς ταύτης φυλῆς.

Οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Κίνας, θὰ εὐκολυνθῶσι πολὺ εἰς τὸ ἔργον των, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ μίσους τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς φυλάς.

Διάσημοι συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ ἐκαλλιέργησαν διὰ τῶν ἔργων των τὸ μῖσος τοῦτο. Ἄφθονα δὲ ποιήματα, ἔχοντα ὡς θέμα τὴν ξηνηλασίαν, εἶναι πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη τῶν κατοίκων τοῦ Οὐρανίου Κράτους. Παρέχομεν κατωτέρω μικρὰν ἀνάλυσιν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ τινὰ ἀποσπάσματα:

Τὸ ποίημα ἀρχίζει διὰ μιᾶς περιγραφῆς τῆς εὐτυχίας, ἡ ὁποία ἐβασίλευεν εἰς τὸ Οὐράνιον Κράτος προτοῦ ἔλθουν εἰς αὐτὸ οἱ Τὰν Κβέι (διαβολόξενοι): τότε αἱ συγκομιδαὶ ἦσαν ἀφθονοί, τὸ ἐμπόριον ἦν θειεῖ, ἡ χώρα τῶν ἀνθῶν (αἱ Ἰνδία) ἦτο ὑποτεταγμένη εἰς τὴν δυναστείαν τοῦ Τσίν. Ἄλλ' οἱ βάρβαροι ἤλθον διὰ τοῦ δόλου καὶ τῆς δυνάμεως, εἰσήλασαν εἰς τὰς ἐπαρχίας μας, ἔκτισαν εἰς τὸ Τσέν Τσιν ἕνα πύργον (ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς τὴν ἐκκλησίαν), ὁ ὁποῖος εἶναι ἑκατὸν πόδας ὑψηλότερος ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον. Διὰ νὰ μᾶς καταστρέψουν σωματικῶς, εἰσάγουσι τὸ ὄπιον, καὶ διὰ νὰ μᾶς διαφθεύωσι τὴν ψυχὴν, εἰσάγουσι τὰς ἱεράς των γραφὰς καὶ διδάσκουσι τὴν περιφρόνησιν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν ἀδελφῶν μας. Ὅστις ἀναγνώσει τὰ βιβλία τῶν βαρβάρων αὐτῶν, εἶναι ὡς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πίνει δηλητήριον· χάνει τὴν κεφαλὴν καὶ τρελλαίνεται.

Κατόπιν τὸ ποίημα ἀναφέρει τὰς διαβολικὰς ἐφευρέσεις τῶν βαρβάρων Ἑυρωπαϊῶν καὶ τὴν πολεμικὴν των τέχνην. Αὐτοὶ οἱ διαβολόξενοι ἔχουν ἀμαξία ἀπὸ φωτιά, τὰ ὁποῖα τρέχουν μόνον των, διασχίζουν τὸν ἀέρα μὲ μηχανικὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα χύνουν φλόγας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν πολεμιστῶν μας. Ἄλλ' οἱ βάρβαροι οὗτοι εἶναι ἀνίσχυροι, διότι ὁποῖος ἐφαρμόζει διαβολικὰς τέχνας, οὐδέποτε θά θριαμβεύσῃ καὶ θά καταστραφῇ εἰς τὴν κόλασιν.

Ὅποια ἄρα γε ἀπρόοπτα μᾶς ἐτοιμάζει ἡ ἀναγεννωμένη Κίνα;

**

Εἰς ξένον περιοδικὸν ἀνέγγων μελέτην Γάλλου περὶ τῆς γλῶσσης τῶν Μικρασιατῶν (Karamanlis). Ὁ συγγραφεὺς ἐξιστορεῖ τὸν βίον τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων, τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα ἔπαθον, τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλῶσσης αὐτῶν καὶ ἄλλα. Ἡ μελέτη αὕτη εἶναι ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ ἐμπεριέχει σημεῖα τινὰ οὐδόλως σύμφωνα τῇ ἀληθείᾳ. Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Μικρασιάται δὲν ἀγαποῦν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ τὴν ἣν ἐπέβαλον αὐτοῖς βίᾳ οἱ κατακτηταὶ γλῶσσαν θεωροῦσι μητρικὴν των καὶ οὐδόλως ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποχωρισθῶσιν αὐτῆς.

Τέκνον ἀγαπητὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀκριβῆς γνώστης τῶν τῆς πατρίδος του, ὁ καθηγητὴς κ. Ἰωάννης Βιλοβάνης, ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ προσηκόπως εἰς τὴν ἀβάσιμον ταύτην θεωρίαν, ἀλλ' ἡ συμφορὰ, ἡ ἐπελθοῦσα εἰς αὐτόν, ἠμπόδισε τὸν ῥεχθὴν φιλόλογον νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν πάτριον γλῶσσαν τῶν Μικρασιατῶν.

Τὸ πρᾶγμα ὁμοίως δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἐν σιωπῇ. Μὴ ἐξετάζωμεν προσωρινῶς ἂν ὅλοι οἱ Μικρασιάται ὁμιλοῦσι τουρκιστὶ καὶ ποῖοι εἶναι αἱ εὐάριθμοι πόλεις, ἐν αἷς ὁμιλεῖται ἡ τουρκικὴ γλῶσσα, ἔρχομαι νὰ ἀποδείξω τὸ ἀνίληθες τῆς θεωρίας τοῦ Γάλλου συγγραφέως.

Βεβαίως πᾶς ὅστις ἀγαπᾶ τὴν γλῶσσαν δὲν θέλει νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, τοῦναντίον δὲ προσπαθεῖ παντὶ σθένει νὰ τὸ φυλάξῃ, οὐδόλως φροντίζων δι' ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν ἀγαπᾶ. Ἄρα γε τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἀληθεῖς διὰ τὸν τουρκόφωνον Μικρασιάτην, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου συγγραφέως, δὲν ἀγαπᾶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν;

Τὶ θά εἴπῃ ἄρα γε ὁ Γάλλος συγγραφεὺς ἐμπροσθεν γόνων Μικρασιατῶν, κλειόντων ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῇ θεᾷ υἱοῦ αὐτῶν ὁμιλούντος ἑλληνιστὶ καὶ ἐναγκαλιζομένου αὐτόν καὶ λεγόντων: «ὦ τέκνον μας», ὡς ὁ Φιλοκτήτης, ὅστις, διαιτελῶν ἐν ἔσθρῳ, ἀκούσας τοὺς προσελθόντας αὐτῷ νὰ ὁμιλοῦσιν ἑλληνιστὶ ἔκραξεν: «ὦ φίλτατον φώνημα...»;

Τὶ θά εἴπῃ ἄρα γε ὁ Γάλλος συγγραφεὺς ὅταν ἴδῃ ὅχι πλέον γονεὶς συγκεκριμένους ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ υἱοῦ αὐτῶν ὁμιλούντος ἑλληνιστὶ, ἀλλ' ἀμαθεῖς Μικρασιάτας νὰ κλίνωσι τὴν κεφαλὴν των, νὰ ἔχωσι τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, τὸ δάκρυ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ νὰ ἀκούωσι τὴν θεϊαν μουσικὴν τῶν προγόνων των ἐκ στόματος οἰουδιποτέ ἄλλου; Ἐνώπιον τοιούτων συγκινητικῶν σκηνῶν, αἱ ὁποῖαι πάντοτε συμβαίνουσιν, ἐνώπιον τῆς ἀληθείας ταύτης τῶν πραγμάτων, τῶν ὁποίων εἴμεθα μάρτυρες, θά δυνηθῇ ὁ Γάλλος συγγραφεὺς νὰ ἐπιμείνῃ ὅτι οἱ Μικρασιάται δὲν ἀγαποῦν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν;

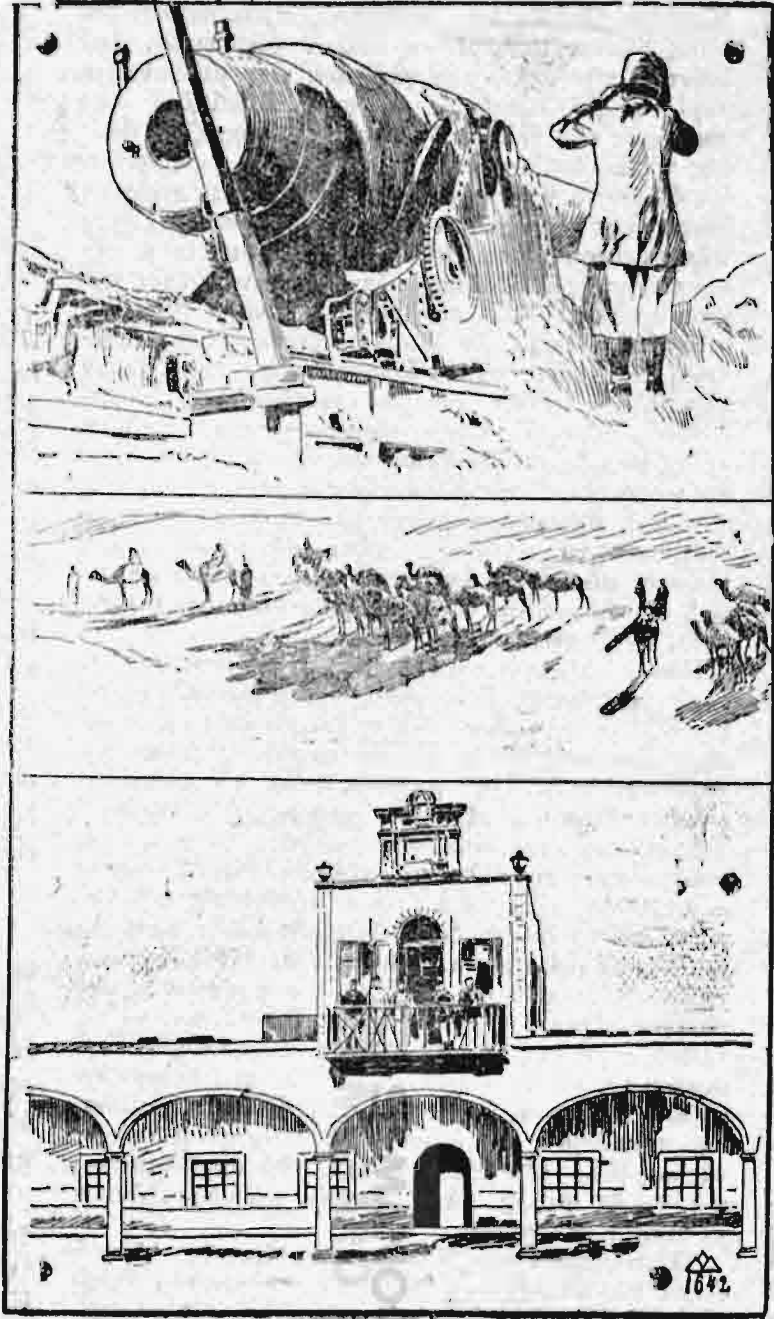
Πᾶς εὐλακρῆς κριτῆς δὲν θά ὁμολογήσῃ ὅτι οἱ δυστυχεῖς οὗτοι εἴτε ἐξ αἰσθητικῶς φρυσικοῦ, εἴτε ἐκ τοῦ ὀνόματος, ὁ φέρουσιν, ὑπερποιοῦσι τὸ ἀθάνατον κειμήλιον τῶν πατέρων των, ὅπερ οἱ δὲ ἄλλοι ἀφῆρσαν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι βαρέως φέρουσι τοῦ νὰ εἶναι Ἕλληνες καὶ νὰ λαλοῦσιν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ ὅτι τὸ γλυκὺ ἀκουστικὸν τῶν ἡχηρῶν ἐκείνων λέξεων ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν ὡς κελᾶδιμα εὐμόλπων πτηνῶν;

Αἱ αὐτὸ βεβαίως οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ εἰσέλθῃ πρὸς τῆς Μεταπολιτεύσεως ἔστω καὶ πτωχὸς εἰς τὴν ξένον σχολεῖον καὶ δι' αὐτὸ βεβαίως ἐκείνη ἡ τάλαιπωρος μήτηρ καταβάλλει τόσους κόπους διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσαγάγῃ τὸ τέκνον της εἰς τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον. Ἐργάζεται ἡ ἴδια, στερεῖται παντός, καὶ διὰ παντός μέσου προμηθεύει τὰ βιβλία τοῦ υἱοῦ της, μόνον διὰ νὰ μάθῃ οὗτος τὴν γλῶσσαν τῆς θρησκείας της, τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα θεωρεῖ εὐγενῆ, περιποιούντα τιμὴν εἰς αὐτόν. Τεκμήριον τῆς στοργῆς, ἣν τρέφουσιν οἱ Μικρασιάται εἰς τὴν ἑλληνικὴν, εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ ἔθνους, εἰς ὃ ἀνήκουσιν, εἶναι ἡ διατήρησις ἐν χρόνοις δουλείας, πρότερον μὲν ἐν ὑπογείοις, σχολείων, εἴτα δὲ ἐν οἴκοις, ὅπου ὀλίγα τινὰ ἐδιδάσκοντο, ἀλλὰ διὰ τῶν ὀλίγων τούτων ἐσώζετο ἡ γλῶσσα αὐτῶν. Νῦν περιέλθωμεν τὰ κοινοτικὰ σχολεῖα ὁποῖαν

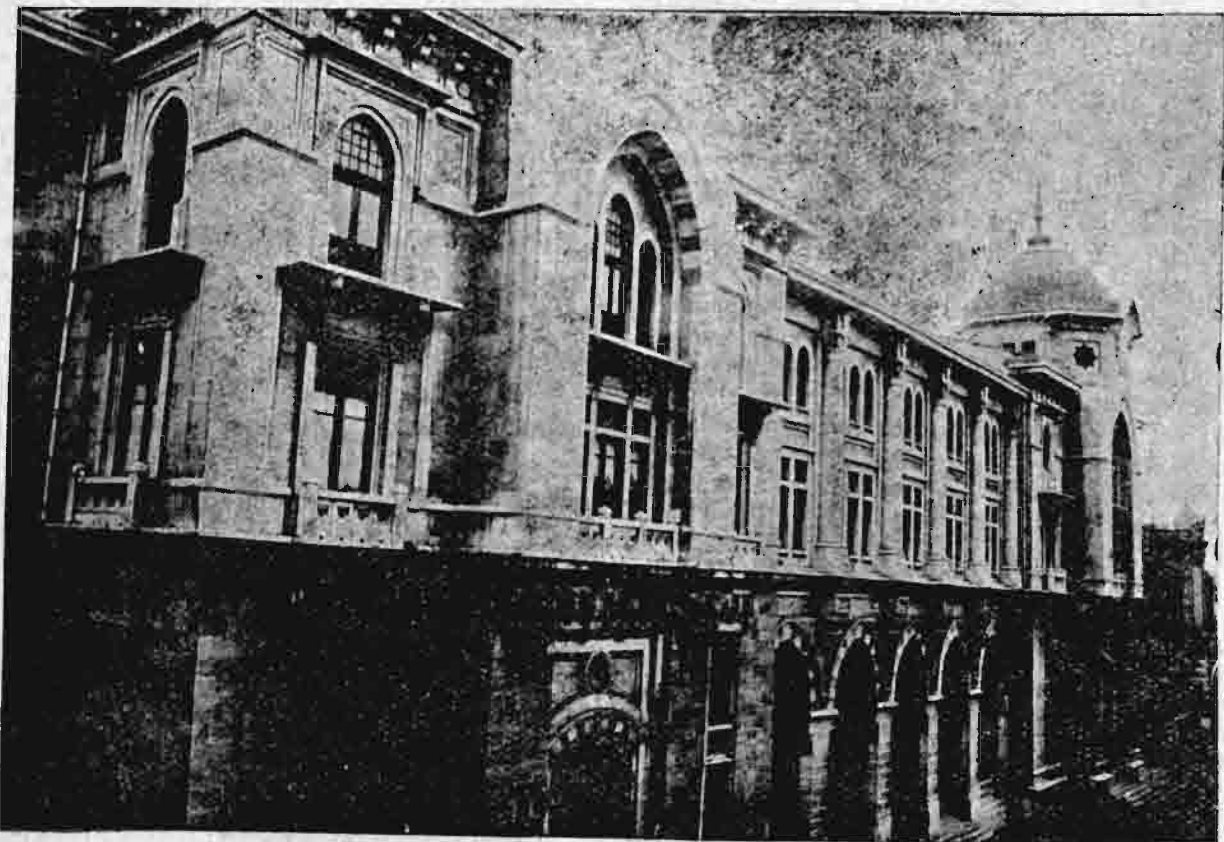
Έκ του πολέμου τής Τριπολιτιδος.

Ένδυμασία περιπάτου.

Ένδυμασία 'οίκου.

Το Τουρκικόν Ταχυδρομείον Πόλεως.

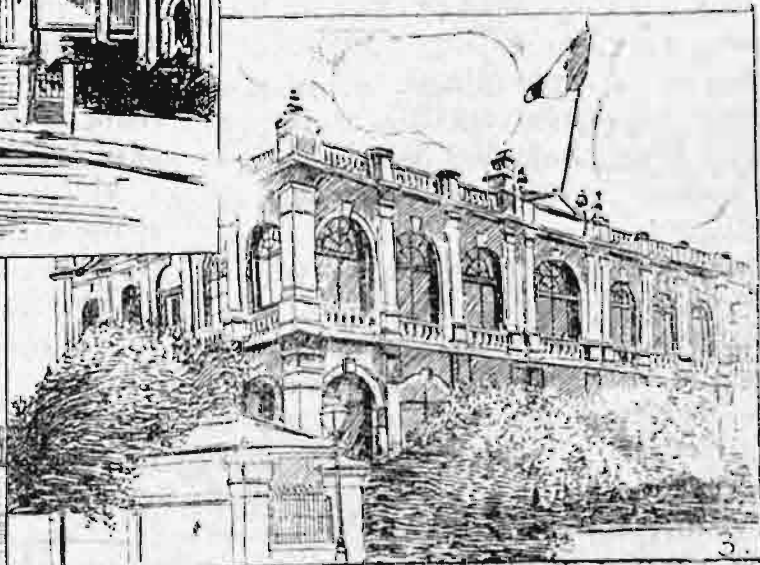
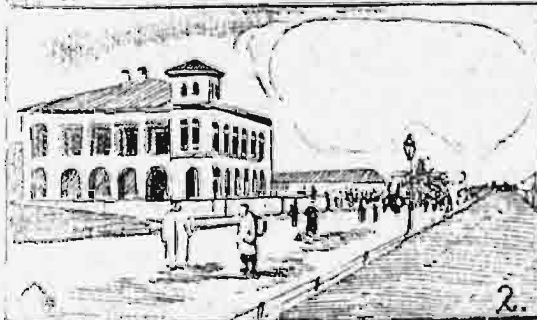
Ο Έκπιωτος Αύτοκράτωρ τής Κίνας.

Παιδιά καὶ γυναῖκες Ἀραβες, περιπλανώμεναι ἀπὸ τὰ φοινικόδενδρα.

Τὸ βασιλικὸν ζεῦγος τῆς Ἀγγλίας ἐν Ἰνδίας.

Ἀπομυκτὸν τοῦ Χαγκοῦ ἐν Κίνα.

ΜΙΑ ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Τὴν 18ην Φεβρουαρίου θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς κοινὴν καλλιτεχνικὸν τεῦχος σχήμ: 12 ἐπὶ χαρτοῦ σπιλτοῦ, ἐκ 50 σελ. διων, ἢ τόσον κρότον προκάλεισκα μελέτη περὶ τῆς δημιουργίας ὁραίων παιδων τοῦ διαπρεποῦς ἱατροῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ «Ἰπποκράτους» κ. Μ. Μοῦσιδου, ὑπὸ τὸν τίτλον ἢ

ΚΑΛΛΙΠΑΙΔΙΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.

Τὰ μεγαλειότερα προβλήματα τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν, τὸ ὄραϊον ἐν τῇ φύσει, τὸ ὄραϊον παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἢ αἰσθητικὴ μόρφωσις τοῦ παιδός, ὁ γάμος, ἢ μητρότης, ἢ καλλονὴ τοῦ παιδός, ἢ καλλονὴ τῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος, ἢ καλλιπαίδια τῶν ἀρχαίων, παρελαύνουσι ἐν γλαφυρῇ καὶ εὐλήπτῳ γλώσσῃ ἀπὸ τῶν σελίδων τοῦ ὄραϊου καὶ μοναδικοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν βιβλίον τούτου. Ὁ ἀποστέλλων γραμματόσημα 3 γροσίων εἰς τὸν συγγραφέα (M^r le Dr Moissidès-Péra, 6, rue Hadji-Ahmed, Cons^ople), θὰ λάβῃ τὸ τεῦχος ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Δηγούσης

σήμερον τῆς τρίτης ἑξαμηνίας τοῦ «Ἀπ^ο Ὅλα», παρακαλοῦνται οἱ ἀντιπρόσωποι καὶ οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐπιθεωρήσεως, οἱ ἔχοντες ἔκκρεμεις λογαριασμοὺς, ὅπως σπεύσωσι καὶ κανονίσωσι αὐτοὺς.

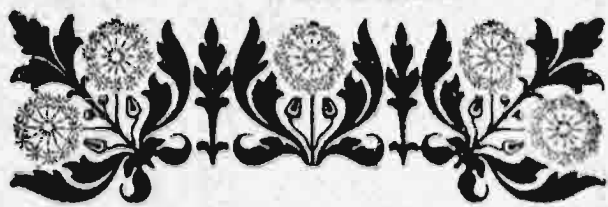
Ἐπίσης δηλοῦμεν, ὅτι οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας νὰ συνεχίσωσι τὴν ἐγγραφὴν των, ὀφείλουσι ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος ν' ἀνανεώσωσι αὐτήν, ἀποστέλλοντες τὸ ἰσότιμον, διότι εἰς οὐδένα ἀνεξαιρέτως θὰ σταλῇ τὸ προσεχές φύλλον ἀνευ προπληρωμῆς τοῦ τιμήματος τῆς ἐγγραφῆς του.

Παρακαλοῦμεν νὰ λάβωσι ὑπ' ὄψει των καὶ οἱ κατὰ τόπους ἀντιπρόσωποι μας, ὅτι ἐξὸν ἐγκρίσεως νὰ πληροφορήσωσι ἡμᾶς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα θέλουσι νὰ λαμβάνωσι, προπληρόντες τὸ τίμημα.

Αἱ μεταρρυθμίσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐφαρμόσωμεν ἀπὸ τῆς δ' ἑξαμηνίας, καὶ αἱ βυσιαί, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ὑποβληθῶμεν, μᾶς ἐξαναγκάζουσι νὰ λάβωμεν τὸ μέτρον τοῦτο. Εἶναι, ἄλλως τε, γνωστὸν ὅτι αἱ καθυστερήσεις τῶν πληρωμῶν ἐπιφέρουσι μεγάλα κωλύματα εἰς τὴν διαχείρισιν ἐκδόσεων πολυδαπάνων, ὡς ἢ τοῦ «Ἀπ^ο Ὅλα».

- Τὰ ἐμβάσματα δύναται νὰ γίνωνται :
- α') Διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν (mandats de poste) ἢ
 - β') Διὰ τραπεζιτικῶν ἐπιταγῶν ἢ
 - γ') Διὰ γραμματοσήμων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ

— Έλα στο παράθυρο!

— Νά κάμω τί;

— Νά ιδής τὸν Βασιλέα τῶν Σκουπιδιῶν.

Πραγματικῶς εἶδα ἓνα βασιλέα. Τὸ κάρρο τῆς Δημαρχίας εἶχε σταματήσει εἰς τὴν αὐλόθυραν ἐνὸς ἰδιωτικοῦ σχολείου κ' ἐπάνω εἰς ἓνα πολύχρωμον καὶ ἀπαστράπτοντα θρόνον σκουπιδιῶν ἀνεπάυετο ὁ σκουπιδιάρης.

Τὸ κάρρο ἀρχικῶς φαίνεται νὰ εἶχε καλύμματα ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος. Ὁ σκουπιδιάρης ὅμως δὲν τὰ εὑρίσκει πρακτικὰ καὶ τὰ κατήργησε. Μὲ τὰ καλύμματα ἦτον ἠναγκασμένος νὰ σύρη πεζοπορῶν τὸ ἄρμα του ἀπὸ τὰ ἡνία τοῦ ἀλόγου. Χωρὶς καλύμματα εἶχε ἐνθρονισθῆ ὁ ἴδιος ἐπάνω εἰς τὰ μαλακὰ προσκέφαλα, τὰ ὅποια τοῦ ἔστρωναν κουρέλια, φλοῦδες, ἀποράγια καὶ κάθε εἶδους πούπουλα. Σωστὸς βασιλεὺς.

Τὴν ὥραν ποῦ τὸν εἶδμεν ἔτρνε τὸ πρόγευμά του. Ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σχολείου τοῦ εἶχον προσφέρει ἓνα κομμάτι κρέας. Ἐλαβεν ἀναπαυτικὴν θέσιν ἐπάνω εἰς τὰ μαξιλάρια του καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ μοναδικὴν ὄρεξιν. Ἀπὸ τῆς γειτονικῆς πόρτες ἐπρόβησαν δουλικά μὲ τενεκέδες.

— Φέρτε τοὺς κοντά! Τώρα τρώγω κ' ἐγὼ ψωμί! εἶπε.

Τὰ δουλικά συνεμορφώθησαν μὲ τὴν διαταγὴν. Ἐνα παιδάκι, ποῦ ἐκουβαλοῦσε καὶ αὐτὸ τὸν τενεκὲν του, μεγαλείτερον ἀπὸ τὸ μπῶϊ του, τὸν ἔσυρε μὲ κόπον ἕως τοὺς τροχοὺς τοῦ κάρρου.

— Έλα, βρὲ παιδάκι μου. Σήκω τὸν λιγάκι!

Τὸ παιδάκι ἐσήκωσε τὸν τενεκὲν ὅσον ἠμποροῦσεν. Ὁ σκουπιδιάρης ἀκούμπισε τὸ φαγί του ἐπάνω εἰς τὰ σκουπίδια, ἔσκυψεν ἀπὸ τὸ πλευρὸν τοῦ κάρρου, ἄπλωσε τὸ χέρι του, ἐσήκωσε τὸν τενεκὲν καὶ τὸν ἀδειασε στὸν σωρὸν.

Ἡ αὐτὴ διαδικασία ἐγινε καὶ διὰ τοὺς ἄλλους τενεκέδες.

Ἐξανασήκωσε τὸ φαγί του καὶ ἐξηκολούθησε τὸ πρόγευμά του. Τὰ μαξιλάρια του δὲν ἦσαν, φαίνεται, πολὺ ἀναπαυτικά. Ἀκούμπησε πάλιν τὸ φαγί του ἐπάνω εἰς μίαν ὑποπτον πρασινάδα, ἐβύθισε τὸ δεξί του χέρι ἀποκάτω του κ' ἐδιόρθωσε τὰ μαξιλάρια του. Τώρα ἦτον ἀναπαυτικώτατα καθισμένος, ὅπως τὸ ἐβεβαίωσεν ἓνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ποῦ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ μλουκωμένον στόμα του. Ἐγυρε λιγάκι στὸ πλευρὸν, διὰ νὰ ἀναπαυθῆ καλλίτερα, καὶ ἀπετελείωσε τὸ γεῦμά του.

— Ντέ!

Ἐτράβηξε τὰ ἡνία καὶ τὸ ψωραλέον ἄλογον ἐξεκίνησεν. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Σκουπι-

διῶν ἐταλαντεύετο μεγαλοπρεπῶς, μὲ τὰ μιάτια μισόκλειστα ἀπὸ ἀγαλλίασιν, ἐπάνω εἰς τὸν πολύχρωμον θρόνον του. Καὶ καθὼς ἡ νοτιὰ ἐφυσούσε δυνατὴ, χαρτιά καὶ φύλλα καὶ πτερὰ καὶ σκόνι πολύχρωμος ἐπετοῦσαν τριγύρω του καὶ ἔστησαν ἓνα χορὸν παράξενον εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἐκρυβαν μέσα εἰς ἓνα σύννεφον, ὡς εἰς ἀποθέωσιν.

— Εὐτυχισμένος ἄνθρωπος!

— Γιατί ὅχι; Ἡ εὐτυχία εἶναι μίᾶ ἀντίληψις!

— Καὶ ἡ δόξα ἐπίσης!

— Καὶ ποῖαν ἰδέαν ἔχεις, παρακαλῶ, περὶ μικροβίων, μολυσμάτων, καθαριότητος, λουτρῶν, ἀλλαγῆς, ἀσπρορρούχων, ἀποστειρώσεων, ἀπολυμάνσεων καὶ τῆς μεγάλης ἐπιστήμης, ποῦ λέγεται Ὑγιεινὴ;

— Εἶχα μίαν ἰδέαν... Τώρα δὲν ἔχω καμμίαν!

Παῦλος Νιρβάνας

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἑλληνική ἔτοιμολογία :

Κάποιος ἄγγλος, μεταβίβς ποτε νὰ ἴδῃ ἀεροδρομίας, δὲν εὑρίσκει δωμάτιον νὰ διανυκτερεύσῃ. Ὁ τελευταῖος ξενοδόχος, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε ἀποαθεῖ, εἶχε καὶ αὐτὸς ὅλα τὰ δωμάτια ἐνοικιασμένα, ἐκτὸς δύο, εἰς τὰ ὅποια θὰ ἐπλάγιαζεν ἡ οἰκογένειά του.

— Δώστέ μου τὸ ἓν ἀπὸ τὰ δύο, λέγει ὁ ἄγγλος.

— Ἀδύνατον, ἀπαντᾷ ὁ ξενοδόχος. Εἰς τὸ ἓν θὰ κοιμηθῶ ἐγὼ μὲ τὴν γυναῖκά μου, καὶ εἰς τὸ ἄλλο θὰ πλαγιάσῃ ἡ κόρη μου.

— Λοιπὸν! νυμφεύομαι τὴν κόρην σας ἀμέσως!

Matolin

Νέα ὕδατοβαφή ὑγιεινή.

Προσόντα : Εἶναι ἡ στερεωτέρα, διαρκεστέρη, ὠραιότερη ὅλων τῶν γνωστῶν μέχρι σήμερον βαφῶν.

Εἶναι καταλληλοτάτη πρὸς ἀπολύμανσιν, συνιστῶμένη ὑπὸ τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας, ἵνα χρησιμοποιηθῇ μετὰ τὰ κροῖσματα πυρετῶν καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν.

Φονεῖ ὅλα τὰ ὀχληρὰ ἔντομα, ὡς ψύλλους, κόριζας κλπ.

Δύναται νὰ πλυθῇ διὰ σπόγγον τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν χρησιμοποίησίν της ὡς αἱ ἄλλαι βαφαὶ mate.

Διατηρεῖται εἰς τοὺς ὑγροὺς τοίχους πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐλαιοβαφήν.

Δὲν περιέχει κανὲν ἴχνος καυστικῶν ἢ ἀκαλῶδες.

Εἶναι ἠγγυημένη ὡς περιέχουσα 1/2% φανικοῦ ὀξέος.

Δὲν ἐκδέρεται καὶ δύναται νὰ ἐπικαλυφθῇ διὰ στρώματος ἐλαιοβαφῆς ἢ βερνικίου. Ἐπι-

ραίνεται ἀμέσως καὶ δὲν ἀφαιρεῖται διὰ τῆς προστριβῆς.

Εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ ἀνοικτὰ χρώματα καὶ τὰ σκιερά. Τὸ λευκὸν χρῶμα συνιστᾶται διὰ τῆς ὀροφῆς.

Δὲν περιέχει κανὲν δηλητήριον καὶ εἶναι ἐτοιμὴ πάντοτε πρὸς χρησιμοποίησιν. Συνιστᾶται διὰ τῆς βαφῆς τῶν ἐσωτερικῶν τοίχων, τῶν θαλάμων, ἐστιατορίων, γραφείων κλπ.

Αἱ λευκαὶ ὀροφαί, αἱ βαφόμεναι διὰ τῆς «Ματολέν», δὲν μαυρίζουν ἐκ τοῦ θείου, διότι δὲν περιέχει μόλυβδον.

Ἀντέχει ἐφ' ὅλων τῶν ὑλικῶν, ὡς σιδήρου, πέτρας, ξύλου ἢ χαρτοῦ καὶ καθίσταται στερεὰ ὡς πέτρα. Εἶναι καιάλληλος διὰ βαφῆς ξυλίνων οἰκοδομῶν τόσον ἐξωτερικῶς, ὅσον καὶ ἐσωτερικῶς.

Ἡ βαφή αὕτη ἀντικαθιστᾷ τὰ χάντινα ἐπιστρώματα (ταπιτσαρίας), τὰ τόσον νοσογόνα. Τὰ δωμάτια τὰ ἐπιχειρισμένα διὰ τῆς βαφῆς ταύτης, εἶναι εὐάρεστια τὴν θέαν.

Εἶναι ἀφλεκτος, χρησιμοποιεῖται εἰς τὰ θέατρα, ἐκκλησίας, νοσοκομεῖα, γραφεῖα, στρατῶνας κλπ.

Ἐν χιλιόγραμμον «Ματολέν» δύναται νὰ βάψῃ 10 τετραγωνικὰ μέτρα.

Ἐπειδὴ ἡ βαφή αὕτη εἶναι ἐτοιμὴ πρὸς χρῆσιν, ἐπειδὴ εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ χρώματα,

ἐπειδὴ δὲν περιέχει κανὲν δηλητήριον, δύναται νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ἕκαστος διὰ νὰ βάψῃ μόνος του τὰ δωμάτιά του.

Κοστίζει εὐθηνότερον ἀπὸ τὰς ἐλαιοβαφῆς καὶ ὅμως τὰ προσόντα της εἶναι περισσότερα ἐκείνων. Ὅλα τὰ χρώματα πωλοῦνται εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν καὶ αὐτὸ τὸ πολὺ ἀκριβὸν κρομίον, τὸ βερμυλίον, τὸ πράσινα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀκριβὰ χρώματα.

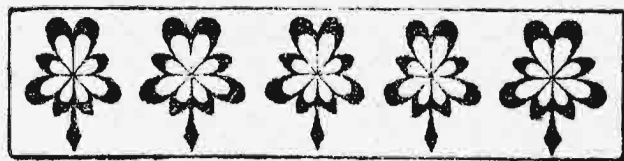
Οἰκονομία ἐργασίας κατὰ 50% σχετικῶς πρὸς τὰς ἐλαιοβαφῆς. Διὰ νὰ κάμειτε τρία στρώματα ἐλαιοβαφῆς, χρειάζεσθε τοὐλάχιστον 3 ἡμέρας. Ἐπειδὴ ἡ «Ματολέν» ξηραίνεται εὐθὺς, τὴν αὐτὴν ἐργασίαν δύνασθε νὰ κάμειτε ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Αἱ ὑγιεινὰ ἰδιότητες τῆς «Ματολέν» καὶ ἡ εὐθηνία της τὴν κατέστησαν προσφιλεστάτην εἰς ὅλους, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐξοχάς.

Πωλεῖται εἰς δοχεῖα 2, 3 1/2, 5 1/2 καὶ 13 χιλιογράμμων.

Εὑρίσκεται εἰς τὸ Κατάστημα ἐλαιοβαφῶν Γρηγ. Π. Χρηστίδου, ἐν Γαλατῆ, Φερμελεδζιέρε, 131—133 ἡ

Matolin.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΤΟΛΜΗ

(Διήγημα Έλληνικόν πρωτότυπον)

Μέσα εις τὸ κομψὸν σαλόνι τῆς κ. Μ. ἐγένετο μεγάλη συζήτησις. Ἐπρόκειτο διὰ τὸ ζήτημα: κατὰ πόσον συντελεῖ εἰς τὴν ἔρωτικὴν ἐπιτυχίαν ἡ τολμηρότης τοῦ ἀνδρός.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὅλοι ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης, ἣν ἐχαρακτήρισαν ὡς: «Ἐξ ἐφόδου ἐπιθεσίου κατὰ τὸν φυσικὸν τῆς γυναικείας κορδίας», ὁ καθεὶς δὲ ἐφιλοτιμήθη νὰ φέρῃ ὡς ἐπιχειρήματα καὶ ἐν ἡ δύνῃ ἐπεισόδια ἐκ τοῦ ἔρωτικου του βίου.

Αἱ κυρίαὶ ἤκουον μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὰ λεγόμενα, καὶ μάλιστα τὴν ἀφήγησιν τῶν ἐπεισοδίων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀποκαλιπτικῶν. Ὅτε, οἰφνης, μία ἐκ τῶν δεσποινίδων ἐπέφερε τὸς ἐξῆς παρατηρήσεις:

— Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, δηλοδὴ ἢ διὰ τῆς μεθόδου τῆς φυσικῆς τῶν πραγμάτων πορείας, εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος, παρουσιάζει ὀλιγωτέρας πιθανότητας ἐπιτυχίας εἰς τὸν ἀνδρα, διότι δίδει ὁπωσδήποτε καιρὸν εἰς τὴν γυναῖκα ν' ἀνασυγκροτήσῃ οὕτως εἶπ' ἐν, τὴς δυνάμεις τῆς καὶ νὰ γίνῃ προσεκτικὴ. Γυνὴ δέ, ἡ ὁποία εὐρίσκει καιρὸν ν' ἀνασυγκροτήσῃ τὰς δυνάμεις τῆς καὶ νὰ γίνεται προσεκτικὴ, δὲν εἶναι, σά· βεβαίῳ, τὸσον εὐάλπτος, ὅσον δύναται: νὰ ὑποθέσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη μέθοδος, ἡ διὰ τῆς ἐφόδου μετ' ἐπιτυχίας ἐλπίδας, πρέπει νὰ γίνεται εἰς μίαν τιαυτὴν ψυχολογικὴν τῶν ἀμύομένων στιγμῆν, ὡστε νὰ φέρῃ αὐτοὺς ἀμέσως εἰς θέσιν νὰ σκεφθοῖν ὅτι, ἐκτὸς τῆς παραδόσεως, ἄλλο μέτρον σωτηρίας δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' ἀκριβὲς ἡ ἐκλογὴ τῆς κρισίμου ταύτης στιγμῆς προϋποθέτει ἔκτακτον στρατηγικὴν ἐτοιμότητα. Φαίνεται βέβαια ἀπόση καταστροφὴ δύναται νὰ προσέλθῃ ὅταν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἐπιτιθέμενος νομίζει ὅτι πρέπει νὰ καταφέρει τὸ κρίσιμον κτύπημα, εὐρίσκη ἀπέναντι τοῦ τὸν ἀμυνόμενον ἐτοιμον καθ' ὅλα πρὸς ἀντεπίθεσιν!... Καταλήγομεν λοιπὸν εἰς τὴν ἐξῆς ὄψιν τοῦ ζητήματος: κατὰ πόσον εἶναι δυνατόν εἰς εἰς ἔρωτευμένον ἄνδρα νὰ προνοήσῃ ἐάν ἡ στιγμή, τὴν ὁποίαν νομίζει εὐκαιροὺν διὰ τὸ κρίσιμον διάδημα, δύναται νὰ στραφῇ ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ τολμηράτος του.

Ἡ παρατήρησις αὕτη τῆς δεσποινίδος ἔδωκε νέαν εἰς τὴν συζήτησιν τροπὴν, ὅλοι δὲ διὰ νέων ἐπιχειρημάτων ἀπέκρουσαν τὴν τιαυτὴν ἐνδεχομένην περίπτωσιν.

Καὶ ἄλλοι μὲν εἶπεν ὅτι ὁ ἀνὴρ, ὡς πρῶτος εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἔρωτος παράγων καὶ ὡς τὸ γενικὸν ἔχων πρόσταγμα, εἶναι ἀδύνατον νὰ σφάλῃ εἰς τὴν ἐξακριβωτικῶν τῶν διαθέσεων τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ.

Ἄλλος εἶπεν ὅτι, ἀπέναντι τοῦ ἔρωτευμένου ἀνδρικοῦ κολοσσού, ἡ γυνή, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν ἀγαπᾷ, δὲν δύναται νὰ μὴ ὑποκύβῃ.

Ἄλλος πάλιν εἶπεν ὅτι, ἀφοῦ ὁ φυσικὸς τῆς γυναικός προσορισμὸς εἶναι ν' ἀγαπᾷται ἀπὸ τὸν ἀνδρα, ἀφοῦ ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὡς ὀργανισμὸς χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ἑαυτὴν διαρκῶς ἠγαπωμένην, πρῶτη αὕτη θὰ ὑποβηθῆσθαι τὸν ἀνδρα, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ, διὰ νὰ τῆς ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθήματά του. Προσέθηκε δέ:

— Καὶ ἂν ἀκόμη ὑπάρχωσι περιπτώσεις γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέκρουσαν τὸν προσφερόμενον εἰς αὐτὰς ἔρωτα, αἱ περιπτώσεις αὗται οὔτε ὡς καιῶν ἀλλ' οὔτε ὡς ἐξαιρέσεις πρέπει νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ γυναῖκες παρεβίασαν τὸν φυσικὸν τῶν προσορισμὸν, ἐνήργησαν παρὰ τὰς ὑλαγορεύσεις τοῦ νεογικού τῶν συστήματος, καὶ μόνον τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἀνάγκην εἶχον ὡς ὀδηγόν: εἶτε διότι ἄλλα, πολὺ ζωτικῶ-

τερα συμφέροντα ἐπέβαλλον εἰς αὐτὰς τὴν ἀποχὴν, εἶτε διότι αἱ περιστάσεις δὲν ἦσαν τιαυτοὶ, ὡστε ν' ἀνταποκριθῶσι πρὸς τὸν προσφερόμενον εἰς αὐτὰς ἔρωτα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐδόπως πρέπει νὰ ἀποθαρρύνωνται ἐκ τοιούτων ἐνδεχομένων οἱ ἄνδρες. Τοῦαντίον, εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τὸν ἀνδρα, τὸν ὁποῖον μία γυνὴ ἀπέκρουσε, τὸν ἀγαπᾷ πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅσον θὶ τὸν ἠγάπα ἐάν ἐδέχετο τὸν ἔρωτά του. Τὸν ἀγαπᾷ καὶ διότι τὴν ἠγάπησε καὶ διότι δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἀγαπᾷ φανερά καὶ νὰ τῆς τὸ λέγῃ. Αἰσθάνεται πρὸς αὐτὸν κατὰ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα: τὸν λυπεῖται!...

Τὴν συζήτησιν, ἣς τοιοῦτοτρόπως εἶπε εἰς νὰ προσλάβῃ διαστάσεις ἀπροσδιοριστοῦς διέκοψεν αἰφνης ἡ εἰσοδος τῆς ὑπερηκόου, ἐλθούσης ν' ἀάψῃ τὰ φῶτα τῆς οἴθουσας. Τότε δὲ μόνον ἀνελέγη ἡ ὁμήγουρις ὅτι ὁ μόνος νεογὸς κ. Μίλων δὲν εἶχε λάβει τὸν λόγον.

— Πράγμα παράδοξον! εἶπον αἱ κυρίαὶ. Ὁ κ. Μίλων, ὁ ὁποῖος πάντοτε καὶ εἰς ὅλα εἶχε μίαν πρωτότυπον γνώμην, ἀπῆψε ἐξελέξατο τὴν μερίδα τοῦ ἀγνώμονος.

— Αὐτὸ εἰς τὴν πολιτικὴν ὀνομάζεται μεγαλοπρεπὴς ἀπομόνωσις! εἶπεν εἰς ἐκ τῶν ἄδρων.

— Ἄν ὄχι τρόπος, διὰ τοῦ ὁποῖο ἡ ἠθέλησε ἂ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶναι ἐκ τῶν μεμνημένων εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ τάπητος ζήτημα, εἶπε ἄλλος.

— Ἡ οἱ δὲν συμερίζεται τὰς γνώμης μας, εἶπεν ἕτερος.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, φαίνεται ὅτι ὁ κ. Μίλων δὲν ἐχρημάτισε ποτε ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἔρωτευμένων!... προσέθηκε γὰρ ὁ οἰκοδέσπονα.

Ὁ Μίλων ἀφῆκε νὰ περάσῃ ὀλίγα στιγμάς.

— Καὶ ἂν ὅλας τὰς προγενομένας εἰς βάρος μου καὶ διὰ λεγαριασμόν μου παρητήρησιν δὴ ἀμαὶ νὰ παραδέχθῃ — εἶπεν — ἡ καὶ νὰ μὴ ἀποκρούσω, μόνον τὴν παρατήρησιν τῆς ἀξιολόγου καὶ χαριτοβούτου οἰκοδεσποίνης δὲν δύναμαι νὰ παρέλθω ἐν σιγῇ. Εἶμαι, τοῦ· α· τῶν, εἰς θ· σιν νὰ σὰς διαβεβαιώσω, κυρία, δ' ὑμῶν δὲ καὶ τὴν ἀξιοτιμὸν οὐμήγουρις, ὅτι, τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ μεταξὺ τοῦ κύκλου μας, ἐννοεῖται, ἔχω μό ος ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ εἶπω ὅτι εἶμαι ὁ περισσότερος, δηλοδὴ ὁ προσφαιότερος, ἐάν μοῦ ἐπιτρέψῃτε τὴν λέξιν, ἔρωτευμένος.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Μίλωνος: ὅλοι οἱ ἄνδρες ὡς ἐκ συνθήματος ἐστράφησαν πρὸς τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἐπίσης ἀντήλλοξαν μετ' ἐξῆς τῶν βλέμμα ἐρωτήματικόν. Ἀλλ' ὁ Μίλων ἐσπέυσεν ἀμέσως νὰ καθουχάσῃ τὴν διεγερθεῖσιν περιέργειαν.

— Μολοῦντ' ἡ παρέχθαις, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ κάμω, δὲν εἶναι καθόλου εὐπρεπὴς — εἶπεν — οἰεῖω ἐν τούτοις νὰ εἶπω καὶ τοῦτο: ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητήσετε τὸσον πολὺ πλησόν τὸ ἰντεκείμενον τῆς ἀγάτης μου. Εἶναι μακρὰν, δὲν εὐρίσκειται μεταξὺ μας.

— Ἄλλως, πρὸ πολλοῦ θὰ μᾶ· ἐλέγατε καὶ σεῖς τὴν περὶ ἔρωτος γνώμην σας, διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ ἐκείνη... προσέθηκε πάλιν ἡ οἰκοδεσποίνα.

— Ἐνοεῖτε βεβαίως, κυρία, τὴν περὶ ἔρωτος γνώμην μου ὑπὸ τὴν ὄψιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτίθη ἀπόψε ἐπὶ τοῦ τάπητος, εἶπεν ὁ Μίλων. Ἀλλ' αὕτην δὲν ἔχω λόγους νὰ σὰς τὴν ἀποκρίσω. Εἶναι σιφής, καὶ ζητῶ συγγνώμην ἐάν δὲν ἀρέσῃ εἰς τὴ ὀλομέλειαν: Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κάμει τὸν περισσότερον θόρυβον, εἶναι πάντοτε ὁ ὀλιγότερος ἔρωτευμένος. Εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἔρωτα τὸν ἐκλαμβάνει μόνον ὡς: μίαν ἀπλὴν καὶ συνήθη κατάκτησιν. Ὅπως, ἔξαφνα, δὲν θὰ ἐπιρίμενε μετὰ τὰ γέλια σταυρωμένα, νὰ λῶχῃ εἰς αὐτὸν ἡ ἀπόκτησις ἐ ὅς ὄραίου κτήματος, ὅταν μάλιστα ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι δεκτικοὶ τῆς τῆς ἀπόκτησιν αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἡ κατὰ τῆς μίας ὄραίας γυναικός, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἐποφθαλμῆ. δὲν εἶναι δυνατόν ἂ τὸν ὀφίση ἡσυχον καὶ ἀπρακτοῦντα. Πρέπει ἐπὶ τὸν ἔρωτα νὰ κάμῃ κατὰ τὸν ὅσον τὸ ταχύτερον! Ἄλλως, κινδυνεύει νὰ μείνῃ πολὺ ὀπίσω, νὰ παραγκωνισθῇ, νὰ ὑποσκειοθῇ, ἐάν μὴ κατὰ τελείως ν' ἀποκλειοθῇ... Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγετε, σὰς παρακολῶ: ὁ πόθος ὅσονδήποτε φυσικὸς καὶ ἂν ὑποβηθῇ, εἶναι συνάμα καὶ ἔρωτ'· Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γίνηται κάποια διάκρισις. Ὁ ἔρωτ' δὲν ζητεῖ πολλὰ: πολλάκις μάλιστα ἐν ζητεῖ τίποτε! Τί

ἔχει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ; Ἀλλὰ θὰ μοῦ εἰπῆτε ἴσω, ὅτι δὲν πρόκειται εἰς περὶ ἰκανοποίησεως μᾶλλον ἀπολύτου ἀνάγκης τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου. νὰ ἰξωτερικέυση τὰ αἰσθηματὰ τῆς διὰ τὸν τρόπον ὑποπίπτουτος μᾶλλον εἰς τὰ αἰσθήσεις, ὡπως παραδείγματός χάριν ὁ προφορικὸς καὶ ὁ γραπτὸς λόγος — διὰ νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὰ δύο ταῦτα σ· ο· χ· αἰ· δ· ε· τετρα καὶ προχειρότερα μέσα... — Φρονεῖτε ὁμοῦ, κυρίαὶ καὶ κύριοι, ὅτι τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, δηλοδὴ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Θεὸς ὁμίσεως μετὰ τὸ λογικόν, δὲν εἶναι ἐξ ἴσου τοῦλάχιστον εὐγλωττο·, ὅσον τὸ στόμα καὶ ἡ γραφίς; Ἀκούσατε, παρακαλῶ, τὴν μικρὰν μου ἱστορίαν: Τὴν κόρην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' ἧσιν τὴν ἐγνώρισεν. Ἐξηρχόμεθα ἀπὸ κάποιαν δημοσίαν συνάθροισιν, ὅτε μοῦ τὴν εἶδει ἐκ κάποιου καὶ μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά της. Εἶχα ἀκούσει καὶ ἄλλοτε περὶ αὐτῆς, χωρὶς ὁμοῦ νὰ γνωρίζω τὸ πρόσωπον. Ἡ πρῶτη ἐντύπωσίς μου ὅταν τὴν εἶδα, ὑπῆρξε καταπληκτικὴ! καὶ, χωρὶς νὰ εἶμαι ποσὼς προδιατεθειμένος ὑπὲρ αὐτῆς ἐνόμισα ὅτι πρὸ πολλοῦ τὴν ἀνεζήτησιν διὰ νὰ τὴν γνωρίσω καὶ τὴν ἀγαπήσω... Ἀλλ' οἱ λόγοι, τῶρα, ἐάν ἤξιζε πρῶτα ν' ἀγαπηθῇ. Τὸ βέβαιον ἐν παύση περιπτώσεως εἶναι ὅτι δὲν ἐπρόσμενα νὰ τὴν εὕρω τὸσον ὄραίαν: τὸ μέγιστον, ἐπιτρέψατέ μου τὴν λέξιν, ἐκεῖνο βέβαιον τῆς, τὸ τὸσον ὀρηγικὸν καὶ ἀνεπιφύλακτον, ἀλλὰ καὶ τὸσον γλυκὺ, εἰσέδειε διὰ μᾶς μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς ψυχῆς μου, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι ἀμέσως ἀπεκάλυψε τὸ τριφερόν μου μυστικόν, τὸ ὁποῖο, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ χωρὶς ἴσω, νὰ τὸ θέλω, ἀνέβησε μέσα εἰς τὸ βάθη ἐκεῖνα, εἰς τὸ ὅποῖο μόνον τὸ ὄμμα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀγαπωμένης γυναικὸς τὸ βλέμμα δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ νὰ ἰδῇ... Ἀλλ' ἀδιάσπαστον. Ἄς εἰσελθῶμεν μᾶλλον εἰς τὴν οὐσίαν: Κατ' ἀρχὰς, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς πρῶτης μου ἐκείνης συγκινήσεως, ἐνόμισα ὅτι ἔτρεπε νὰ μεταχειρισθῶ ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ τῆς ἀποκαλύψω τὸ αἰσθημά μου, σὰς βεβαίῳ δὲ ὅτι οὐδέποτε εἶδα τὸ ἑαυτὸν μὴ τὸν ὀρηγικὸν καὶ τολμητικὸν, ὅσον κατὰ τὰς θιβερόχους ἐκείνας τῆς ἀγωγίας στιγμάς... Ὅταν ὁμοῦ ἐπέρασεν, μετὰ τινὰς ἡμέρας, οἱ πρῶτοι τῆς κρισίμου μου κλυδωνισμοῖ, νηφελιώτερος δὲ ἦδυν ἦθην νὰ ἐξακριβώσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνέβαιεν ἐντός μου. ἐνόμισα ἀμέσως ὅτι τὸ πρὸς αὐτὴν αἰσθημά μου δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εὐδοκίμοῦν μετὸν θόρυβον: Τὴ ἀγαποῦσα πολὺ περισσότερον, ἀφ' ὅσον θὰ ἦδυν ἀμην νὰ τὴν κάμω νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν. Καὶ πρῶτῃ μὲν νὰ σιωπήσω... νὰ ὑπομείνω... Ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ὑπομονὴ, εἰς τὸν ἀληθῆ ἔρωτα, εἶναι τὰ δύο τῆς ἀτολύτου εὐδαιμονίας ὄρα.

Ὁ Μίλων ἐφάνη ὡς νὰ εἶχε σκοπὸν νὰ σταματήσῃ ἔως ἐδῶ. Ἀλλ' ἡ πολυπράγμων οἰκοδέσποίνα, ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθῃ ὀλόκληρον τὴν γνώμην του, τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ ἂν εἶς τύχη αἰφνης ἡ εὐκαιρία πρὸς ἀποκάλυψιν, θὰ σιωπήσῃτε καὶ πάλιν;

— Ἀλλ' ἡ εὐκαιρία αὕτη μ' ἔτυχεν ἤδη, κυρία μου, εἶπεν ὁ Μίλων. Σήμερον μάλιστα καὶ ὅλας ἀτροπῶτα. Τὴν οὐσὴν ἡντησα καθ' ὀδόν, καθ' ἣν στιγμὴν, ἐπαβαίοντο τοῦ τράμ, μ' ἄφισε νὰ ἰδῶ ἕνα κομψότατον πόδα ἐξήχου πλαστικότητος. Ἦτο καὶ πάλιν καταπληκτικῶς ὄραία! τὰ δὲ τρῶα βλέμματα, τὰ ὁποῖα ὀλοταχῶς ἀντηλλάξαμεν, ἀπετέλεσαν ὀλόκληρον τόμον λέξεων... Μία δύναμις μυστηριώδης μ' ἐξώθησε πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ πραξικόπημα νὰ ἐπιβῶ τοῦ τράμ καὶ νὰ ταξειδέσω μετ' ἧς. Το δὲ τράμ εἶναι ἐν ἂ τὰ καλλιτέρα καὶ προχειρότερα πρὸς σύνεψιν γνωριμιῶν μέσα... Ἀλλ' ὄχι! ἡ λογικὴ ὑπερίσχυσε καὶ ἀπέφυγε τὴν ἱεροσυλίαν. Προτύμησα νὰ ἐξακολουθήσω τὴν συνομιλίαν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὴν παρακολούθησα εὐλαβῶς διὰ τοῦ βλέμματος ἔως ὅσον τὸ τράμ παρέκαμψε τὴν γοῖαν τοῦ δρόμου...

Καὶ ὁ Μίλων, μετὰ μικρὰν σιωπῆν, προσέθηκεν:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ σημερινὴ ἐκδρομὴ τῆς ἐπέτυχε καθ' ὀλοκληρίαν. Τὴν παρακολούθει ἡ σκέψις μου, ὁ ἔρωτ' μου, ἡ προσευχὴ μου...

ΔΗΜ. Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΚΑΙ ΤΕΡΠΝΑ

ΚΑΛΗ ΑΣΤΕΙΟΤΗΣ

— Είμαι καλός χριστιανός, ησθεύω δι: του Σαββίτου, αποδεκίτω πάντι όσι κτώμια, αλλά δέν άσπάζομαι διόλου τους ίσρους λόγους, του να στρέφω δηλαδή την άριστεράν, εάν κανείς με ραπίση εις την δεξιάν. "Α, όχι, μά την ε'λήθεια! Καί ό Πάπας, ναι ό άγιος Πάπας άν μου έγγισή την πάρειάν, θα του κίνω γιρούφιλο τό κεφάλι.

Ήτο ό συνταγματάρχης Κοκκινόπτερος, άρχηγός του έβδόμου πεζικού συντάγματος, ό λέγων του: άνδρικόως τούτους λόγους.

Ό πρό. δρός των έφετών, ό κ. Θεόξηρος, άπήνησέν :

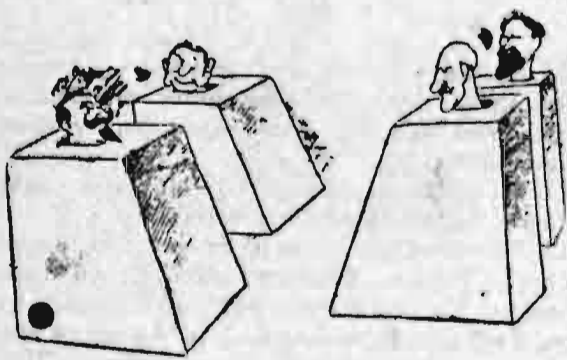
— Άσπάζομαι πληρέστατα την γνώμην σας, γεννοιάτε συνταγματάρχη, είμαι έλευθερόφρων, σέβομαι όσον ούδεις άλλος την θρησκείαν μου, αλλά σάς δοκίζομαι εις την τιμήν μου, ότι άν και αυτός ό ύποργός της δικαιοσύνης ψακίση διά του άρκου των δακτύλων την έπιδερμίδα μου, θα του κάμω τά μούτρα του να ντρέπεται να τά βλέπη.

Ό κ. Σωστόζωος, ει: εκ των δι υθυντών έμ. ο. ρικου καταστήματος, άπήνησεν:

— Είμαι άτλοός διευθυντής έμπορικου ο'κου, αλλά περι πολλού ποιούμαι την τιμήν μου, και άν κανείς τολμήση, άκούετε; τολμήση να ύψωση την χειρά του κατ' έμού, θα του φυτεύσω στιγμηδόν έξ σφαιρας εις την κοιλίαν του, με τό περιστροφον, τό ότολον φέρω πάντοτε εις τό πισινό μου θυλάκιον.

— Νάχη τύχη κανείς, ειτε μυκώμενος ό Μυτάγος, άρχηγός της χωροφυλακής του έκτου τμήματος, να έχη τύχη μόνον να με άγριοκυτάξη κανείς, του την άνάμα και πείει. . .

Οί τέσσαρες ούτοι κύριοι άντήλασσαν τους άρηφιλους και άρενωπούς τούτους λόγους έν τη αίθούση ρωσικού λουτρώνος της όδοϋ Στέινκερκ. Καί οι τέσσαρες ήσαν έγκεκλεισμένοι έντός τεσσάρων ξυλίνων κυβωτίων, έξ ών έξήρχετο μόνον ή κεφαλή. "Τά άγάλματα του θεού των όρίων δύνανται να'οάς δώσωσι μιαν'ήιδεάν της άπόψεως αύτων.

Οί κ. κ. Κοκκινόπτερος, Θεόξηρος, Σωστόζωος και Μυτάγος ήηολούθηον άπό πνοής μιαν θεϊούχον θεράπειαν.

— Τό 1894 ήμηνεις τό Ποντιβό λοχαγός. Μου έπέμψεν ή ιδέα ότι με ήπάτω ή έρωμενη μου με ένα λοίμο-οντοράκι, από εκείνα που κάνουν τους ιππότας, τον ξεπάστρεψα.

— "Αν δέν άπατώμαι κάπου τό διάβασα, ειπεν ό κ. Σωστόζωος.

— Τό 1900 ήμην ταγματάρχης, έξηκολούθησεν ό κ. Κοκκινόπτερος, και ήτηρέτων εις τό ύπουργείον των στρατιωτικών. Ήμην έννοούμενος μιάν άσιδου' αίφνης μίαν εσπέριν βλέπω εις τό δαιμάτιόν της ένα συνάδελφον τού, ό όποιος τη έφέρετο σάν συγγενής. Έννοείται ότι αύτη ή συγγένεια δέν μου ήρесе κ.θόλου, και την έπομένη ήμέραν . . .

— Τόν ξεπαστρέψατε, ειπεν ό κ. Θεόξηρος.

— Καθώς τά λέτε!

— Ναι, ναι, ένθυμούμαι καλώς, εις τον Ρουήβλά του Βίκτωρος Ούγκω, άνέγνωσα την ιστορίαν αύτην, ειπεν ό κ. Σωστόζωος, θαμάζων και αύτός την μνήμην του.

— Ή ιστορία, κύριοι, έπαναλαμβάνεται, ειτε ξηρώς ό συνταγματάρχης.

— "Εγώ, ήρχισε τότε ό κ. Θεόξηρος, ήμην πρό πενταετίας περίπου πρόεδρος του δικαστηρίου έν Καμπουσί. Αίφνης λαμβάνω έντολήν να καταδικάσω—άκούτε, λέγω να καταδικάσω, όχι να κρίνω— τρεις πειρατές έπιτοπίους και έπιρφόβους. Πράγματι εις την αίθουσαν μου παρουσιάζουν τρία άτομα, τι εις μαύρους έως εκεί άνω. Είς όλιγώ τερον χρόνον πια' όσον χρειάζεται διά να σάς τό ειλω, τους δικάζω και τους καταδικάζω εις θάνατον, και τους παραπέμπω εις τό: λόγον τον έκτελεσιζόν των ποινών, όστις τους τυφεκίζει άμέσως. Φαίνεται όμως ότι παρεσιέφρυσε κάποιον λάθος: τά τρία εκείνα άτ μα ήσαν ένάγοντες, παρουσιασθέντες καθ' όλιγς τας άπαιτήσεις του νόμου πρό του δικαστηρίου. . . . αλλά τι πταίω εγώ άν δέν ήξευρα την γλώσσ τους: μήπως είναι γλώσσα διά να την μάθη κανείς; Οί άληθείς πειροίται παρουσιάζουσιν την έτομένην και χωρίζ να χάσω καιρόν τους τυφεκίζω και αύτούς.

— Ή άλήθεια είναι, ειπεν άποφ. εγγίμαι ως ό κ. Μυτάγος, ότι όπου ύπάρχει ένα σθησίμ, είναι άδύνατον να σχηματισθή κοινωνία. Σάς δοκίζομαι στην τιμή μου ότι, έν τη έξασκήσει των καθηκόντων μου, δέν έχω άνάγκη ούδενός, όπως αναπαρέμω τους ανθρώπους εις την εύθειαν όδόν. Καί άν ποτε κανείς εκ των ανθρώπων μου φαίνεται μαλακός, εγώ είμαι που τους διδισκω πως δίδουν της κλωτσιάς και της μπουνιαις μες στό πηγούνι, που να κόβη ό υπόδικος την γλώσσά του με τί δικά του δόντια.

Ό κ. Σωστόζωος, λίαν ήρέμως ήρχισεν άφηγούμενος:

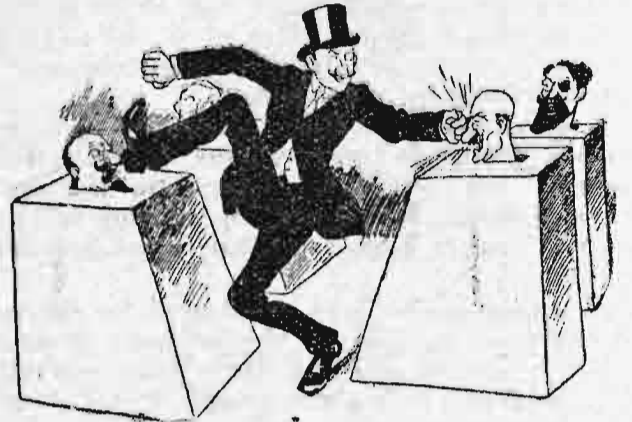
— Μή συμβαίνει συχνάκις να με καταλαμβάνη μία ιδιοτροπία διά μιαν ύπανδρον πωλήτριαν του καταστήματός μας. Δέν λέγω, δέν όμιλώ διά τας αγάμους, Φυσικώς.

Την στιγμην άκριβώς εκείνην συνέβη γεγονός άξιόμνημόνευτον έν τη αίθούση του ρωσικού λουτρώνος. Παρακαλείσθε όμως να ένθυμηθήτε ότι οι συνομιλούντες τέσσαρες κύριοι ήσαν στεγανώς κεκλεισμένοι έντός τεσσάρων κυβωτίων, εκ των όποιων έξήρχοντο μόνον αι κεφαλαί των.

Λοιπόν, καθ' ήν στιγμην ό κ. Σωστόζωος όμιλει διά την ιδιοτροπία, ή όποία τον πιάνει διά την ύπανδρον πωλήτριαν του, κάποιος νευρός κύριος, καλοε.δεδυμένος, όστις άνέμενε βεβαίως την σειράν του, και ό όποιος ήκουσεν, ως φαίνεται, τους άρηφιλους εκείνους λόγους, όρμη εις την αίθουσαν και με δύο άρμονικη κλήν-κλάκ, με δύο κλωτσιές και με δύο γροθιαίς, στολίζει και τους τέσσαρας και στρεφόμενος με χάριν εις τό κατώφλιον της θύρας, χαιρετή εύγενώς και λέγει:

— Κύριοι, τους μάρτυρας σας, παρακαλώ, και έξηφανίσθη.

Οί τέσσαρες πωλητριάδες, κατακόκκινοι σάν μιάν σιλισα από παπαρούνας και ντομάτες, έστριφογύριζιν έντός των ξυλίνων κυβωτίων των και έκτυπούσινε με τά γόνατα τς πικραις αυτών. . .

! — Θα του πάρω τό τομάρι! έκραύγασεν ό συνταγματάρχης Κοκκινόπτερος.

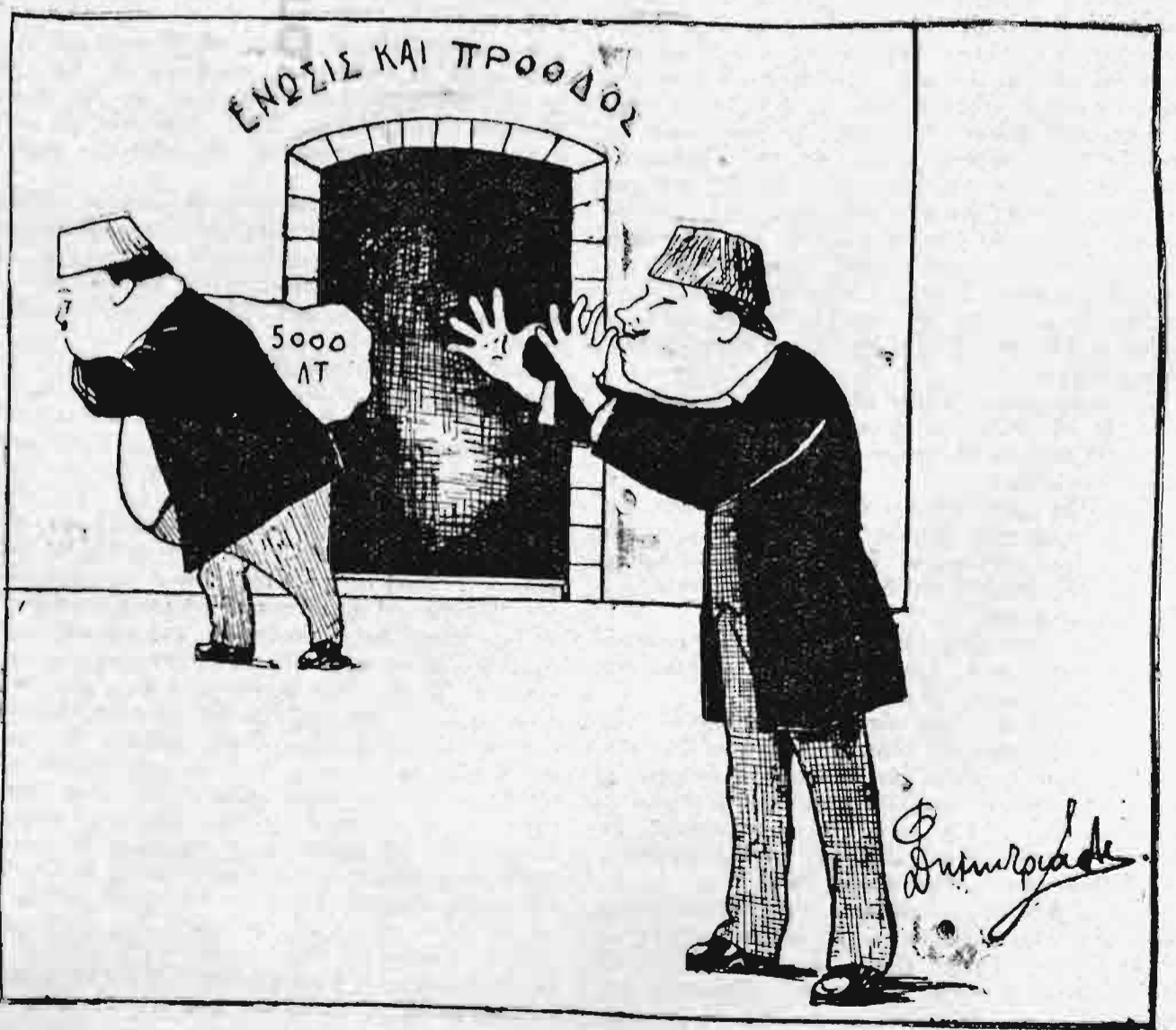
Άλλ' ό Μυτάγος, ως άνθρωπος λογικός, ειπε με άπάθειαν:

— Θα πάρης τό τομάρι του; Ποιός είναι και ποθεν βιστά ή φύτρα του; Μήπως σου ειπε και την διεύθυνσίν του;

Και όλίγον κατόπιν:

— Αυτό θα πη ότι δέν ύπάρχουν μόνον καταθέσεις που πάν στα χαμένα, αλλά και εισπράξεις.

Ν Σ.

Τα εύκόλως έννοούμενα παραλείπονται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Πλείστα γράμματα αποστέλλονται καθ' ἑκάστην εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἐκθέτοντα τὰ πρωτοφανῆ ἔκτροπα καὶ τὰς ἐκλογικὰς παρανομίας τῶν ἀρχῶν, ἐπιδιωκουσῶν τὴν διάσπασιν τῶν χριστιανῶν κατὰ τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογάς. Οἱ καταγγέλλοντες ζητοῦσιν ὁδηγίας καὶ προστασίαν παρὰ τῶν Πατριαρχείων. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐνεποίησαν ἀλγεινοτάτην ἐντύπωσιν.

— Ἐλήφθη τηλεγράφημα τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δρυϊνουπόλεως μονῆς Σηληαίου, ἀγγέλλοντος ὅτι ἐξηκονταμελὴς συμμορία ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ διαβόητου Σουμπούγκα, εἰσέβαλλεν εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἐλεηλάτησεν αὐτήν. Πάντα τὰ ζῶα καὶ αἱ ζωοτροφαὶ τῆς Μονῆς διηρπάγησαν καὶ ζητεῖ ὅπως τὰ Πατριαρχεῖα ζητήσωσι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν καταδίωξιν τῶν ληστῶν.

— Τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσκέφθησαν οἱ κ.κ. Δημητρίεβιτς, πρόφην βουλευτικῆς Κίρκοβιτς, πρόεδρος τῶν σερβικῶν λεσχῶν, καὶ Πόποβιτς, ὁμιλήσαντες περὶ τοῦ γνωστοῦ ζητήματος τοῦ Μητροπολίτου Ρασκοπρεσρένης. Ἐν τούτοις ἡ Σερβικὴ ἐκκλησία ἐπικροτεῖ τὴν ἐκλογὴν ταύτην.

— Παραιτηθέντος τοῦ προϊσταμένου τῆς ἐν Μετσόβῳ Πατριαρχικῆς ἑξαρχίας ἀρχιμανδρίτου κ. Θεοδοσίου, διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανοσιολογιώτατος πρωτοσύγγελος τῆς ἱεράς μητροπόλεως Σισανίου καὶ Σιατίστις κ. Ἰερόθεος.

— Προσωρινὸς γραμματεὺς τῆς ἐπὶ τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Μ. Συμβουλίου ὁ γραμματεὺς τοῦ Ληξιαρχείου κ. Ὁμηρος Οἰκονομίδης.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν μας, τυχῶν τηλεγραφικῶς τῆς σιγκαταθέσεως τῆς Α. Θ. Παν., ὁ Μητροπολίτης Αἴνου κ. Ἰωακείμ.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τετάρτης ἤρξισεν ἡ συζήτησις ἐπὶ τῶν νέων προγραμμάτων τῶν ἀστικῶν σχολῶν. Ἐνεκρίθη ὅπως εἰς τὰς προσεχεῖς αὐτῆς συνεδρίας ἡ ἐπιτροπὴ ἀσχολῆται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῆς μελέτης τῶν προγραμμάτων, ἵνα μέχρι τοῦ Πάσχα κατορθωθῇ ἡ ἐπικύρωσις αὐτῶν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Εὐτυχεῖς γάμοι. — Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐτελέσθησαν ἐν Πέραν οἱ γάμοι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Σ. Βουτυρά, συνδιευθυντοῦ τοῦ συναδέλφου «Νεολόγου», μετὰ τῆς ἀβραῆς καὶ ἐπεράστου δεσποινίδος Μαρίας Χαριτωνίδου, πεφλημένης θυγατρὸς τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν τραπεζίτου κ. Χαρίτωνος Χαριτωνίδου.

Εἰς τὸ εὐάριστον καὶ συμπαθὲς ζεύγος, ὡς καὶ εἰς τὰς ἀξιοτίμους οἰκογενεῖας αὐτοῦ, ἀπευθύνομεν καὶ ἡμεῖς θερμὰ συγχαρητήρια καὶ ἐγκαρδίους εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας αὐτοῦ.

— Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα τοὺς ἐν Ἰκονίῳ πρό τινος τελεσθέντας γάμους τοῦ εὐέλπιδος νέου κ. Προδρόμου Ἰωσηφίδου μετὰ τῆς σεμνῆς δεσποινίδος Οὐρανίας Νομίδου. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεύγος εὐχόμεθα τὸν συζυγικὸν βίον εὐτυχῆ καὶ ἀνεφελον.

— Τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἐν μέσῳ πολυπληθῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν ἐν Μυριοφύτῳ οἱ γάμοι τοῦ ἐκεῖ ἐμπορευομένου καὶ καλλίστου νέου κ. Ἀνδρονίκου Δ. Λάγια μετὰ τῆς χαριτοβρύτου καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐπικτητῶν προτερημάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Μαρτινίδος Ι. Καλφα, τῆς γνωστῆς ἐν Μυριοφύτῳ οἰκογενείας καὶ ἀδελφῆς τῶν ἐνταῦθα ἐμπαρορευομένων καλλίστων νέων κκ. Παναγιώτη, Τιμολ. καὶ Τημ. Κάλφα. Τῷ εὐαριστῷ ζεύγει εὐχονται οἱ πληθεῖς φίλοι ἀνεφελον καὶ ὄλβιον τὸν συζυγικὸν βίον. — Β.

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ **Νικομηδείας**: Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, συνέδεσαν τὸν βίον αὐτῶν ὁ ἐκ τῶν καλλίστων νέων κ. Εὐστράτιος Κωνσταντινίδης, μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ ὑπὸ πολλῶν χαρίτων πεπρωκισμένης δεσποινίδος Μαρίας Κυριακοῦ. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεύγος οἱ φίλοι εὐχονται ἐν πλήρει ὁμονοίᾳ βίον ἀνδρόσπαρτον. — Χ. Β.

Ὀλυμπία Ν. Κεβεντζόγλου — Σὰν τὰ πουλιά τοῦ γίνονται εὐτυχῆ εἰς ἄλλους τόπους, οὕτως καὶ ἡ ἀνθή τοῦ μαρταίνοντος εἰς τὴν ἀδικον πνοὴν μιᾶς ἐπιγείου λιβός. διὸ καὶ ἀνοίξουν εἰς ἄλλους ἀγγελικοὺς κόσμους, ἔσβυσεν προχθὲς θυλαρὰ καὶ γαστριώτατη ὑπαρξις. ἡ **Ὀλυμπία**, κόρη περιημένη τῆς οἰκογενείας Κεβεντζόγλου, μόλις δώδεκα ἀριθμοῦσα Μυῖους. Οὕτως τὰ δάκρυα ἀτυχῶς μητρὸς, οὕτως οἱ θρηνοὶ ἀγαπητῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν κατορθώσαν νὰ ἀναζητήσουν τὸ ἀπηνὲς δρέπανον τοῦ Χάρου. Τοῦ ἀνθὸς ἐμαρῶνθη ὑπὸ τὸ βρῦν πλῆγμα τοῦ θανάτου. Διαβιβαζόμεν εἰς τὴν φίλην οἰκογένειαν, τὴν τόσον ὀδυνηρῶς πληγείσαν, τὰ εἰλικρινῆ συλλυπητήριά μας. εὐχόμενοι ὅπως ὁ ὕμνος χύση βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὴν τεθλιμμένην καρδίαν των. — Μ.

Θάνατοι. — Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ **Τραπεζοῦντος**: Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ χρηστοῦ καὶ ἐναρέτου οἰκογενειάρχου καὶ γνωστοῦ εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς κύκλους τῆς πόλεως μας **Γεωργίου Ι. Μεταξᾶ**, ἐπισυμβάντα προχθὲς μετὰ βραχείαν νόσον. Ἐκληροδότησε ὑπὲρ τῶν σχολείων τῆς πόλεως μας 50 λίρας καὶ ἀνά 5 εἰς τὰ διάφορα σωματεῖα.

Τὸν νεκρὸν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν ἡ Ἐφορεία τῶν σχολείων, ἡ Δημογεροντία καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν σωματείων. Τῇ πενθούσῃ οἰκογενεῖᾳ ἐκφράζομεν θερμὰ συλλυπητήρια. — **Κ. Δ. Δαμ.**

Προσπερις. — Ἡ βαρεῖα εἰλαγχολία καὶ ἡ δακέθυμος ἀνία, ἥτις κατέλαβεν ὄλον τὸν ζωηρὸν καὶ εὐθυμον τῆς χρυσῆς νεολαίας κόσμον ἐπὶ τῇ ἀποτόμῳ μεταβάσει ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ εὐθυμίας τῶν ἀπόκρουσιν εἰς τὴν μονοτονίαν ἡσυχίας, προέτρεψαν τὸν εὐφῆμως παρ' ἡμῖν γνωστὸν κ. Σ. Ρούσον νὰ διοργανώσῃ μίαν προσπεριδὰ τὴν Κυριακὴν 12/25 Φεβρουαρίου ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ κομψῇ αἰθούσῃ τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Ζουριναλ, ὄπισθεν τοῦ Ρωσικοῦ Προξενείου, «Τευτονίας». Ἴδου καὶ τὸ πρόγραμμα: Μέρους πρῶτον Βάλς τοῦ στέπ, Βάλς, Μαζούρικα, τετράχορος. Μέρους δευτέρου Βάλς, Λανσιέδες, Ρέζαν, Βάλς, τετράχορος.

Μία ὄραία τελετὴ. — Ὁρασιώτατη, καθ' ὄλον τὴν σημασίαν, ἦτο ἡ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς σχολικὴ ἑορτὴ τῶν ἑλληνικῶν εκπαιδευτηρίων Τσεγκέλκιοι. Ἐν μέσῳ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐξετελέσθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν τὸ εἰς μονολόγους, διαλόγους καὶ ἄσματα πλουσιώτατον πρόγραμμα, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ μικροὶ μαθητεύομενοι ἐπέδειξαν πολλὴν καὶ ζηλευτὴν ἐτοιμότητα καὶ ἐπιμέλειαν. Κατὰ τὴν γενικὴν ὁμιλολογίαν τὸ ὀρειότερον μέρος τῆς τελετῆς ἦτο τὸ μουσικὸν αὐτῆς μέρος καὶ μάλιστα τὰ δημοτικὰ ἔσματα τοῦ Παρθενωγείου, τα ὁποῖα κατεχειροκροτήθησαν, διότι ὑπερήρσαν. Εὐχαρίστως δ' ἀναγράφομεν, ὅτι ἡ τὴν μουσικὴν μὲ τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ αὐτόθι Παρθενωγείου διδάσκουσα εἰνὶ ἡ διευθύντρια αὐτοῦ καὶ ἐγνωσμένης ἱκανότητος διδασκάλισσα δεσποινὶς Κορνηλία Ἀπέρρη. Τὴν συγχαίρομεν ὀλοφύχως.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀμισῶν: Τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἐγένοντο τὰ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς νέου οἴκημα ἐγκαταστάσεως τοῦ Συλλόγου «Περικλῆς» ἐπίσημα ἐγκαίνια. Τὴν ὄραϊαν ταύτην τελετὴν, εἰς τὴν ὁποίαν συνέρρευον ὄλον τὸ ἀνθος τῆς ἀμισσηνῆς κοινωνίας, ἐτελέσθη ἀγιασμός, ἀνεγνώσθη ἐκθεσις ἐκ μέρους τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Α. Ἀντωνιάδου καὶ πανηγυρικὸς λόγος ὑπὸ τοῦ ἐλλογιμοῦ γυμνασιάρχου τῆς πόλεως μας κ. Α. Ἰεροκλέους, μεθ' ὃ ἐπαίανισεν ἡ φανφάρ τῆς «Ἀναγεννήσεως» ἐκλεκτὰ τεμάχια, ἐνῶ οἱ παρευθεθέντες, προσκληθέντες εἰς κυλικεῖον πλουσιον, ἠχθῆθησαν δι' ἀφθόνων σπονδῶν εὐημερίαν εἰς τὸν «Περικλέα», ὅστις προτίθεται εὐεργετικὸν καὶ ὑψηλὸν ὄντως σχολόν. Τὸ ἐπόμενον

Σάββατον ἐδόθη ὁ πρῶτος χορὸς τοῦ «Περικλέους», ὅστις ἐπέτυχε καὶ λόγῳ συγκεντρώσεως ὡς καὶ λόγῳ εἰς πράξεων.

Σχολικαὶ τελεταί. — Τὴν Κυριακὴν 29 Ἰανουαρίου ἐγένετο ἐν τῇ Ἀνω Ἀμισῷ ἡ σχολικὴ ἑορτὴ τῶν Ἑπτὰ Ἰερουργῶν, προϊσταμένου τοῦ Σεβ. ἀγίου Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ. Πλήθος πολὺ, τόσον ἐκ τῆς κομποπόλεως, ὅσον καὶ ἐκ τῆς πρωτεύουσας, συνέρρευον εἰς τὴν ὄραϊαν ταύτην τελετὴν, τὴν ὁποίαν διέκρινεν ἡ ἀφέλεια, ἡ χορὸς καὶ ὁ ἐνθουσιασμός. Λόγον πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ διευθυντῆς τῶν σχολῶν κ. Κ. Χ' Μυρόπουλος, ἄσματα δὲ πατριωτικὰ καὶ δράματα ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας, μεθ' ὃ ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς ἐφορίας ἀνέγνωσεν ἐκθεσιν περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν σχολῶν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον ἐπληροφόρηθη τὸ εὐχαρίστον γεγονός, ὅτι ἡ φιλότιμος αὕτη κοινότης, ἡ διατηροῦσα πλήρη ἀστικὴν σχολὴν καὶ παρθενωγεῖον ἀνευ οὐδεμιᾶς μονίμου προσόδου, κατῳρθώσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, οὐ μόνον τὰς πολλὰς σχολικὰς δαπάνας νὰ καλύπτῃ, ἀλλὰ καὶ πλεόνασμα σεβαστὸν νὰ παρουσιάσῃ. Τέλος ὁ μητροπολίτης Ἀμασείας, ἐπισφραγίζων τὴν τελετὴν, ἐξεφώνησεν ἐνθουσιώδη λόγον καταχειροκροτηθέντα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς παρετέθη ὑπὸ τῆς ἐφορείας εἰς τὸν μητροπολίτην καὶ τοὺς ἐπισήμους πλοῦσιον γεῦμα, καθ' ὃ προλόσεις καὶ εὐχαὶ ἠγέθησαν ὑπὲρ τῆς φιλομοῦσου κοι. ὀτήτος.

— Τὴν Δευτέραν 30 Ἰανουαρίου ἐγένετο ἐν τῷ ἐν Ἀμισῷ Τσιουκίῳ νηπιαγωγείῳ ἡ ἑτησία σχολικὴ τελετὴ, πρωτοστατοῦντος τοῦ μητροπολίτου Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ. Μετὰ τὴν ἱεροτελεσίαν ὁ γυμνασιάρχης κ. Ἀρ. Ἰεροκλῆς ἐξεφώνησεν ὄραϊον πανηγυρικὸν με θέμα: «Πίστις-Πατρις» τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλυψαν ζωηρότατα καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα, μεθ' ὃ χορὸς μαθητῶν, καλλίστα κατηρτισμένους, ἐξετέλεσεν ἀμέμπτως ὄραϊότατα ἔσματα, δονήσαντα τὰς μυχίας τῆς καρδίας χορδὰς ὄλον τῶν παρισταμένων, μαθητῶν δὲ ἀπήγγειλον ἔργα τῶν καλλιτέρων ποιητῶν τῆς νεωτέρας φιλολογίας μας, προκαλέσαντα τὰ δάκρυα τῆς συγκινήσεως καὶ τὰ γίγη τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Τὴν τελετὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ὀρειότητά της οἱ παρευθεθέντες θὰ ἠχθοντο μᾶλλον παρατεταμένην, ἐκλείσει δια προσφωνήσεως τοῦ ὁ μητροπολίτης, μεθ' ὃ οἱ πάντες ἀνεχώρησαν ὑπὸ τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΜΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ	
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ	
ΕΞ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ	
Κ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ	
606· ΓΙΟΥΚΣΕΚ·ΚΑΛΔΗΡΙΜ 606	
— ΤΕΛΕΙΩΣ ΚΑΤΗΡΤΙΣΜΕΝΟΝ —	

ΚΟΜΩΤΗΣ

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1090)

Σιγηλή, χωρίς νὰ θορυβοποιήσῃ, ἐκάθισεν εἰς μίαν ἄκραν ἐνὸς ἀνακλίντρον, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ οἰοεὶ ἀπερροφημένη ὑπὸ τῆς ἐκστάσεως τοῦ ἰδεώδους θαυμασμοῦ, ἤκουεν. Ἴσως ἢ εὐτυχία καὶ ὁ ἐνθουσιασμός δὲν ἐγκατοπτρίσθησαν οὐδέποτε καθαρώτερον ἢ ὅσον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μυρτώος τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἡ συγκίνησίς τῆς ἦτο τοσαύτη, ὥστε μεγάλα δάκρυα κατεκυλίοντο ἐπὶ τῶν βρειῶν τῆς εὐλογημένα δάκρυα, ἐκρέοντα μόνον κατὰ τὰς εὐτυχεῖς τοῦ βίου στιγμῆς.

Ἄνοιθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου ὑπῆρχεν ἐν μέγα κάτοπτρον ταξιθετημένον οὕτως, ὥστε ν' ἀντανακλῶνται ἐν αὐτῷ ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῆς αἰθούσης. Ἐντὸς τοῦ κατόπτρου τούτου ὁ κ. Λώρης εἶδε τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, τὰ πολυτιμότερα δι' αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοὺς μαργαρίτας τῆς Κεϋλιάνης, καὶ ἐδοκίμισε χαρὰν τρυφερὰν καὶ ὑπερήφανον, καὶ ἱκανοποίησιν, ἣν οὐδέποτε ἤσθάνθη κατὰ τοὺς λαμπροτέρους θριάμβους του πρὸ τοῦ φιλοκαλεστέρου παρισίου δημοσίου.

Ὅτε καὶ ἡ τελευταία φράσις ἐξέπνεεν ἐπὶ τῶν χειλέων του, ὡς εἰς στόνος τοῦ ἔρωτος : «Πόσον, ζωὴ μου, σ' ἀγαπῶ», ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς αὐτὴν καὶ προσκαλέσας αὐτὴν πλησίον του :

— Εἶσαι εὐχαριστημένη, μικρούλα μου ; τῆ λέγει.

Ἐκείνη ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ ἀνακλίντρον καὶ μὲ μίαν ὀρμὴν ὀλοκλήρου τοῦ σώματός τῆς, ἐρρίφθη οὕτως εἰπεῖν εἰς τοὺς πόδας του καὶ μὲ εὐγνώμονα στίσιν, ἦτις τὴν καθίστι ἀξιέραστον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τῆ εἶπεν :

— ὦ ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ αἰωνίως, ἀλλὰ τραγουδήσατε, τραγουδήσατέ το ἀκόμη μίαν φορὰν . . . Τραγουδήτε τόσον ὄραϊα !

— Ἄ ὄχι ! φθάνει τόσον διὰ σήμερον . . . ἀπ' ἑτέρου ἢ μουσική μου δὲν σοὺ ἀρέσει, σὲ κάμει νὰ κλαίῃς.

— Ὑμεῖς τὰ λέτε αὐτά. Ἄλλ' ἤξεύρετε καλῶς ὅτι ὑπάρχουν δάκρυα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠύχετό τις νὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὰ χύνη πάντοτε.

Ὁ ἐνθουσιασμός οὗτος, ὅσον κολακευτικός καὶ ἂν ἦτο διὰ τὸν κ. Λώρη, τὸν ἐτρόμαξεν. Ἐφοβήθη μήπως ὁ ἐνθουσιασμός οὗτος ἀποβῆ ὀλέθριος ἡμέραν τινὰ διὰ τὴν νεαρὰν κόρην, ὡς αἱ λίαν ἠχηραὶ κιθάραι, ὧν τὰ κύτη ἐμβάλλει εἰς παλμούς ὁ ἐλαφρότερος ἀήρ, καὶ αἱ χορδαὶ κινδυνεύουσι πάντοτε νὰ θρῆσθῶσι, καὶ δι' αὐτὸ ἠλλαξε τὸ θέμα τοῦ λόγου των.

Τὴν ἠρώτησεν ἂν ἦτο εὐχαριστημένη ἐκ τῆς μικρᾶς φολεᾶς, ἣν τῆ προώρισε, καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἦτο κατενθουσιασμένη ἐξ ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ ἀντικειμένων,

— Ἐκεῖ εἶναι τὸ σπῆτι σου, εἶσαι ἐλευθέρη νὰ κάμῃς ὅ,τι σοὶ ἀρέσει, τῆ εἶπεν. Ἡ Δέσποινα εἶναι πολὺ καλὴ καὶ σοὺ συνιστῶ τὰς συμβουλὰς τῆς ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μαρίκα, αὐτὴ ἀποκλειστικῶς θ' ἀνήκη εἰς σέ, θὰ ὑπακούῃ εἰς ὅ,τι τὴν διατάσῃς.

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀστεῖο νὰ ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου ὑπηρετίας τοσοῦτον καλῶς ἐνδεδυμένας.

— Θὰ συνηθίσῃς καὶ εἰς τοῦτο οὐχὶ πολὺ δυσκόλως, ἀλλὰ ἤξεύρεις νὰ διαβάξῃς ;

— Ὁχι. Δὲν ἤξεύρω νὰ διαβάξω οὔτε ἐλληνικά, τὴν γλῶσσά μου, εἶπεν ἐρρυθρῶσα ὀλίγον.

— Θὰ εἰ μάθουν ὅλα αὐτά, ἀλλὰ πάρε πρὸς τὸ παρὸν αὐτοὺς τοὺς τρεῖς εἰκονογραφημένους τόμους καὶ διασκέδαζε παρατηροῦσα τὰς εἰκόνας.

Διέτρεξεν, ἄνευ οὐδενὸς ἐνδιαφέροντος τὰς ὄραϊας ἐκεῖνας εἰ ὄνας, καὶ ἀφήσασα τὰ βιβλία, ἐκάθισεν εἰς μίαν γωνίαν, ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν τῆς, ἵνα μὴ ταράξῃ τὴν τοσοῦτον δι' αὐτὴν ἱερὰν ἐργασίαν τοῦ κυρίου τῆς.

Μετά τινα λεπτὰ στραφείς καὶ παρατηρήσας αὐτὴν εἰς τὴν στίσιν ἐκείνην, τὴν πεφοβισμένην καὶ θελκτικὴν ταυτοχρόνως μὲ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατος, τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς παλάμης, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀκινήτους, οἰοεὶ πεπλανημένη ἐν τῷ βᾶθει τῶν σκέψεων τῆς,

— ἤξεύρεις καλῶς, τῆ εἶπεν, ὅτι δὲν μοὶ ἀρέσει νὰ σὲ τιμωρῶ. Δύνασαι νὰ περιπατῆς, νὰ πηγαίνῃς καὶ νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ μέσα, διὰ νὰ ξεμουδιάζουν τὰ πόδια σου . . ., αὐτὸ δὲν μὲ ἐμποδίζει διόλου.

Δὲν ἐπερίμενε τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀδειᾶς ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἤρχισε τὴν ἀνά τὴν εὐρείαν αἴθουσαν περιοδεῖαν, ἐξετάζουσα μετὰ περιεργείας τὰ πάντα, ἀλλὰ μὴ ἐγγίζουσα οὐδέν. Μετὰ μικρὸν ὁμως ἐπανῆλθε πλησίον του, ὡς εἰ εἶχεν ἀνάγκη τῆς γειννιάσεώς του καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ μικροῦ προσκεφαλαίου, ἀκριβῶς πλησίον τῶν ποδῶν του, ὡς μικρὸν κινάριον.

— Δὲν θὰ ἐργάζωμαι ὡς ἄλλοτε, ἐν ὅσῳ μένει πλησίον μου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὴν δυσαρεστήσω διὰ πρᾶγμα τοσοῦτον μικρόν ! ἐσκέπτετο ὁ κ. Λώρης. Φαίνεται τοσοῦτον εὐτυχῆς καὶ δὲν θέλω νὰ μειώσω τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Εἰργάσθη ὀλίγον ἀκόμη, στρέψας δ' εἶτα τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὴν Μυρτῶ

— Ὁ τόσον τὸ καλλίτερον ! Καὶ τί θὰ παίξωμεν ; εἶπε κτυπῶσα τὰς χεῖρας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ ἐπανεῦρε τὴν παιδικὴν τῆς χαρὰν καὶ ἐνεθυμήθη τὸν ἡμικαλλιέργητον κῆπον τῆς Ἐπαύλεως τῶν Ρόδων, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπαίξε τόσον καὶ μὲ τόσην καλὴν καρδίαν, τὰ ἀμμοσκεπῆ τῆς πατρίδος τῆς ὄρη, καὶ τὰ ρόδα, τὰ ὁποῖα συνέλεγεν, ὅπως κοσμήσῃ τὸ δωμάτιον ἐκείνου, ὅστις ἤδη ἐγένετο τὸ πᾶν δι' αὐτὴν.

— Δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ ἀκόμη καλᾶ. Ἡ οἰκία δὲν εἶναι οὐδαμῶς πρόσφορος διὰ παρθένους τῆς ἡλικίας σου. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ εἶναι μόνον διὰ σήμερον ἄριον θὰ εὔρω ἐν οἰκοτροφείῳ, ὅπου θὰ ὑπάρχουν ἄλλαι κόραι, αἱ ὁποῖαι θὰ σὲ ἀγαποῦν ὡς φίλην των, καὶ μὲ τὰς ὁποῖας δὲν θὰ αἰσθανθῆς οὐδὲ στιγμὴν ἀνίας . . .

— Ἄλλὰ τότε, εἶπεν ἐκείνη καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀπροσδιορίστου φόβου, θὰ σὰς ἐγκαταλείρω . . .

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου ἐγκατάληψις. Θὰ εἶσαι ἐδῶ πλησίον, καὶ θὰ βλεπόμεθα τόσον συχνά, ὥσει νὰ εἴμεθα πάντοτε μαζί.

— Ὁχι, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα, εἶπεν ἐκείνη μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Naί, τὸ ὁμολογῶ, δὲν εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ἀλλὰ θὰ μοὶ εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ πρᾶξω ἄλλως. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι εἶναι ἔργον ὑψίστης σπουδαιότητος ἢ ἐκπαίδευσις μιᾶς κόρης.

— Ἄλλὰ δὲν ἔχω ἰνάγκην ἐκπαίδευσέως ἐγὼ, εἶπεν ἡ Μυρτῶ γνωρίζω ἀρκετὸ ὅπως ἀγαπῶ καὶ ὑπηρετῶ τὸν κύριόν μου.

Ἡ ἀπάντησις ἦτο τοσοῦτον θελκτικὴ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπαρέσῃ εἰς τὸν κ. Λώρη, καὶ ἂν ἦτο ἐγωῖστῆς, θὰ ἠρκεῖτο καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἰδεῶδες, εἰς ὃ ἡ Μυρτῶ, ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς ἀφελούς τῆς ἀγάπης, περιώριζε πάντα αὐτῆς πόθον. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἠγάπα τοὺς ἀνθρώπους ὄχι μόνον δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ τοὺς ἠγάπα περισσότερο διὰ τὸν ἑαυτὸν τους. Ἐκτὸς τούτου εἶχε συναίσθησιν τῆς εὐθύνης, ἣν ἀνέλαβεν, ἀποσπῶν τὴν νεαρὰν κόρην ἐκ τῶν ἀγκαλιῶν τῶν συγγενῶν τῆς, οὓς εἶδε νῦν νὰ ἀντικαταστήσῃ. Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἴδῃ τὸ ἀριστούργημα ἐκεῖνο τῆς φύσεως μαρμινόμενον ἄνευ οὐδεμιᾶς πνευματικῆς ἀναπτύξεως, δι' ὃ κατόπιν μυριῶν σκέψεων καὶ συνδιασμῶν, ἔκρινε λυσιτελέστερον νὰ θέσῃ τὴν Μυρτῶ ἐν τινὶ οἰκοτροφείῳ, ἐν ᾧ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπαιτήσῃ τελείαν μόρφωσιν καὶ ἀνατροφὴν.

(ἀκολουθεῖ)

Ὀλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἰδρυθεῖσα τὸν Αὐγουστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ [ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—

τὸ ἔξωτερικὸν » » » Φρ. 8.—

Ἐξέμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ Ἐπὶ Ὀλα ἐκτυπῶνται ἑβδομαδιαίως εἰς ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Οὐδεμίαν αἰτήσιν πρὸς ἐγγραφήν γίνεται δεκτὴ, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΝ, Σταθ. Παλαβούζην, Ἄπ. Καλέσην. ἐνεγράφητε, δ' ἔξαμ. ἀντίτιμον ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.— Ἀυτόθι, Πέτρον Νικολοῖδην, ἐνεγράφημεν εὐχαριστῶς, τμήμα ἔξαμ 12. Ὁ ἀνομινομεν, πέμπ. σειρὸν γ' ἔξαμηνίης.— Ἀυτόθι, Δημ. Ἀθανασιάδην, ἐλήφθη ἀντίτ. δ' ἔξαμ., εὐχαριστ., ἀπεστάλησαν. ΑΒΑ (Χιλῆς), Κ. Ν. Βλάχον, φύλλα πρὸ καιροῦ ἐστάλησαν, ἤδη ἔχομεν πεποιθήσιν ὅτι τὰ ἔχετε λάθει εἰδοποιήσατε. εὐχαριστ. διὰ τὴν ἀγάπην ὑμῶν πρὸς τὸ Ἐπὶ Ὀλα.— ΑΓ-ΒΑΛΗ, Γ. Τούμβαν καὶ Σας, ἀπάτησαν προσεχῶς.

ΒΟΥΡΧΑΝΙΕ (Κεμέρ), Ὁρφ. Δάνον, διὰ τῆς εὐχίας σας εὐχαριστοῦμεν, ὁμοίως καὶ διὰ τμήμα Ἐπιθεωρήσεως.

ΔΟΞΑΤΟΝ, Γ. Νάσον, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, παραγγελίαν σας πέμπομεν, θὰ συμμορφωθῶμεν.

ΕΡΕΣΣΑ (Κολωνία), Κύρκαν Νούτσην, ἐστειλαμεν εἰς διεύθυνσίν σας γ' ἔξαμηνίας, ἀγνωστοῦμεν τὸ γραφόμενά σας εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἀγάπην καὶ προθυμίαν σας, τμήμα ἐλήφθη, δίδετε, παρακαλοῦμεν, τὴν μίαν γ' ἔξαμ. εἰς Χρ. Γολανόπουλον.

ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟΝ, αἰδ. ἱερ. Θεόδ. Συμεωνίδην, ἀντίτιμον ἐλήφθη, εὐχαριστ., ζητούμενα φυλλάδια ἀπεστάλαμεν 15, δὲν ὑπάρχουν ἀριθ. 12 καὶ 18.— ΚΟΥΡΥΤΣΑΝ, Κ. Κοτόκον, τοχιδρομικῶς ἐγράψαμεν εἰς ἀντιπρόσωπόν μας, ὅπως εἰς ὑμᾶς ἀνά 4 σώματα ἐγχειρίζει, σειρὰς γ' ἔξαμην. ἀπεστείλαμεν ἅ- τὸ ἐναντίον συμβαίη, γνωρίσατέ μας καὶ τὸς διευθύνσεις.— ΚΕΡΜΑΣΤΗΝ, Γ. Πέτρον, φύλλα ἀπεστάλησαν εἰς τὸ ἔξῃς θὰ πέμπομεν εἰς Εὐγενίδην.— ΚΑΛΛΟΝΗΝ (Μυτιλήνης), Λάμπρον καὶ Παράσχον, τμήμα Ἐπιθεωρ. καὶ Ἡμερολογ. ἐλάδομεν, εὐχαριστ.— ΚΑΤΩ-ΤΖΟΥΜΑΓΙΑΝ, Ἄλ. Πένναν, ἐνεγράψαμεν εὐχαριστῶς τὸν

Στ. Φουρτ., Κ. Δήμου καὶ Δ. Κωνοταντίνου, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς προσπαθείας σας. Φωτογραφίαν πέμψατε καὶ μετὰ τὴν σειρὰν θὰ δημοσιεύσωμεν, ὅρκει νὰ εἶ.αι ἐπιτυχῆς ἢ εἰκῶν.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΝ, Παναγ. Πισουλαδὴν, ἐλήφθη τμήμα, εὐχαριστ., ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς εὐχαριστῶς, σειρὰν γ' ἔξαμην. λαμβάετε.— Ἀυτόθι, Θωμ. Ἀλεξάνδρου, ἡμερολόγ. 2 εἰς διεύθυνσίν σας ἀποστέλλομεν, φροντίσατε τὴν παραλαβήν.— Ἀυτόθι, Βασ. Παπανικολάου, Ἰωάν. Γουναρόπουλον, ἀποστέλλομεν φυλ. αἰτούμενα, ἅτινα ἐπέμψαμεν καὶ προηγουμένως, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶ κρατήτε ἐ τῆς μέρους, τὰ γραφόμενά σας ἴδομεν μετ' ἀπορίας.

ΜΕΡΣΙΝΑΝ, Κ. Σολομωνίδην, ἀπετείλομεν γ' ἔξαμ. φύλλα διὰ τὸν Ε. Χρίστιαν, τὰ γραφόμενά σας μᾶ, ἐξέπληξαν ἐν ἰσχυρῶν εἰδήσιν, ἐκτὸς τοῦ δελταρίου σας τοῦ ὑπὸ ἡμερ. 26 παρελθόντος.

ΝΕΥΡΟΚΟΠΙΟΝ, Α. Ἀποστολίδην, λυπούμεθα διὰ τὴν μὴ ἐγκαιρὸν λήψιν τῶν φύλλων σας.— ΝΙΓΔΗΝ, Χ. Κωνοταντινίδην, δέμα εἰς διεύθυνσίν σας ἐπέμψαμεν, παρακαλοῦμεν ὅπως ἐγχειρίσητε αὐτὸ εἰς Ν. Χαλελόγλου.— Ἀυτόθι (Κανιά-Βασ), Γεώργ. Σταυρ. Ἀιασοιάδην, β' καὶ γ' ἔξαμ. φυλλάδια ἐλάβεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας ὁ κ. Ἀνέστ. Σαβ. Ἀβραμίδης, ὅπως σας ἀποστείλῃ αὐτά.

ΟΡΤΑΚΙΟ-Γ. (Γκιόθι), Δ. Παχίτικον, ἀντίτ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.— Ἀυτόθι, Θωμ. Ψωμᾶν, κύρος τῆς ἐλπίδος εἰς τὰ γραφεῖα κατέθηκε τμήμα Ἐπιθ., δ' ὁ σὸς εὐχαριστοῦμε, ἀναμείομεν γνωστοποιήσιν διευθύνσεώς σας, ὅπως ἀποστέλλωμεν τὰ φύλλα τακτικῶς.

ΠΕΤΡΑΝ (Μυτιλήνης), Π. Ἰγνατίου, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.— ΠΡΟΥΣΑΝ, Π. Εὐγενίδην, δίδετε, παρακαλοῦμεν, φύλλα εἰς Γ. Πέτρον (Κερμασιτῆ).

ΡΙΖΑΙΟΝ, Παν. Καραφύλ, ἐπιστολὴ ἐλήφθη, μέχρις 77 ἀπεστείλαμεν δέματα, γνωρίσατε μὲς παραλαβήν, ἡμερολόγια 12 λαμβάετε.

ΣΟΥΦΛΙΟΝ, Πολ. Νικολοῖδην, ἐπιστ. ἐλήφθη, πολὺ εὐχαριστῶς εἰς ἐνεγράψαμεν, γ' καὶ δ' ἔξαμ. ἀντίτ. ἐλήφθη, εὐχαριστ., σειρὰν γ' ἔξαμ. ἀπετείλαμεν, φροντίσατε παραλαβήν.— ΣΟΥΓΚΟΥΡ-ΛΟΥ, Ἐ. Νεστορίδην, ἀτίμ. ἡμερολογ. ἐλή-

φθη, εὐχαριστοῦμεν, τελευταῖα φυλλάδια ἐπωλήθησαν τακτικῶς στέλλονται, φροντίσατε παραλαβήν.— ΣΑΜΨΟΥΝΤΑ, Ἰ. Τοτομαῖδην. Οἱ ἀριθμοὶ 4-7 δυστυχῶς ἐξηντέλιθησαν, λυπούμεθα διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ εἰς, εὐχαριστῶς ἔξαμ.— ΣΕΤΙΝΚΑ, Ἰ. Δουμάκην, ἐπιστ. ἐλήφθη, γ' ἔξαμ. ἀποστέλλομεν, εὐχαριστῶς ἐ εγράφη, ἀνομινομεν.

ΤΣΟΥΤΑΙΟΝ, Ἡφιστ. Δινηλίδην, σειρὰ γ' ἔξαμην. ἐστάλη, φροντίσατε παραλαβήν φυλλάδιά σας ἐπιστρέφοντο, ἀνομινομεν εἰδήσιν σας.

ΧΑΡΤΟΥΜ, Γ. Γουναρόπουλον, ἐπανεγράψαμεν τὴν πρώην δι' ὑμῶν σας, δελτάριον καὶ ἐπιστολήν σας ἐλάδομεν, ὡ. καὶ ἀντίτιμον, ἡμερολ. καὶ ζητούμενος ἀριθμ. ὡς ἀποστέλλομεν, φίνεσαι ἐχρήσασαν ὅτε ἠλλοξίτε μέρος. Ὅσα ἐστειλάτε μετὰ τὴν σειρὰν ὅτι κατοχωρήσιν ἄμει ἐγκρίσει αὐτῶν.— ΧΑΡΙΟΥΠΟΛ Ν, Δημοσθ. Θεόδωρον, ἐπιστολή σας ὡς καὶ ἀντίτιμον ὑμῶν τε καὶ Κ. Βουτσᾶ δ' ἔξαμ. ἐλήφθη, εὐχαριστ., φύλλα ἀπεστάλησαν, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς κρατήτε ἐ τῆς ἡμέρους.

ΕΧΕΤΕ ΥΠ' ΟΨΕΙ ΣΑΣ
ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην
Ρ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ καὶ ΣΑΣ
ἐν Γαλατᾷ, Ὁμὲρ Ἀμψιτ Χάν, 13,
εὐρίσκετε εἰς τιμὰς ἀνεπίδεκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μεταλλοῦ ἡγγυημένων, Μαχαιροπήρουνα, Δίσκους καὶ Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τετοῦ, Σμαβάρια ρωσικά κλπ. κλπ.
Ἐξαιρετικὴ πώλησις
ἐνεκα μεγάλης παρακαταθήκης.
Κοχλιάρια καὶ πηγούνια φαγητοῦ ἐξ Ἄλουμίνου πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς, Ὁρολόγια, ἔμπνητῆρια καὶ θυλακίου πρὸς Γρ. 10 καὶ 13 1/2, ἕκαστον.

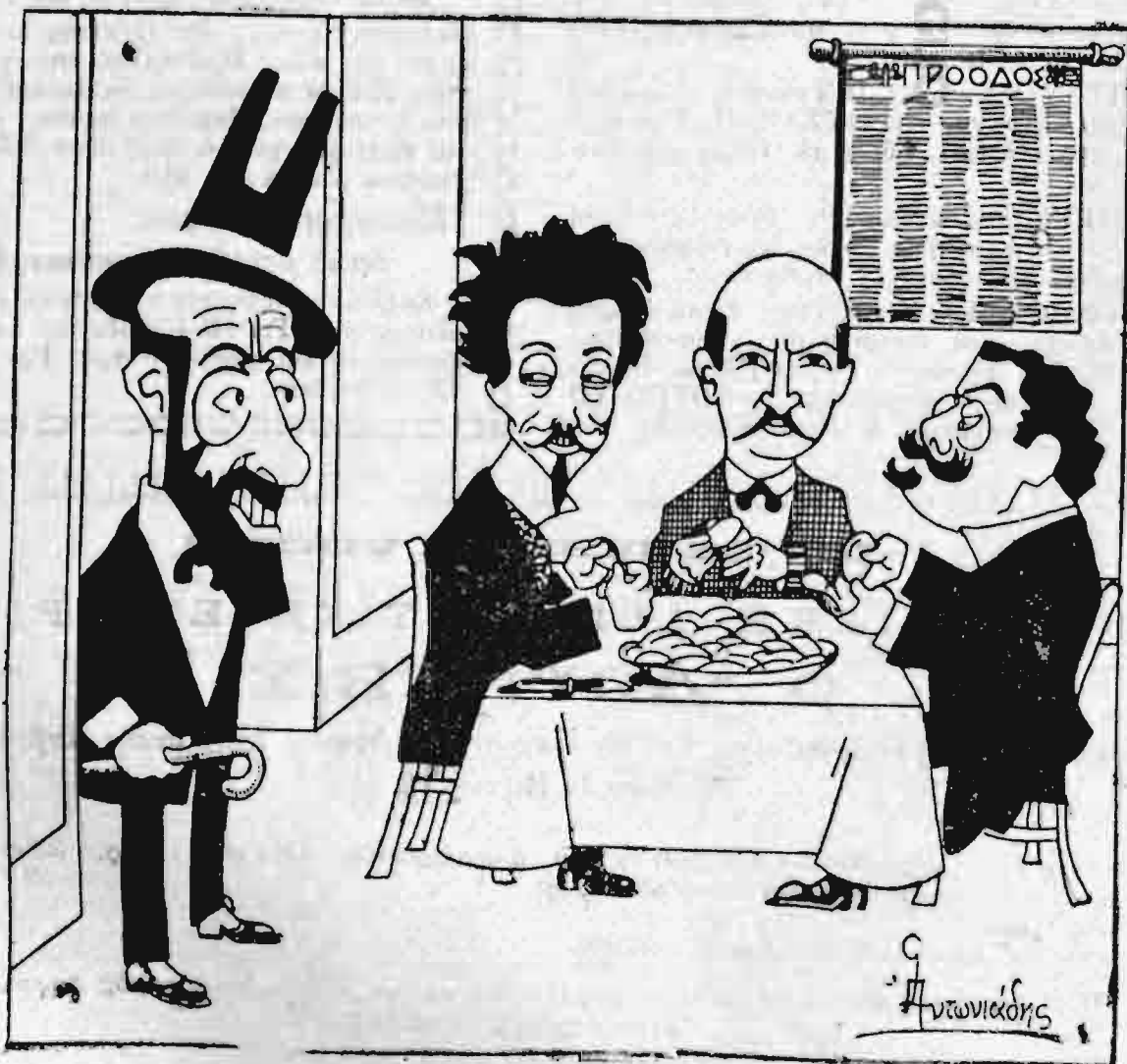
LE "DANUBE, A VIENNE
ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Ο "ΔΟΥΝΑΒΙΣ"
Καισαροβασιλικὴ Προνομιούχος ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Αὐτοκρ. Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως, Ἰδρυθεῖσα ἐν Βιέννῃ τῷ 1867.
Ποσὰ πληροῦσθε τα μέχρι τέλους τοῦ 1910 εἰς τοὺς ἀσφαλισθέντας πλέον τῶν Φρ. 250 000 000
Ἐγγυήσεις καὶ ἀποθεματικὸν διὰ τὸν κλάδον ζωῆς 74 000 000
Ἀξία ἀκινήτων 7 000 000
Ἐταιρικὸν Κεφάλαιον καθ' ὀλοκληρίαν κατατεθέν 3 000 000
Ὅροι ἀσφαλείας ἐλευθεριώτατοι. — Ἀσφάλιστρα μέτρια. — Νέος συνδυασμὸς ἀσφαλείας ἀνευ λατρικῆς ἐξετάσεως.
Διὰ πᾶσαν οἴτησον ἀπευθυντέον:
Ἐν Κωνοταντινοπόλει εἰς τὸν Γενικὸν Πράκτορα θιοναννί Ραδελγία, Σταμπούλ, Ράλλη Χάν, ἀριθμ. 23.
Ἐν Ἀμσῶ εἰς τοὺς Γεν. Πράκτορας Ἀδελφοὺς Ἀβράτογλου.
Τραπεζίτης τῆς Ἐταιρίας: ΑΥΤΟΚΡ. ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

'Ο πρώην βουλευτής Χίου εν Χίω ρητορεύων άπέναντι πολυπληθούς άκροατηρίου.

Τσελεπίδης. — Κ' έντι φταιω, διαβόντρου κουλούκια, ποϋ δέ μίλησαι στή Βουλή; Μόλις άνοιγα τό στόμα μου άρπαξε τό λόγο μιά ό Κωνσταντινίδης άπ' τή Ρόδο, μιά ό Ναυλής άπ' τήν Καλλιτόλι, και δός του λεγανε... Μά έρέτος, δεν θά τό τούς χαριτώσω, νά χαρώ τόν Μπάη μας
— Ζήτω τόν Βουλευτή μας, Ζήτωωω!...

'Η έρευνα τής «Προόδου».

Στομαχικά πειράματα επί τών στρειδιών.

Κεάσιογλους — Στο λαμό σας!... Διαγωνίζεσθε ποιός νά φάγη τα περισσότερα:...
Κ' έγω μιά φορά προεκήρυξα διαγωνισμόν... καλλονής και πιω' όλίγον νά φάγω... ξύλο...

Τυπ. 'Αριστοβούλου, 'Αναστασίδου και Σας — 'Υπεύθυνος 'Αριστοβούλος Δ. Χρησιδής.

Οί σημερινοί έρωτες.

"Ερως. — Είναι νέος, εύμορφος, σε άγαπά.
Μοδιστρούλα. — Παράδες έχει;
"Ερως. — Όχι...
Μοδιστρούλα. — Στ' άνάθεμα και σϋ κ' εκείνος